

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

STANTON
Bliss

T L S W A N

The final chapter

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

STAVTOH

Bliss

T L SWAN

İÇİNDEKİLER

[Teşekkür Minnettarlık](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

TEŞEKKÜR

Kitap yazmak için bir ekip gerekir.

Ben şanslı olanlardan biriyim ve değerli ekibim her yazdığım ile daha da büyüdü.

Teşekkürlerimle başlayayım.

Anne, sen en iyisisin..... hepsi bu!

Vicki, ben tek bir kelime bile yazmadan önce on yıldır benimleydin. Dostluğun ve yazdıklarım ile ilgili tavsiyelerin benim için tahmin edebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyor. Benim için yaptığın her şey için teşekkür ederim ve lütfen bil ki hayat boyu benimle kalacaksın, kaçamazsın.

Amanda, benim sevimli alaycı Dom'um. Seninle Adore aracılığıyla bir okuyucu olarak tanıştım ve bir milyon yıl içinde en yakın arkadaşlarımdan biri olmanı asla beklemiyordum. yaptığın her şey için teşekkür ederim, çok takdir ediliyorsun.

Rachel, bu dünyadaki en komik ve en tatlı hatun. Benden dünyanın öbür ucunda yaşıyorsun ama yine de seni sonsuza dek tanıyormuşum gibi hissediyorum. Blogunun senden Adore'u incelemeni istediği gün hayatımda büyük bir lütuftu. Benim için yaptıklarınızın karşılığını size ve Amanda'ya asla ödeyemem. Siz ikiniz olmasaydınız muhtemelen bugüne kadar tek bir kitap satmış olurdum.

Lisa, komik, tatlı ve tamamen Joshua bağımlısı. Arkadaşlığınız günlerimi aydınlatıyor, başka bir blog yazarı güzel bir arkadaş'a dönüştü. beni güldürdüğün için teşekkür ederim, arkadaşlığımıza gerçekten değer veriyorum.

Anissa, gerçekten senin gibi kızların var olduğunu bilmiyordum. Tanışacak kadar şanslı olduğum en tatlı, en nazik insansınız. Senin blogun (e Christian Grey Hayran Sayfası) beni Sana ne kadar teşekkür etsem azdır ve artık aramızdaki mesele kitaplar değil, dostluk.

Linda, eve dönene kadar kışımı tekmeliyorsun ve bunun için seni seviyorum. Benim için yaptığın her şey için teşekkür ederim.

Victoria, benim akıllı küçük arkadaşım ve harika bir yazar, benim için yaptığın her şey için teşekkür ederim.

Beta ekibime. Tara, Nadia, Charlotte, Anne, Sharon, Renee, Brooke, Tracey, Laura, Donna, Rachel, Nicole, Laura, Kelli, Nikki. Teşekkürler kızlar, beni daha iyi yapıyorsunuz. Bunu siz olmadan yapamazdım.

Sokak takımındaki harika kızlara e Lamborghini Chicks.....oh tanrım, beni uçuruyorsunuz
Yaptığınız her şey için çok teşekkür ederim.

Swan Squad'daki sevgili kızlara.....SİZİ SEVİYORUM.....günlerimi daha parlak hale getiriyorsunuz, arkadaşlığınız ve bana takılabileceğim güvenli bir yer verdiğiniz için teşekkür ederim. Sonsuza dek minnettarım ve içtenlikle bir gün hepimizin buluşabileceğini umuyorum.

Dünyadaki tüm harika blog yazarlarına, desteğiniz bana tahmin edebileceğinizden çok daha fazla yardımcı oldu. ree Chicks and eir Books, Christian Grey Fan Page, e Rock stars of Romance, Sassy Savvy and Fabulous, Book Lovers Down Under ve Sharing e Book Love'a özellikle teşekkür ederim.

Benim güzel kocam ve muhteşem çocuklarım, siz benim her şeyimsiniz.

Sizi hayatın kendisinden daha çok seviyorum.

Ve siz. Stanton'ı satın alan her bir kişi. İnsanların kitaplarımdan keyif almak bir yana, onları gerçekten okudukları için hâlâ kendimi çimdikliyorum.

Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim.

Son olarak da güzel Joshua ve Natasha'ya teşekkür etmek istiyorum. Bunun mümkün olduğunu düşünmediğim bir zamanda bana geldiniz. Gitmediniz ve beni hiç bırakmadınız..... bunu yapamayacağımı düşündüğüm her seferinde evet yapabilirsin, devam et diye fısıldadınız. Bunu başarabilirsin.

Her ne kadar senin hikayeni yazan ben olsam da, sanırım benimkini asıl yazan sendin.

Seni şimdiden özledim.

MINNETTARLIK

Müteşekkir olma niteliği; nezaket için takdir göstermeye ve nezakete karşılık vermeye hazır olma.

BÖLÜM

PİŞMANLIKLAR. O odada kilitli kaldığım her saatin her dakikasında yeni bir pişmanlık duyuyordum. Onu daha önce sevmediğim için pişmanlık. Güvensiz ve kararsız olarak bu kadar çok zaman harcadığım için pişmanlık. Sevgili babamın ölümü için kendimi bu kadar çok suçladığım için pişmanlık. Ama her şey bir yana, pişmanlıklarımın acısını hisseden tek kişi benim. İçimde ne kadar güvensiz olduğum kimsenin umurunda değil, öyleyse neden kendimi bu kadar uzun süre bu duruma soktum?

Hayatımda bana ikinci bir şans verildi.

Yeniden başlama.

Bu piç kurusunu iki boynuzundan tutup, korkmadan, tereddüt etmeden ve tek bir pişmanlık bile duymadan eve götüreceğim.

Dikkat et dünya. İşte geliyorum!

Bu öğleden sonra Ailand'a vardık ve Kamala'da sevdiklerimle çevriliyim. Güneş ufukta batıyor ve sta bahçeye serpiştirilmiş mumları yakıyor. Joshua ve ailesinin yanı sıra Adrian, Nicholas, Abbie ve benim ailem de burada. Güzel bir yemeğin tadını çıkardıktan sonra ana evin havuz alanında oturuyoruz, büyük bir gün oldu... aslında büyük bir ay. Yorgunluk nasıl hissettiğimin yanına bile yaklaşamaz ama yapmak istediğim en son şey yatağa gitmek. Bu güzel insanlarla geçireceğim tek bir saniyeyi bile kaçırmak istemiyorum. Onları çok özledim.

ve aile hiç bu kadar önemli olmamıştı. Didge, Abbie ve ben ve özel olarak konuşmak için diğer uca yüzdük.

Havuzun basamaklarında, karanlıkta, sessizce konuşuyoruz. İki gün önce bulunduğumdan beri kendimize ayıracak vaktimiz olmadı.

"İkinizi çok özledim," diye nefes alıyorum. Burada onlarla birlikte olduğuma inanamıyorum.

Abbie gülümsüyor ve kollarını Bridge'e ve bana doluyor, biz de onun iki yanına oturuyoruz.

"Söyle bana, tam olarak neyi kaçırdım?"

Fısıldıyorum. "Bir sürü ağlama."

Hüzünle gülümsüyorum.

"Sen gittiğinden beri hiçbir şey olmadı, Tash. Tüm dünyamız durdu."

Gözlerim havuzun diğer ucundaki şezlongda Nicholas'ın karşısında oturan güzel erkeğime takılıyor. Bir not defterine yarınki düğün için gerekenleri yazıyor. Kafasını kaldırdığında onu izlediğimi fark ediyor ve seksi bir şekilde gülümsüyor.

"Joshua nasıldı?"

Kızlar birbirlerine bakarlar.

"Ben kaybolduğumda ve o öldüğümü sandığında, o nasıldı?" Tekrar soruyorum.

"O..." Abbie yüzünü buruşturuyor ve ifadesini netleştirmek için duruyor.

"Onun öfkeli bir deli olduğunu hayal edebiliyorum," diye ekliyorum gözlerim tekrar

Onu

. Kızların ikisi de birbirlerine bakıp başlarını sallarlar.

"Hayır." Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"O farklıydı." "Nasıl yani?"

"İçine kapandı ve bir münzevi oldu."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve kaşlarımı çatarken gözlerim yine onu arıyor. "Kızgın olamayacak kadar kırılmıştı," diye fısıldıyor Bridget üzüntüyle.

"Oh." Bir an oturup düşündüm. "Çılgına dönmüyordu."

manyak mı?" Ben soruyorum. Buna inanamıyorum.
Bir boğa.

Kızların ikisi de başlarını sallar. "Hayır, hepimizin düşündüğü gibi davransaydı onunla başa çıkmak daha kolay olurdu."

"Neredeyse hiç konuşmadı," diye fısıldıyor Abbie.

İç çekiyorum. Benim güzel adamım çok şey atlattı.

Bridget üzgün bir şekilde, "Pes etti," diyor.

Hepimiz oturup önümüze bakıyoruz, kendi düşüncelerimizin içinde kayboluyoruz. "Adrian muhtemelen en güçlü olanıydı."

"Adrian?" Sırıtiyorum. Bu beklenmedik *bir şey*.

Kızların ikisi de gülümsüyor. "Harikaydı. Şirketi yönetti ve basın açıklamalarını organize etti, herkesi ne kadar sakın tutmaya çalıştığından bahsetmiyorum bile."

Gülümsüyorum ve gözlerimiz Adrian annemle otururken ona kayıyor. Adrian ona bir hikâye anlatıyor ve o da kahkahalarla gülüyor.

"Nicholas'a geri mi döndü?" diye sordum. "Hayır, Nicholas ona yardım etmeye geldi."

Gözlerim karanlık suya düşüyor. Tanrım, hepsi çok şey yaşadı. Joshua'yla konuşmam gerek. "Adrian ve Cameron beni nasıl buldu?" Bu soruyu daha önce sormayı unutmuştum.

"Adrian'dı. Amelie'nin sana Sindirella dediğini duymuş." Şok içinde ağzım açık kaldı. "Şaka mı yapıyorsun?"

Bridget başını sallar. "Hayır, hapishanede Joshua'yı ziyaret ediyordu ve bekleme odasında Joshua'nın Sindirella'ya asla uygun olmadığına dair bir şeyler söyledi. Adrian bunu anladı ve sonra hepsi onu eve kadar takip etti."

Elimi ağzıma götürdüm. "Aman Tanrım." Kaşlarımı çattım, aptal planım gerçekten işe yaramıştı.

"Ey evini gözetliyordu ve yağmur altında elinde silahla dolaşıp ormanda seni arıyordu."

Teneke çatıdaki şiddetli yağmuru hatırlayınca midem bulanıyor, o korkunç ses sonsuza dek aklımdan çıkmayacak. Onun yağmur altında küller içinde yatan cesedinin görüntüsü zihnimde canlanıyor ve içimi soğuk bir ürperti kaplıyor.

"James Bond gibi bir şeydi." Abbie inanamayarak başını sallar.

"Daha çok Quentin Tarantino gibi," diye fısıldıyorum. Abbie başını sallıyor. "Ben de."

"Amelie Joshua'yı hapishanede ne sıklıkla ziyaret ediyordu?" diye sordum. Eminim içeri girmeye çalışıyordu. Onu oraya koyan kendisiyken hapishanede onu ziyaret etmeye nasıl cüret eder?

Abbie omuz silkiyor. "Sanırım bu ilk seferdi. Onu göremedi bile çünkü bir telefon aldı ve kaçtı, işte o zaman çocuklar onu senin tutulduğun eve kadar takip ettiler."

Derin düşüncelere dalarak gözlerimi kısıyorum. "Yani bir telefon aldı ve kaçtı mı?" "Sanırım öyle," diye iç geçiriyor Bridget.

"Kaçtığımı fark ettiklerinde olmuş olmalı."

Kızların ikisi de başlarıyla onaylıyor. "Muhtemelen."

Lanet olsun, ne boktan bir durum. Aklım Amelie'ye kayıyor. Bir yandan yaptığım şey için kendimi kötü hissederken bir yandan da kan dolaşımda daha önce hiç hissetmediğim bir zehir hissediyorum. Bunu Joshua'ya nasıl yapabildi? Onun sevgisi ve benim ona olan sevgim çok farklıydı. Joshua'ya onun peşinden gitmesi için zaman tanımak amacıyla onu terk ettim çünkü onu gerçekten mutlu edecek şeyin bu olduğunu düşündüm ama o benimle olmaktansa ölmesini tercih ederdi.

Ölebilirdi. Neredeyse ölüyordum. Gözlerim korkunç olana kaydı, Bileğimdeki kalın mor yara izi.

Ondan nefret ediyorum. O zehirli kaltakla ilgili her şeyden nefret ediyorum. Bakışlarım tekrar Joshua'ya kayıyor ve gözlerimiz buluştuğunda aklımdan geçenleri okumuş gibi kaşlarını çatıyor.

Başımı umursamaz bir hareketle usulca sallıyorum ve gülümsüyorum. "Gidip adamımı göreceğim," diye fısıldıyorum.

Kızlarla birlikte havuzun onun tarafına doğru yüzüyorum. Bu gece onu kendime ayırmak için sabırsızlanıyorum. Annem ve Bridget serbest bırakıldığımdan beri sürekli yanımdalar, anlaşılır bir şekilde gözlerini benden ayırmaya korkuyorlar.

"Yatmaya hazır mısın, Presh?" diye sorar.

Gülümsüyorum. Bu isim asla eskimeyecek.

"Hey. Siz ikinizin o gece birlikte uyumamanız gerekiyordu.

düğünden önce," Bridget duyuruyor.

Joshua ona soğukkanlılıkla bakar. "Evet, öyle bir şey olmayacak."

Yorgun başımı sallıyorum ve merdivenlere doğru yüzüyorum. Joshua bir havlu alıyor ve ben çıkarken beni koruyucu bir şekilde havluya sarıyor. Tişörtünün üzerinden göğsünü öpüyorum. Evde ve onun kollarında olmak çok güzel.

"Beni yatağa götür Lamborghini'm," diye fısıldıyorum. Joshua ailelerimize "Biz yatıyoruz," diye anons ediyor.

"Sadece on." Cameron havuz merdivenlerinde dururken kaşlarını çatıyor. Belli ki yaklaşan yüzüşünü bölüyoruz.

"Evet, ne olmuş? Git ve kendi havuzunda yüz, benimkinden de çık." Joshua esniyor.

Herkes gülümser ve ayağa kalkar. "Yarın görüşürüz. Hoşça kalın." diye seslenerek odalarına dönmeye başladılar. Kızlar yandaki evde, erkekler ondan sonraki evde ve korumalar da sondaki evde kalıyorlar. Margaret ve Robert ise tepenin aşağısındaki lüks bir tatil köyünde kalıyorlar.

Birdenbire erkeğimle baş başa kalınca, kollarımı ona dolayarak ayağa kalkıyorum ve güzel yüzüne bakıyorum.

Gülümsüyor ve beni dudaklarımdan nazikçe öpüyor. "Yatmaya hazır mısın, müstakbel gelinim?"

"Bayan Stanton?" Fısıldıyorum. Bu gerçek mi? Yarın gerçekten evleniyor muyuz?

Hayatımda gördüğüm en seksi gülümsemeyi takınıyor. "Kulağa yaşlı geliyor." Sırıtiyorum.

"Kulağa hoş geliyor," diye fısıldıyor. "Ve yaşlı."

Gözlerimi kısıyorum. "Siz benden büyüksünüz, bunu hatırlıyorsunuz değil mi Bay Stanton?"

Beni tekrar öpüyor ve dili açık ağzımda nazikçe gezinerek sadece onun aşılatabileceği bir çarpıntıyı hissettiriyor.

"Kendimi doksan yaşında hissediyorum," diye fısıldıyor.

Kıkırdıyorum. "En iyisi Cam'e söyle sana Viagra için bir senaryo yazsın, çünkü kendimi on yedi yaşında ve tehlikeli hissediyorum."

Yatağın zıplamasıyla uyanıyorum ve ağır göz kapaklarımı açmak için kendimi zorluyorum.

Annem, Bridget ve Abbie yatağın ucunda oturmuş aptal aptal sırtlıyorlardı. yüzlerini.

"Uyan, uykucu kafa." Annem gülümsüyor.

Bugünün ne olduğunu hatırlayınca telaşla doğruluyorum. *Vay anasını.* "Joshua nerede?" Kekeliyorum.

Bridget gözlerini deviriyor ve başını hafifçe sallayarak ekliyor. "Evlilik hapı falan kullanıyor."

Genişçe gülümsüyorum. "O ne yapıyor?"

"Bu sabah 6:00'dan beri deli gibi herkese emirler yağdırıyor. Zavallı Cameron'ı bir ağacın tepesinde peri ışıklarını dizmekle, Adrian'ı baykuşlardan sorumlu tutmakla ve Nicholas'ı da çalma listelerini hazırlamakla görevlendirdi. Ben masa ve sandalyelerden, Brock da yemeklerden sorumlu.

Abbie gözlerini deviriyor. "Ve bu çok aptalca çünkü hepimiz Brock'un tüm yiyecekleri yiyeceğini biliyoruz."

Sırtıyorum. "Kulağa korkunç geliyor."

"Bugün kız olmak güzel." Annem gülümsüyor "Max nerede?"

"Ben'e yardım ediyor."

Yastığıma geri yaslandım. "Bugün benim en sevdiğim gün." Keyifle gülümsüyorum. "Ne zaman evleniyoruz?"

"Saat beşte."

"Çıkıntıda, değil mi?"

"Evet."

"Bizden ne yapmamızı istiyorlar?" Ben soruyorum.

"Hiçbir şey. Sadece ortaya çık, sanırım." Annem sırtıyor.

Kızlar yatağında uzanırken yataktan fırlayıp banyoya koşmadan önce genişçe gülümsüyorum. işte bu! sonsuza dek beklediğim gün. Heyecanımı zor kontrol ediyorum. Ta ki aynada kendime uzun uzun bakana kadar. Lanet olsun, bu olmaz. Ölü gibi görünüyorum ve soluk beyazım. Kızların yanına geri döndüm ve elimi iğrenerek kalçama koydum.

"İşte bu, sahile gidiyoruz."

Kızların hepsi bana delirmişim gibi bakıyor. "Gitmek istiyorsun Sahile mi? Bugün mü?"

"Hayalet Casper gibi görünüyorum. Biraz güneşe ihtiyacım var, hemen."

Abbie gülümsemesini engellemek için alt dudağını ısırır. "İşte benim kızım. Drama kraliçemi özlemişim."

Gülümsüyorum, telefonumu çıkarıyorum, en sevdiğim numarayı çeviriyorum - Lambo - ve ilk çalışta cevap veriyor. Artık ne zaman istersem onu arayabileceğim için içimi bir heyecan kaplıyor.

"Günaydın, Presh'im."

İçimi kaplayan yoğun sevgi duygusuyla gülümsüyorum. "Günaydın."

"İyi misin?" diye soruyor nazıkçe.

"Mükemmel," diye nefes alıyorum. "Bir şey yapmamı ister misin?" diye soruyorum.

"Hayır. Ben hallederim. Günü kendinizi şımartarak geçirin. Masaj yaptır ya da kızlar düğün günlerinde ne yapıyorsa onu yap."

Kalbim eriyor. "Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?"

Telefondan gülümsediğini duyabiliyorum. "İyi edersin."

"Sahile gitmek istiyorum," diye açıklıyorum.

"Ne?"

"Biraz güneş almak istiyorum."

Tereddüt ediyor. "Ah, Presh, yapacak çok işim var ve senin güvende olman konusunda endişelenmek istemiyorum."

"Joshua."

"Evet." İç

çekiyor.

"Kızlarla sahile gideceğim ve Max'i de götüreceğim." Gözlerim Dinlerken sırttan kızlara bir şeyler söyle.

Düşünürken yine tereddüt ediyor ve beni durdurmak istediğini biliyorum ama bugün beni üzmemek de istemiyor.

"Tash," diye fısıldıyor.

"Joshua, çok uzun zamandır bir odada kilitliyim ve düğün günümde güneşi ve tuzu tenimde hissetmek istiyorum. Sadece üç saatimiz olacak."

Bir an düşünürken hayal kırıklığı içinde derin bir nefes aldığını duyuyorum. "Peki."

İç geçirdi. "Ama Brock, Max ve Peter'ı sen götürüyorsun."
Gülümsedim. Düşündüğümde daha kolay oldu.
"Tamam." "Bir saat."
"Evet, patron."
"Ciddiyim, yoksa seni kendim almaya gelirim."
"Seninle çıkıntıda buluşalım mı?" Umutla soruyorum.
Tekrar gülümsediğini hissediyorum. "Beni
durdurmaya çalış."

Joshua

Telefonu kapatıp gözlerimi deviriyorum. Lanet olsun. Sahil! Cameron, Brock ve Max'in tartıştığı ağaçlara doğru yürüyorum.

"Şuradan şuraya gitmeliler." Cameron bir dalı işaret ediyor. "Ondan buna değil."

Brock iki eli kalçalarında ağaçlara bakarak dururken tiksintiyle başını sallar. "Sen bir aptalsın. O tarafa gitmiyorlar. Hava karardığında her yerde olması gerekir, tek sıra halinde değil. Bu lanet bir Noel ağacı değil, biliyorsun."

Max, ne konuştuğu hakkında hiçbir fikri olmadığı belli olan Cameron'a hayal kırıklığı içinde gözlerini devirir.

"Bunu nişan için yaptım ve başardım. Ne yaptığımı biliyorum," diye kuru bir şekilde cevap veriyor Cameron.

Sürdürdükleri saçmalığa sırtıyıyorum. "Yani, Natasha gitmek istiyor sahile."

Max'in gözleri bana dikiliyor ve kaşlarını çatıyor. Başımı salladım. "Biliyorum."

"Ona Gidget oynamak için çok meşgul olduğumuzu söyle, Tanrı aşkına!"
Cameron ışıkları kutudan çıkarmaya başlarken hayal kırıklığı içinde tersliyor.

"Brock ve Max onu alabilir misiniz?" Cevap veriyorum.

Brock genişçe gülümsüyor ve Max'e beşlik çakıyor. "Buradan çoktan çıktık." "Tanrıya şükür," diye mırıldanıyor Max.

Cameron bana donuk donuk bakıyor. "Oh, harika, yani tüm bu lanet şeyleri

"Şimdi tek başıma mı sıçacağım?"

"Hayır, Murph ve ben yardım etmek için buradayız." Sırıtiyorum. "Ben nerede?"

Cameron tersledi.

"O da gidiyor."

Brock ve Max nefeslerinin altında kıs kıs gülüyorlar.

"Bu saçmalık. Abbie ve Didge neden bu saçmalıkta bize yardım etmiyor?"

"Sahile gidiyorlar."

Cameron ağaca yeniden tırmanmaya başlarken başını sallar. "Eğer bir gün evlenirsem, Stan, bunun bedelini ödeyeceksin ve sen tüm bu saçmalıkları yaparken ben de sahile gideceğim."

Gülümsüyorum ve dikkatimi Brock'a çeviriyorum. "Onu gözünün önünden ayırma."

"Yapmayacağım."

"Bir saniye bile olmaz," diye uyarıyorum. "Biliyorum, biliyorum. Sakin ol."

Brock ve ben bir şekilde köşeyi döndük, Tash'ın haklı olduğu ortaya çıktı ve belki de sonuçta birçok ortak noktamız var. En karanlık günlerimde yanımdaydı, hatta beni hapishanede ziyaret etti. Onun desteği Tash için çok şey ifade ediyor, bu nedenle benim için de çok şey ifade ediyor. Dikkatimi Max'e veriyorum.

"Max?"

Gözleri benimkilerle buluştu. "Evet."

"Bu gece çalışmayacaksın."

Yüzü düşüyor. "Oh," diye mırıldanıyor, sesi kederli geliyor.

"Seni düğünde misafir olarak istiyorum, bir arkadaşımız olarak." Başını eğiyor ve yere gülümsüyor.

"Ben de size teşekkür etmek istiyorum."

Yukarı bakıyor ve kaşlarını çatıyor. "Ne için?"

"Sana en çok ihtiyacı olduğu anda Natasha'nın yanında olduğun için." Rahatlamış bir şekilde gülümsüyor ve Ben onun sırtına bir tokat atıyor.

"Şimdi de acınası hale mi geliyorsun, Stanton?" Brock kaşlarını kaldırarak soruyor.

Ona dümdüz bakıyorum "Seni incitmek zorunda bırakma beni Marx."

"Sanki." Max'le birlikte uçurumu saran taş merdivenlerden yukarı doğru yürümeye başlarken başını sallıyor.

"Üç saat!" Arkalarından sesleniyorum.

İkisi de sıkılmış bir sesle "Evet," diye cevap verir.

"Ve onu gözünüzün önünden ayırmayın," diye tekrarlıyorum. Beni görmezden geliyorlar ve yürümeye devam ediyorlar.

Dikkatim şu anda merdivenin tepesinde olan Cameron'a yöneliyor, bana bakıyor ve başını sallıyor. "Üç saat içinde dönmelerine imkan yok."

Yenilgiyle başımı sallıyorum. "Bana bilmediğim bir şey söyle."

Aynaya bakarken beyaz, gıcır gıcır gömleğimin düğmelerini yavaşça ilikliyorum.

Bu benim düğün günüm.

Sonsuza dek çalındığını sandığım bir gün. O geri döndü.

Başımı eğip gülümsüyorum.

Sevgilim geri döndü, iştahım, cinsel dürtülerim ve özgürlüğümle birlikte.

"Gülümsemeyi kes. Ürkütücü olmaya mı başladın?" Cameron

Pantolonunu yukarı çekerken yanımdaki yerini aldı.

Ona bir göz kırpıyorum ve tekrar genişçe gülümsüyorum.

"Fotoğraf zamanı," diyor Murph fotoğraf makinesiyle fotoğraf çekmeye başlarken. Cameron kasıklarını tutup dilini çıkarırken Ben yatağın ucundaki yerinden sırtıyor.

Adrian kamerayı düşürür. "Kameranın üzerinde büyütecim yok. Seni aptal. Kaldır onu," diye kuru bir şekilde cevap verir.

Cameron omuz silkiyor. "Sanki bu kertenkeleyi görmek için zoom yapman gerekecekmiş gibi. O bir canavar." Tekrar kasıklarını tutuyor ve sallıyor.

Adrian tiksintiyle yüzünü buruştururken gözlerimi deviriyorum. "Tanrım, sen bir hayvansın. Kim sikine kertenkele hayvanı der ki?"

Cameron yine omuz silkiyor. "Eğer ayakkabı uyarsa."

Ben başını sallayarak, "Sen bir aletsin," diye mırıldanıyor.

Ben pantolonumu yukarı çekerken Cameron yanımdaki aynada kravatını yeniden düzenliyor.

"Acele etmelisin," diye tersliyor Adrian. Bir saatten fazladır hazırды. Biz ikinci evdeyiz, Natasha ve kızlar ise ana evde.

Fermuarımı açıyorum ve pantolonum kalçalarımın altına düşüyor, Adrian'ın yüzü dehşet içinde kalıyor. Ellerini dur işareti yapar gibi havaya kaldırdı. "Aman Tanrım! O pantolonun sana uyduğunu söyle bana?"

"Kahretsin." Tekrar yukarı çekiyorum ve tekrar aşağı düşüyorlar. Çok kilo vermişim.

Adrian dehşet içinde iki elini yanaklarına götürürken gözleri büyür. "Lanet olası bir kemerimiz var mı?"

Dönüp Adrian'ın gardırobuna giriyorum ve etrafa bakıyorum.

"Benim yok!" Adrian gözleri diğer çocuklara kayarken çılgınlık atıyor. "Sizde var mı? Cameron, Ben, kemeri olan var mı?"

Omuz silkiyorum. "Belki diğer evdeki gardırobumdadır, bilmiyorum. Burada olduğum süre boyunca genelde şort giyiyorum. Daha önce hiç ihtiyacım olmamıştı."

Adrian saatine bakmadan önce panik içinde ellerini saçlarında gezdirir. "Bu bir felaket. Ben, yan odaya gidip bize bir kemer bulabilir misin lütfen?" Adrian hiperventilasyon geçirecek gibi görünüyor ve Ben odadan çıkıp kayboluyor.

Babam Wilson ve Scott'la birlikte odaya giriyor ve hepimize birer bira uzatıyor. "Kadeh kaldıralım." Gülümsüyor.

Kalp atış hızım anında yükseliyor ve bugün yanımda olduğu için ona minnettarım.

"Kırılmaz Stanton'lara," diye gururla anons ediyor.

Boğazıma bir yumru oturtmak için tek gereken dört kelime. Benim için onun bilebileceğinden çok daha fazla şey ifade eden dört küçük kelime. Onları okudum

Natasha ile evleneceğimiz gün h a p i s h a n e d e kendime defalarca söyledim.

Hayatımı kurtardılar.

"Kırılmaz Stanton'lara," diye yankılanıyoruz şişelerimizi tokuştururken.

Kollarını bana dolayıp sıkıca sarıldığında ve yanağıma bir öpücük kondurduğunda gülümsüyorum.

"Seninle gurur duyuyorum oğlum."

Başımı sallıyorum ve duygularım kelimelerimi çalarken gülümsüyorum. Ben odaya tekrar giriyor ve başını sallıyor.

Adrian'ın gözleri dehşet içinde açılır. "Ne?" diye tersledi. "Kemer yok."

"Bu benim en kötü kabusum," diye fısıldıyor.

Yere gülümsüyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum. Beni rahat bırak. Kemerimin olmaması kabuslarımdan çok uzak.

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atarken gözlerim yüzüncü kez taş merdivenlere dikiliyor.

"Fikrini değiştirdi," diye fısıldıyor Cameron. "Akıllı kadın. Şu anda Ibiza'ya gidiyor."

Ona ters bir bakış attım ve Adrian kıkırdadı.

Sekiz yıl ve her şey buna bağlı - zamanın içinde bir olduğumuz bu an.

Birleşik bir aile.

Bu düşünce aklımdan geçerken yüzümde anında geniş bir gülümseme belirliyor.

Derin nefes alıyorum. Neden bu kadar uzun sürdü? Ön sırada oturan Ben'e dönüyorum. "Sahilden ne zaman döndüler?" Kaşlarımı çatıyorum.

Max sırtıyor. "Sakin ol. O iyi. Yarım saat önce kontrol ettim. O iyi.

gitmeye hazır."

Sinirli bir şekilde başımı salladım ve bir nefes verdim. Tamam, sakın ol. Sinirlerim bir kez daha mantığımı çalarken başımı sallıyorum ve yere bakıyorum.

"İşte geliyorlar," diye fısıldıyor Adrian ve gözlerim anında taş merdivenin tepesinde. Onları görüyorum. Önce Abbie, sonra Bridget.

Nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum.

Kızım Brock'un koluna odaklanırken yüzüme bir gülümseme yayılıyor, rüzgar saçlarını dalgalandırıyor.

Muhteşem görünüyor... ve bunun nedeni cehennemden bile daha seksi bir gelinlik giymesi değil - gerçi bunun onunla çok ilgisi olabilir.

Bu onun
gülüşü.

Onun gücü.

Cesareti ve bulunduğundan bu yana bana parlayan sevgisi.

Onun güçlü olduğunu hep biliyordum ama ne kadar güçlü olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Merdivenlerden bir rock yıldızı gibi tek bir tereddüt bile etmeden inerken gözleri benimkilere kilitleniyor.

Tanrım, bu kadını seviyorum.

Beyaz saten bir elbise giyiyor, saçları açık ve dolgun, bir kulağının arkasına büyük beyaz bir çiçek sıkıştırılmış. Daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim ve bir duygu dalgası beni tsunami gibi vururken sertleştiğimi hissediyorum. Siktir... *Şimdi* olmaz.

Onu karşılamak ve yanıma çekmek için merdivenleri koşarak çıkmamak için kendimi zor tutuyorum. *Acele et!*

Kalbim boğazıma düğümlenmiş bir halde dikkatle izliyorum ve sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından merdivenin dibine varıyor, sonra da çıkıntımızdaki altarın yanına gidiyor.

"Merhaba." Yumuşakça gülümsüyor.

"Merhaba," diye fısıldadım ve kendimi durduramadan onu kollarıma aldım ve dudaklarından nazikçe öpüyorum. Onu bütün gün görmedim ve onu çok özledim. Tash gözlerini kapatıyor ve beni öpüyor, sonra

ve ikimiz de ne olduğunu anlamadan, tutkuyla öpüşüyoruz ve arkadaşlarımız gülüyor.

Sonunda ne yaptığımızın farkına vararak birbirimizden ayrılıyoruz.

Lanet olsun, dizginle şunu, Stanton.

Bunun bir yeri ve zamanı vardır ve düğün gününüzde herkesin gözü önünde nikah masasına oturmak bunun yeri ve zamanı değildir.

Scott'ın düğünündeki o ilk gece dans pistinde öpüştüğümüz anı aklıma geliyor ve sırtışıma engellemek için alt dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum

Biz ve düğünler arasında ne var?

Bakan öne doğru ilerler ve sıcak bir şekilde gülümser. "Birbirinizin elini tutar mısınız lütfen?"

Gözlerim papaz Peder Joseph'e kayıyor. Dün onu L.A.'den getirttim. Evliliğin yasal olduğundan emin olmalıydım ve bunu sağlamanın tek yolu da onu buraya bizzat getirmektir.

Natasha ve ben birbirimize bakıyoruz ve o yüksek sesle kıkırdıyor.

"Vay anasını. Evleniyoruz!" diye heyecanla haykırıyor çiçek buketini havaya kaldırırken. Herkes kahkahalara boğuluyor ve gözlerim onunkilere takılınca eriyorum. Bu tam da Natasha'nın söyleyeceği bir şey.

Sonra aklım başımdan gitti.

Güzel Natasha'mın kutsal evlilik yeminiyle aşkını ilan edişini ve altın yüzüğü parmağıma geçişini izliyorum. Ben de ona aşkımı ilan ediyorum ve altın yüzüğü onun parmağına takıyorum.

Yavaşça öne eğiliyor ve elini şefkatle yanağıma koyup beni öpüyor, şimdiye kadar deneyimlediğim ve tüm kalbimle özlediğim her şeyden daha tatlı. Kendimi iyi hissediyorum ve ağlamamak için gözlerimi kırıştırıyorum. Hem aramızdaki hem de ailelerimiz arasındaki sevgi o kadar güçlü ki, başka bir galaksiden bile hissedilebileceğine eminim, o kadar somut bir güç ki. Öpücüğünü bırakıp etrafıma baktığımda herkesin aynı şekilde hissettiğini görüyorum, hepsi gözlerini siliyor, gözyaşlarına hakim olamıyorlar.

Duygu. Ben'in bile gözleri yaşardı. Hiçbir şey bu kadar doğru ve bu kadar hak edilmiş hissettirmemişti. Bu tüm ailenin verdiği bir savaş.

Savaştı ve
kazandı.

Galipler.

Kazanan sevgidir.

Umutsuzca bu mükemmel anı zaman içinde şişeleylebilmeyi diliyorum, böylece hayatım boyunca tekrar tekrar oynatabilirim.

"Şimdi sizi karı koca ilan ediyorum."

Natasha ağlamaklı gözlerle gülerek bana yaklaştı ve şefkatle elimi tuttu. yüz.

"Öp beni kocacığım."

Dudaklarımız birbirine değdi ve ben kayboldum.

Natasha

Hava da tıpkı gece gibi kusursuzdu. Hava durgun ve saat sekize geliyor. Joshua ve ben yaklaşık üç muhteşem saattir evliyiz ve yüzümdeki aptal gülümsemeyi silemiyorum. Ağacın altında beyaz keten masa örtüleriyle kaplı büyük, uzun bir masa duruyor. Tepedeki dallar peri ışıklarıyla süslenirken, mumlar ve güzel kandiller masayı süslüyor. İnsanoğlunun bildiği en gülünç derecede pahalı şampanyayı içiyoruz ve herkes gülüyor ve yüksek sesle sohbet ediyor. Etrafta büyük fenerler yanıyor ve tüm alana müzik yayını yapılıyor. En hafif tabiriyle büyü. En çılgın hayallerimde bile böylesine cennet gibi bir yerde evleneceğimi hayal edemezdin. Az önce güzel bir yemek yedik ve şimdi hepimiz birbirimize karışıp gülüyoruz. İkimiz de çok uzun zamandır bu kadar rahat olmamıştık ve sonunda bunu başarmış olmanın rahatlığıyla derin, doygun bir mutluluk hissediyorum.

Biz yasal olarak evliyiz.

Joshua'yı konuşurken elindeki yüzüğe bakarken yakalıyorum, sanki bunun gerçekten olduğuna inanmıyormuş gibi. Nasıl hissettiğini biliyorum. Ben bile inanmakta güçlük çekiyorum.

Garsonlar herkese birer şampanya daha doldurur ve Joshua Masaya. Cameron çatalıyla bardağının kenarına vuruyor ve herkes kendine ayrılan yere oturuyor. Joshua'nın yanına oturuyorum ve o da elini nazikçe omzuma koyuyor.

e konuşmasını beklerken masa sessizliğe bürünüyor ve sanki ciddi olmaya hazırlanıyormuş gibi kendini toparlıyor.

Gülümsüyor ve gergin bir şekilde yutkunuyor. "Bizimle kutlamaya geldiğiniz için herkese teşekkür etmek istiyorum." Kadehini bitirmiş gibi kaldırır ve herkes güler. Oh, çok gergin. Kalbim güzel adamım için eriyor ve güven verici bir hareketle elini tutuyorum.

Yüzü ciddileşirken tereddüt ediyor ve başını öne eğiyor. Annemin yanındaki boş yere ve orada yanan muma bakıyor. Babamın masadaki boş yerine. Gözlerim bir anda bulutlanıyor.

"John." Tekrar tereddüt eder ve masa ölüm sessizliğine bürünür. "Buradayım." Sesi çatlıyor ve duruyor. Yanağıma bir damla gözyaşı düşüyor ve elini biraz daha sıkıyorum.

"Senin aklımda olmadığın bir gün bile geçmiyor." Annem üzüntüyle başını öne eğer ama Bridget onun elini tutar.

"Tekrar tekrar üzerinden geçiyorum. Acaba işleri farklı yapsaydım, hala burada bizimle olur muydun?"

Tereddüt ediyor ve benim bulanık gözlerim ona bakıyor.

Brock da üzüntüyle başını eğiyor ve Bridget'in yüksek sesle şarkı söylediğini duyuyorum.

"İçimi rahatlatan tek şey, hayatımın geri kalanını kızınızın mutluluğu için harcayacağımı bilerek huzur içinde yatmanız umududur. Hiç kimse onu benden daha fazla sevemez."

Acı tatlı gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor, sonra onları hızla siliyorum.

Bugün üzülmeceğim. Bugün üzgün olmayacağım. Bugün üzülmeceğim.

"Bugün burada olmanı ve aşkımızı bizimle birlikte kutlamayı diğer günlerden daha çok isterdim."

Joshua kadehini kaldırıyor. "John'a."

Herkes kadehini kaldırır. "John'a." Ey hüznle tekrarlıyor.

Kendini toparlıyor ve kadehini konuklarımıza doğru kaldırıyor. "Size

çok." Genişçe gülümsüyor ve herkes kıkırdıyor. "Sen daha çok şeye katlanmak zorunda kaldın

Son birkaç ay içinde hiçbir arkadaşlığın katlanmak zorunda kalmayacağı kadar çok şey yaşadım." Cameron araya giriyor. "Buna amin derim!"

Herkes yüksek sesle güler.

Joshua sevgili kardeşine sırtarak bakar ve konuşmasına devam eder. "Yine de hepiniz bize çok sadık ve çok bağılı kaldınız." Duraksıyor ve duygusallaşmaya başladığını anlıyorum. "Yaptığınız her şey ve bizim için döktüğünüz gözyaşları için size asla yeterince teşekkür edemeyeceğiz." Kadehini mutlulukla kaldırıyor. "Sizlere."

Herkes gülümser, başını sallar ve kadehini kaldırarak onaylar. "Hepimize."

Hepiniz gülüyorsunuz.

Dikkatini bana çeviriyor ve ben nefesimi tutarken gülümsüyorum. "Natasha," diye fısıldıyor.

Gözyaşlarımın arasından gülümsüyorum.

"İki gündür kafamda söylemek istediklerimle bu konuşmayı doğru yapmaya çalışıyorum." Kaşlarını çatı. "Ama sana karşı hissettiklerimi nasıl kelimelere dökebilirim?"

Gülümsüyorum.

"Kelimeler yetersiz kalıyor," diye fısıldıyor.

Bu adamı seviyorum. Masanın üzerinde baygınlık geçirirken elimi kalbimin üzerine koyuyorum.

"Gökyüzünde yeterince kelime ya da yıldız yok." Gülümsüyorum. Daha mükemmel olabilir miydi?

"Bu yüzden olduğı gibi söyleyeceğim." Sırıttıyor.

Abbie ve Bridget kadehlerini bana doğru kaldırıyorlar. Konuşma çok romantik olacak, bunu biliyorum. Beklentiyle genişçe gülümsüyorum.

"Sen güzel, zeki, koordinasyonsuz bir drama kraliçesisin."

Ağzım dehşet içinde açık kaldı ve masa kahkahalara boğuldu. Hiçbirimizin beklediğı şey bu değildi.

Gülümsemesi patlarken sessizlik emri vermek için ellerini kaldırıyor. "Taptığım güzel bir sürük."

Masadan bir kez daha kahkahalar yükseliyor. Aman Tanrım, bu

Gelmiş geçmiş en kötü düğün konuşması. Gözlerim anneme kayıyor, o da bana göz kırpmıyor ve

Ben dehşet içinde elimi ağzıma kapatıp gülerken genişçe gülümsüyor.

"Sana ata binmeyi öğretmek için sabırsızlanıyorum." Alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırıyor. Ağzım tekrar açık kalıyor ve kalçasına bir tokat atıyorum. "Joshua." Gülüyorum. "Ve sana Jodhpurs giydireceğim." Masadakilerin kahkahaları daha da yükseliyor.

Bu hiç hoş değil.

"Olmaz." Başımı sallarken sırtıyorum.

Herkesi tekrar susturmak için ellerini havaya kaldırıyor. "Hayır, hayır.

Ciddi bir not olarak."

Herkes dikkatle dinliyor ve o da eğilip elimin arkasını öpüyor - benim için çok ama çok şey ifade eden basit bir jest.

"Seni tüm kalbimle seviyorum."

Herkes coşuyor ve ben eriyorum.

Kadehini son kez kaldırıyor. "Natasha'ya. Aşkıma. Hayatıma." Kaşlarını arsızca kaldırır. "Karıma." Masa yüksek sesle alkışlıyor. "Ve onun nefes kesici gülümsemesine."

BÖLÜM

Küpeştede duruyorum ve deniz meltemi tenimi kırbaçlarken okyanusa bakıyorum. Aklımda babam ve onun bu gece burada yaşayacağı eğlence var. Bu, ailemizin her üyesinin bugün her zamankinden daha fazla hissettiğini bildiğim acı tatlı bir an.

Onu derinden özlüyorum ama aklıma gelen her karanlık düşüncenin yerini yeni bir umut düşüncesi alıyor.

Başardık. Başardık. Joshua Stanton benim kocam.

Elimi uzattım ve parmağımdaki güzel yüzüklere sevgiyle baktım.

Benim için elmas ve altından çok daha fazlasını ifade ediyor. Aşkın ve nihai bağlılığımızın bir sembolü. Cesaretimizin sembolü.

Mutluluk etrafımı sarıyor. Ailelerimiz dans ediyor ve müzik eşliğinde yüksek sesle gülüyorlar. Joshua döndüğümde beri ilk kez rahatlamış durumda ve omuzlarımdan büyük bir yük kalkmış gibi hissediyorum. Yumuşak dudaklar şakağımın tozunu almadan önce iki büyük, güçlü elin arkadan belime dolandığını hissediyorum.

"Yatmaya hazır mısınız, Bayan Stanton?"

Genişçe gülümsüyorum Bayan Stanton. *Kulağa çok hoş geliyor.*

"Saat kaç?" Joshua arkamdan yavaşça boynumu öpmeye başladığında soruyorum.

"Kimin umurunda?" diye fısıldıyor tenime.

"Misafirlerimiz var." Ona daha fazla erişim sağlamak için başımı yana doğru eğerken gülümsüyorum.

"Bu bizim düğünümüz. Biz ne zaman dersek o zaman biter. on iki." Beni ısırtıyor ve tüylerim diken diken oluyor.

Joshua arkamdan bana sarılırken gülümsüyorum ve suyun üzerindeki karanlığa bakmaya devam ediyorum.

Uyarılmışlığının beni sardığını hissedebiliyorum ve parıltısının tadını çıkarmak için gözlerimi kapatıyorum. "Ben gidiyorum." Annem gülümsüyor.

Dönüp gülümsüyorum, onu kollarıma alıp sıkıca sarılıyorum. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

"Ben de seni seviyorum sevgilim. Bugün hayatımın en mutlu günlerinden biri.

hayat."

"Benimkini de." Onu usulca yanağından öperim. "Her şey için teşekkür ederim,

Annem, desteğiniz ikimiz için de çok önemli."

Kucağımdan çekildi ve kollarını hem Joshua'ya hem de

I. "Sadece siz çocukların mutlu olmasını istiyorum."

"Teşekkür ederim. Öyleyiz." Joshua gülümsüyor, koruyucu kolunu omuzlarıma dolarken gözleri sevgiyle yüzümde geziniyor. Sonra dikkati Gardiyanlara doğru bakar ve hemen yanına gelen Peter'a işaret eder. "Victoria'yı odasına kadar götürüp ona göz kulak olur musun lütfen?"

"Tabii ki."

Annem başını umursamazca sallar. "Joshua, ben ne."

Kaşlarını kaldırır. "Biliyorum, ama hem korunacaksın hem de güvende olacaksın."

Annemin gözleri benimkilere kayıyor ve onları şakacı bir şekilde yuvarlıyor.

Bridget yanıma gelip kolunu Joshua'ya doluyor ve elimi kendi elinin içine almadan önce onun omzunu öpüyor. "Sanırım bugün en iyi nedime bendim."

Ben gülümsüyorum ve Joshua başını sallayıp sırtlıyor.

Şampanyayı fazla kaçırmışım gibi bir hareketle ellerini kaldırıyor. "Söylesene? Merdivenlerden inerken en zarif görünen kimdi? Tamamen bendim, değil mi?"

Yüksek sesle güldüm. Tanrım, bu saçmalıkları nereden buluyor? Joshua kuru bir sesle, "Aslında Murph'tü, bilmen gerekiyorsa," diye yanıtlıyor.

"Oh, phooey," diye yüksek sesle sesleniyor. Oh, gerçekten sarhoş. Joshua, annem ve

Hepim birbirime bakıp sırtıyorum.

Joshua Ben'le göz göze gelir ve onu yanına çağırır. "Didge, eve gitmek ister misin?" Joshua sorar.

Bridget ellerini kalçalarının üzerine koyar. "Hayır!" diye tersler, sinirlenmiştir. "Kulübe gidiyorum. Onca şeyden sonra bir gece dışarı çıkmayı hak ediyorum..." Duraksıyor ve elini Joshua ile benim aramda gezdiriyor. "Stu," diye ağzından geçiriyor.

Gözleri Nicholas'la yavaşça dans eden Abbie'ye kaydı. "Hepimiz dışarı çıkıyoruz, değil mi Adrian?" diye mırıldanıyor.

Adrian yüzünü buruşturur. "Yorgunum Didge, yatıyorum. Nick, Abbs ve Cam seninle dışarı çıkacak."

Kalbim yerinden çıkacak. Olamaz. Nick ve Adrian'ın işi gerçekten bitti. Bunu çözeceklerini düşünmüştüm.

Şimdi yanımda duran Ben'e gülümsüyorum. "Ben de seninle gelecek," diye cevap veriyorum.

Bridget'in yüzü anında düşer ve ona bir şey söylemek ister ama sonra akıllıca dilini tutar.

Sanki ne söyleyeceğini biliyormuş gibi gözlerini küçümseyerek ona diyor. Aralarındaki etkileşime kaşlarını çatıyorum ve gözlerim anneminkilerle buluşuyor, o da hafifçe omuz silkiyor. Hmm, bu ikisinin arasında neler oluyor? Hâlâ görüşüyorlar mı? Hâlâ birlikte olduklarını sanıyordum... Belki de değildir.

Joshua'nın eli gizlice arkama kayıyor ve beni hafifçe vücuduna çekiyor, burada bekleyen ereksiyonunu hissediyorum.

Kocam evliliğini tamamlamak istiyor.

"Kocamı eve götürüyorum." Joshua'nın elini tutup arkasından öperken gülümsüyorum.

Gözleri şimdiye kadar gördüğüm en iyi bakışla benimkileri tutuyor ve adrenalinin bana sert bir şekilde çarptığını hissediyorum.

Herkesi iyi geceler öpücüğü verirken beni elimden tutup sürükleyerek merdivenlerden yukarı çıkarıyor. e korumalar bize biraz mahremiyet sağlamak için merdivenlerin dibinde akıllıca bekliyorlar.

En üst basamağa çıktık ve herkesin görüş alanından çıktıktan sonra Joshua

beni seçti.

Bir gelin gibi kalktı ve benim zevkle ciyaklamama neden oldu. Bizim eve doğru yürüyor.

Görevdeki bir adam gibi yatak odası.

"Acelen ne?" Dilimi baştan çıkarıcı bir şekilde dudaklarında gezdirirken dudaklarına fısıldıyorum.

"Çıplak ve altımda olmanı istiyorum." Hırlıyor. "Şimdi."

Derin derin içime çekiyorum ve Bridget'in haklı olduğunu fark ediyorum - bu doğru - *onun testosteron kokusunu* alabiliyorum ve gerçekten harika kokuyor. O çok ateşli... ve o çok benim.

"Bana nasıl sahip olacaksın, kocacığım?" Biraz fazla tatlı bir şekilde soruyorum, sinsice gülümsüyor. "Nasıl istersem."

Süite girdiğimizde göğsüne doğru kıkırdıyorum ve eşikten geçmemizi kutlamak için elimi havaya kaldırıyorum.

"Benimle bu yüzden mi evlendin? Bedenim emrinde olsun diye mi?"

Boynumu sertçe ısıyor. "Siktir, evet." Hırlıyor ve ben yine yüksek sesle gülüyorum. Yatak odasının kapısına doğru yürüyor.

"Seni susturduğumda bir dakika içinde gülüyor olmayacaksın," diye fısıldıyor karanlık bir sesle, beni yatağa fırlatıyor, orada zıplayıp tekrar gülüyorum. Yatağın iki yanına yerleştirilmiş sarkıt lambaları yakıyor ve ana ışıkları açıyor. Karanlık etrafımızı sarıyor ve ruh halimiz bir anda eğlenceden günahkâr bir zevke dönüşüyor. Tanrım, onu çok özledim. Bu olmadan, onsuz asla yaşayamam. Arkama yaslanıyorum ve ağır çekimde takım elbise ceketini çıkarışını izliyorum, sonra gömleğini. Düğün gecenizin tatlı ve romantik olması gerektiğini biliyorum ama ben öyle bir şey istemiyorum. Düğün gecemin düpedüz kirli ve unutulmaz olmasını istiyorum. Sanki bunu hissetmiş gibi Joshua'nın seksi gözleri benimkileri yakalıyor ve kalbim boğazıma düğümleniyor. O kadar güzel ki. Nasıl bu kadar şanslı olabildim?

Ayakkabılarını ve çoraplarını tekmeliyor, sonra pantolonuyla boğuşuyor. Bir süre onu izledim. "Ne yapıyorsun orada?" Kaşlarımı çatıyorum. "Siktiğimin Murph'ü!" diye tersliyor fermuarına bakarken.

"Ha?"

"Aptal herif beni pantolonumun içine dikti." Pantolonuyla tekrar boğuşmaya başladı.

Yüzüm aydınlandı. "Ne?" Kıkırdıyorum. Bu paha biçilemez.

Başını sallıyor ve ben kahkahayı patlatıyorum. Adrian'ın derme çatma dikişini yırtarcasına açarken bir yırtılma sesi duyuyorum. Sinirli bir şekilde başını sallayarak siyah takım pantolonunu yavaşça aşağı indiriyor ve dünya tarihindeki en ateşli siyah külotu görmekle kutsanıyorum. Yontulmuş vücudundaki her kası görebiliyorum ve ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

"Joshua," diye fısıldıyorum, onun güzel vücudunun ve bu gecenin benim için ifade ettiği anlam karşısında şaşkına dönmüş bir halde. Yatağın kenarında dururken ona doğru sürünüyorum. Beni kendine doğru çekerken eli nazikçe saçlarımı okşuyor.

"Karımın dudaklarını sikimin etrafında istiyorum," diye fısıldıyor.

Heyecandan zor nefes alıyorum ama yine de başımı sallıyorum, buna da çok ihtiyacım olduğunu biliyorum. İki elimi kullanarak külotunu bacaklarından aşağı kaydırıyorum ve kalın şaftının uzunluğunu yalıyorum. Aklıma bir fikir geliyor ve gözlerim onunkilere kayıyor. O evde izlediğim seks kasetlerinin anılarını silmem gerekiyor ve sanırım bunu nasıl yapacağımı biliyorum.

"Telefonunu al," diye fısıldıyorum sakinin etrafında. Bana bakarken soru sorar gibi kaşlarını çatıyor. "Bizi aramanızı istiyorum."

Gözleri kararıyor.

"Gelinliğimin içinde aletini emerken beni izlemeni istiyorum."

Kontrolünü kaybetmiş gibi saçlarımı avuçlarının arasına aldı.

"Bunu tekrar tekrar izlemek istiyorum ve bu gece beni o kadar sert becermen istiyorum ki kırılabilirim."

Benden uzaklaşıyor ve beni agresif bir şekilde öpüyor. "İşte benim güzel sürtüğüm," diye fısıldıyor dudaklarıma. "Kızımı özledim." Bana şefkatle bakarken yüzümü ellerinin arasına alıyor.

Duygular konuşma yeteneğimi çalıyor. Oh, Tanrım. Onu seviyorum. Onu çok seviyorum.

"Kamerayı getir," diye fısıldıyorum yenilenmiş bir heyecanla.

Bir kaşını kaldırıyor ve benden uzaklaşırken sırtlıyor. Gardıroptan video kamerasını alıyor, büfenin üzerine koyuyor ve açıyor.

Kırmızı ışık bana çalıştığını söylüyor. Onu kendime doğru çektim ve yavaşça kalça kemiklerinin her yerine öpücükler saçarken.

Joshua nefesini tutarak sessizce duruyor. Boynunu sertçe kırıyor ve ben gülümsüyorum. Lanet olası boyun kırılması beni etkiliyor. Her seferinde. Her seferinde. Her seferinde. Dünya üzerinde onun bunu yapmasından daha orgazmik bir şey yok. Joshua'nın elleri başımın arkasını şefkatle kavıyor. Koyu renk gözleri benimkileri tutarken ağzı gevşek duruyor. Çekiyorum ve yavaşça uzunluğunu ve ucunun etrafını yalıyorum.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

Uyarılmışlığı başka bir seviyeye yükselirken çenesini sıkıyor. Ayağa kalkıyor ve beni elimden tutup yukarı çekiyor, çenemi ağzımı istediği yerde tutarken beni derinden öpüyor. Josh'un dudakları boynuma düşüyor ve dizlerinin üzerine çöküp dudaklarını yavaşça yalarken beni nazikçe ısıtıyor, ağzı elbisemin içinden seksimi öpüyor.

"Bayan Stanton," diye karnıma doğru nefes alıyor ve ben aptal gibi gülümsüyorum. Yavaşça ayağa kalkıyor, beni kendisinden uzaklaştırıyor ve elbisemin arkasındaki fermuarı indiriyor. Nazik dudakları tenimin tozunu alıyor ve başım yana düşüyor. Elbisem yere düşüyor ve onun derin bir nefes aldığını duyuyorum. Döndüğümünden beri hem çok yeni hem de çok tanıdık geliyor. Buna asla doyamayacağım.

Beyaz bir G-string ve korse giyiyorum ve bu sabah birazcık güneş aldığım için sessizce Tanrı'ya şükrediyorum.

"Uzan güzel kızım," diye sessizce emrediyor.

Uzanıyorum ve o daha aşağı inmek için eğiliyor ama ben onu tekrar yüzüme doğru çekiyorum. "Hayır, Josh."

Kaşlarını çatıyor.

"Seni ısıtmam gerek, Presh."

Başımı hafifçe sallıyorum. "Bu gece ısınmak yok," diye nefes alıyorum. "Canını yakarım."

"Ben de tam olarak bunu istiyorum." Tereddüt ediyor.

"İlk defa canımı yakıyormuşsun gibi canımı yakmanı istiyorum. Sahip oluşunun yakıcılığını hissetmek istiyorum. Düğün gecemde alınmak istiyorum. Kocamın bana *sahip olmasını* istiyorum."

Joshua'nın gözleri tehlikeli derecede yüksek bir uyarılmayla parlıyor ve bana Fiziksel sınırlarını aştığı bir bakış atıyor ve ben de onu becermek üzere olduğumu biliyorum.

e gerilim hissediliyor ve boynunu sertçe kırıyor.

"İşte bu yüzden seninle evlendim," diye fısıldıyor karanlık bir şekilde.

Kendimle gurur duyarak gülümsememi engellemek için alt dudağımı ısırıyorum. "Neye benden daha çok ihtiyacım olduğunu biliyorsun," diye fısıldıyor beni yatırmadan önce

Yatağa uzandı ve ellerimi başımın üzerine kaldırıp ellerinde tuttu. Damlayan ıslak esh'imden içinden kaya gibi sert horozunu ileri geri sürtmeye başlarken beni derinden öpüyor.

Başım zevkle geriye düşüyor. Çok iyi hissettiriyor. Çok sert. Biraz çekiş gücü elde etmek için bacaklarımı kapatmaya çalışıyorum.

"Aç." Hırlıyor ve dişlerini boynuma geçiriyor. Parmakları seksime gidiyor ve dudaklarımı ayırarak sikini yerleştiriyor. Nefesimi tutuyorum. Ve içeri itiyor, gözlerim kapanıyor, yavaşça geri çekilip tekrar sertçe iterken bekliyorum.

Ah, yanık. Yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tutuyorum.

Bacaklarım kendiliğinden kapanmaya çalışıyor. "Aç." Daha sert hırlıyor. acıtıyor ama lanet olsun iyi hissettiriyor.

"Bunu hissedebiliyor musun, Presh?" diye fısıldıyor karanlık bir şekilde. Her vuruşunda daha da derine inerken irkiliyorum.

"Bu güzel amcık benim. Benim ve sadece benim," diye mırıldanıyor hızını artırmaya başlarken.

Çenesi gevşiyor ve kendine daha fazla güç ve çekiş sağlamak için bacaklarını genişleterek yükseliyor. Göğsündeki ve omuzlarındaki her kası görebiliyorum, güzel vücudunu bir ter tabakası kaplıyor. Bacaklarımı yatağa doğru itiyor ve beni sabit tutmak için ellerini omuzlarımın üzerindeki şilteye koyuyor. Bana çarpıyor ve ben acı içinde haykırıyorum.

Derin derin inliyor ve gözleri geri dönüyor. "İçindeki her kası hissedebiliyorum. Çok iyi hissediyorsun Natasha."

İşte bu kadar, artık dayanamıyorum. Bacaklarımı kaldırıyorum ve

sırtına doluyorum. "Daha sert," diye fısıldıyorum. "Daha sert istiyorum."

Eli arkamın altından kayıyor ve beni kaldırmaya başlıyor.
Yatak duvara kuvvetle çarparken onun pompalanan horozu.

Tanrım. Kendimi tutmaya çalışırken vücudum titremeye başlıyor. Üzerimdeki bu kaslı canavarın görüntüsünü engellemek için gözlerimi kapatıyorum - sahip olduğu her şeyle beni pompalıyor, vücudumdan ihtiyacı olanı alıyor - ama yapamıyorum. Yük treni büyüklüğünde bir orgazm bedenimi parçaladığında vücudum öne doğru yalpalıyor ve Joshua da aceleyle boşalırken homurdanıyor.

Nefes nefese yatıyoruz ve Joshua beni şefkatle öperken dudaklarıma gülümsüyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor.

Duygular beni sardı. "Ben de seni seviyorum bebeğim."

Joshua yan masadaki kameraya bakıyor ve sinsice göz kırpmıyor. "Karım çok ateşli bir sikici."

e güneş parlıyor, ben şezlonga uzanmış, orgazm sonrası bir ışıltının içinde mutlu bir şekilde yatarken. Saat öğleden sonra iki civarı ve Joshua ile evleneli mutluluk dolu üç gün oldu. Bugün ailelerimizin yanımızda olduğu ilk gün. Şimdiye kadar yalnızdık ve yatağımızdan duşa, havuza gittik ve daha ötesine gitmedik.

Biraz yalnız kalmaya ihtiyacımız vardı ve ben her şekilde becerildim ve gezegendeki her güzel yemeği yedim.

mutluluktur. Derin bir mutluluk.

Joshua hala gergin. Nereye gidersem gideyim beni izliyor, tekrar kaybolursam diye gözlerini benden ayırmaya korkuyor.

İkimizin de halletmesi gereken sorunlar var. Onları şimdilik zihnimin gerisine itiyorum. Henüz onlarla başa çıkamam. İstedğimden bile emin değilim. Yaşadıklarımızla nasıl başa çıkıyorsunuz? e polis sorguları çok kapsamlıydı ve neyse ki herhangi bir yanlış davranıştan aklandım. Şu anki görevim Joshua'yı rahatlatmak ve ona biraz kilo aldirmek. Sanırım ben ortadan kaybolduğumdan beri yaklaşık 10 kilo verdi.

Mutfak tezgahında duruyorum ve Jeston'ın numarasını çeviriyorum; onunla konuşmam gerekiyor. Joshua koşu bandında koşuyor ve benim de kendime ayıracak biraz vaktim var. e

Son konuştuğumuzda, beni sevdiğini düşündüğünü söylüyordu ve ben de kaba davranıyordu. O zamandan beri çok şey oldu ve bana yardım etmek için Joshua'ya olan nefretini bir kenara bıraktığını biliyorum. Çok minnettarım ve ona kocaman bir teşekkür borçluyum.

"Tash" İlk zil sesinde cevap veriyor, sesi rahatlamış gibi.

Sesini duymak güzel. "Jes." Gülümsüyorum.

"İyi misin?" diye nefes alır.

"İyiyim."

"Kahretsin, öldüğünü sanmıştım."

"Neyse ki ölmemişsin." Yarı

gülüyorum.

"Tash, sesini duymak çok güzel."

"Beni bulmaya çalışan herkese yardım ettiğin için çok teşekkür ederim." "İyi olmana çok sevindim."

e hattı sessizleşiyor ve ona söylemem gerektiğini biliyorum.

"Jes. ree gün önce Ailand'da evlendim," diye fısıldadım.

Gözl

er. Cevap vermiyor.

"Jes?" Ben soruyorum. Hâlâ hatta mı?

"Ne söylememi istiyorsun?" diye nefes alıyor.

Kalbim sıkışıyor, bu adama gerçekten değer veriyorum. "Tebrikler mi?"

Ben soruyorum

Umarım.

"Tebrikler," diye kuru bir şekilde cevap veriyor.

"Onu seviyorum Jes. Beni çok mutlu ediyor." Tereddüt ediyor. "O şanslı bir adam."

Gözlerim yaşarırken gülümsüyorum. "Arkadaş olabilir miyiz? Lütfen?" "Tabii ki."

Rahatsız hissediyorum, yapmamam gerektiğini biliyorum ama bana karşı hisleri olduğunu bildiğim halde onunla konuştuğum için kendimi suçlu hissediyorum. Hattan **ç ı k m a l ı y ı m** .

"Bir dahaki sefere Avustralya'ya geldiğimde seni göreceğim miyim?" diye sordum.

"Evet, tabii," diye üzgün bir şekilde cevap veriyor ve ben de onu kovmakla duygularını incittiğimi biliyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve sessiz kalıyorum.

"Hoşça kal, Tash. Senden haber almak güzel."

"Hoşça kal Jes," diye fısıldıyorum akmayan gözyaşlarımın arasından.

İkimiz de hatta kalıyoruz, ikimiz de telefonu kapatmak istemiyoruz.

Ona onu özlediğimi söylemek istiyorum ama kendimi durduruyorum, bunun ikimize de faydası yok. İsteksizce aramayı sonlandırıyorum.

olması gerekenden çok daha zordu ve Jeston Miller'ı nihayet evcilleştiren kızın çok şanslı bir kız olacağını tüm kalbimle biliyorum.

Öğleden sonra geç bir saat ve Joshua Didge ile havuzda yüzerken ben Nicholas ve Margaret'in arasında oturuyorum. Diğer herkes havuz alanının arka tarafındaki barbekünün etrafında toplanmış, şefin harika bir deniz ürünü yemeği pişirmesini izliyor, gülüyor ve şakalaşıyorlar. mutlu bir zaman ve hepimiz her şey yolunda gittiği için çok minnettarız. Daha bir hafta önce benim öldüğüm varsayılıyordu ve Joshua da benim cinayetimden dolayı hapisteydi.

"Bir içki daha ister misin?" Margaret hem Nick'e hem de bana sordu.

İkimiz de "Evet, lütfen" diye cevap veriyoruz ve o da ayağa kalkıp bara doğru gözden kayboluyor.

Gözlerim Adrian'ı izleyen Nicholas'a takılıyor. Dilimi tutmam gerekiyor. Ona aralarında neler olduğunu sormak için yanıp tutuşuyorum ama Adrian'ı kendi başına yakalamak için beklemem gerekecek. Nicholas'la o tür bir ilişkim yok ve ona sormam kabalık olur. Nicholas'ın onu hâlâ çok önemseydiğini biliyorum, Adrian'ı izleyişinden bunu anlayabiliyorum. Bu işi yürütemezlerse üzücü olur. Sanırım bazen aşk gerçekten yeterli olmuyor. Gözlerim havuzdaki Bridget ve Joshua'ya takılıyor. Bir şeyler hakkında konuşurken gülüyorlar ve Bridget bir şeyleri taklit ederek dans ediyor. Aralarındaki bağ güçlü, ben yokken birbirlerine çok güvendiklerini söyleyebilirim. Birbirlerine sahip oldukları için minnettarım. Yarın akşam dışarı çıkıyoruz ve arayı kapatmak ve rahatlamak için sabırsızlanıyorum. Arkadaşlarımla vakit geçirmeyeli çok uzun zaman oldu. Margaret'in telefonu bir mesajı işaret etmek için bip sesi çıkarıyor ve ben de ona vermek için masadan alıyorum, mesaj kül olurken yanılsıklıkla okuyorum.

Deidre'den.

Ona her şeyi anlattım.

Kaşlarımı çattım. *Ona her şeyi anlattım* - bu da ne demek oluyor şimdi? Deidre kim? Rastgele bir şey söylüyor ve gözlerim beni dikkatle izleyen Nicholas'a dikiliyor. Kahretsin. Casusluktan yakalandım, konuyu değiştiriyorum. "Geçen ay Margaret ile hiç vakit geçirdin mi?" Gergin bir şekilde soruyorum.

Sanki bu soruyu bekliyormuş gibi sırtıyor. "Evet."

Kaşlarımı soru sorar gibi kaldırıyorum. "Ve?"

Gözleri tekrar sevgili Adrian'ına kayarken alt dudağını ısıyor. "İyi görünüyor."

Gülümsüyormuş gibi yapıyorum. "Harika," diye yalan söylüyorum.

Hmm, bu kod... bilmiyorum ne? Onunla benim bilmediğim bir şeyler mi oluyor?

Ona her şeyi anlattım ne demek? "O" kim ve Deidre kim? Anlatacak ne var?

Margaret ikimize doğru yürüdü, ardından elinde iki donmuş Margarita ve bir çeşit yeşil içecek olan bir tepsiyle bir adam geldi. "Teşekkür ederim." Benimkini alırken gülümsedim.

Joshua havuzdan çıkıyor, gözleri benimkilerle buluşuyor ve usulca gülümsüyor. Bakışlarında eridiğimi hissediyorum ve ona bir öpücük gönderiyorum. Kolunu bana doğru uzatıyor ve ben de ayağa kalkıp ona doğru ilerliyorum, o da beni alnımdan nazıkçe öpüyor ve kollarını bana doluyor.

"İyi misin?" diye fısıldıyor.

Başımı salladım ve gülümsedim. "Artık öyleyim."

"Odamıza gitmemiz ne kadar sürer?" Beni nazıkçe öpüyor.

Sırtıyorum. "Henüz değil."

Sonraki birkaç saat arkadaşlar, kahkahalar ve benim aptalca kendimi analiz etmemle geçti. Hepimiz çukurun etrafında otururken başımı Joshua'nın kucağına koyuyorum. Margaret'a kim mesaj attı? Neden o mesajdan bu kadar şüpheleniyorum? Bu benim içgüdülerim mi yoksa artık insanlara o kadar güvenmiyor muyum ki ne düşüneceğimi bilemiyorum? Robert ve Margaret pek konuşuyor gibi görünmüyorlar; aslında, zaten bilmiyor olsaydım

evli olsalar bile birlikte olduklarını asla tahmin edemezdim. Acaba onlar Hala işleri yoluna koymaya mı çalışıyorsunuz? Margaret, Scott ve karısıyla bir masada oturuyor ve Robert saatlerdir onun yanında değil. Hmm.

"Yatmaya hazır mısın Presh?" diye mırıldanıyor boğuk, seksi bir ses. Gülümsüyorum. "Hazırım. Sen hazır mısın?"

Uykulu bir şekilde başını sallıyor ve esniyor. "Evet."

Vedalaşıp yatak odamıza doğru yola çıkıyoruz. Yorgunum, ama hiçbir şey yapmadan bu kadar yorgun olmak nasıl mümkün olabilir? Odamıza girmek için köşeyi dönüyorum ve olduğum yerde duruyorum. Joshua arkamdan koşuyor.

"Sorun nedir?" Kaşlarını çatıyor.

Gözlerim yatağımın üzerinde duran küçük, çikolata renkli, deri ciltli günlüğe takılı kalıyor. Kalbimin göğsümde hızla atmaya başladığını hissediyorum.

"Bu da nereden çıktı?" Nefesim daralırken kekeliyorum. Joshua yanımdan geçip odaya girerken kaşlarını çatıyor. "Ne?"

"e günlük."

"Cameron'a bugün sana yeni bir tane almasını söyledim," diye rahatça cevap veriyor. Dalga mı geçiyorsun benimle? Aceleyle aldım ve gardırobuma taşıdım,

Bir çekmeceye atıp kapattım. "Günlük istemiyorum!" diye bağırdım.

Joshua hareketsiz duruyor ve bir an için beni değerlendirirken kaşlarını çatıyor. "Tamam. Neden olmasın?"

Battaniyeleri zorla indiriyorum. "Yapamam."

Beni izlerken ellerini kalçalarına koyuyor, gözleri bileğimdeki yara izimi kapatan altı kalın bileziğe takılıyor ve ben de aniden kendime gelerek onları elimle kapatıyorum. "Ne?" Bir hışımla banyoya girip duşu açıyorum. Tanrım, bana günlük almaya nasıl cüret eder? Kafamdaki saçmalıkları neden yazmak isteyeyim ki?

Duşa giriyorum ve suyu dayanabildiğim kadar sıcak açıyorum. Joshua, akıllıca, yatak odasında kalıyor. Kalbim göğsümde öfkeyle atarken fayanslara yaslanıyorum ve nedenini bile bilmiyorum. Yalan, biliyorum ama mantıklı bir şekilde açıklayamıyorum. *Sakin ol, sakın ol*, diye kendi kendime tekrarlayıp duruyorum ve sonunda sakinleşiyorum. Kırk dakika sonra, kendimi

çok bitkin hissederek çıkıyorum ve

Yavaşça kurulandım, vücuduma bir havlu sardım ve yatak odasına doğru yürüdüm.

Joshua oturmuş, yatak başlığına yaslanmış kitap okuyor. Kafasını kaldırmıyor ve ben de kendimi dengesiz hissederek yatağa giriyorum. Eğiliyor ve beni dudaklarımdan nazikçe öpüyor.

"İyi misin?" diye soruyor usulca, endişeli gözleri benimkileri tutuyor.

Başımı salladım ve sahte bir gülümseme takındım. Kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. Kendimi bunalmış ve dengesiz hissediyorum ve neden böyle hissettiğimden emin değilim. Evimdeyim, güvendedim. Bu endişe neden hala benimle? Panik atak mı geçiriyorum? Böyle bir şey mi bu? Normalde böyle hissettiğimde migrenim tutardı ama hiçbir belirti yok. Aslında, bu duyguyu daha çok isterdim.

"İyi geceler, benim değerli kızım. Uyu bebeğim. Ben buradayım, sorun yok."

Endişeyle başımı sallıyorum, uzanıyorum ve sırtımı ona dönüyorum. Elini kalçama koyup elini arkamda bir daire çizerek yatıştırıcı bir şekilde ovarken nefes alış verişimi düzenlemeye odaklanıyorum. Elinin altında yavaş yavaş gevşemeye başladığımı hissediyorum.

İşe yarıyor ve aşkımla yatağımızda geçirdiğim on dakikadan sonra başka bir şey hatırlamıyorum.

Joshua

Hızlanan koşu bandından nefes nefese atlıyorum. Terden sıırılsıklam olmuşum, kendimi silmek için bir havlu kapıyorum. Nicholas sabah koşusundan yeni dönmüştü ve onunla konuşmam gerekiyordu. Villasından havuz alanına açılan kapının yanında dururken onu gerinirken görüyorum.

"Selam." Ona yaklaşırken gülümsüyorum.

Başını sallıyor. "Güzel bir sabah."

Başımı salladım ve tereddüt ettim. Belki de şimdi bu konuyu açmanın zamanı değildir. "Bunu ona sen mi verdin?" diye soruyor.

Başımı salladım.

"Bir şey yazdı mı?"

Başımı salladım. "Hayır." O günlüğü dün Nicholas'ın önerisiyle aldım.

Natasha için endişeleniyor. Natasha için endişeleniyorum. Natasha için endişeleniyorum.

Normal davranıyor, sanki hiçbir şey yaşamamış gibi, ama dün gece maskesi biraz düştü ve zorlandığını biliyorum.

"Günlüğün orada olması onu tedirgin etmişti. Sinirli bir şekilde çekmeceye fırlattı."

Nicholas başını sallar. "Anlıyorum."

Alnımda belirmeye devam eden teri siliyorum. "Daha çok erken, Joshua."

Başımı salladım. "Biliyorum."

"Ona ne olduğunu hiç konuştunuz mu?" Başımı sallıyorum. "Onu üzmem istemiyorum."

"Sana hapishanede geçirdiğin zamanı ya da başka bir şeyi sordu mu?"

Başımı sallıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Hayır, sormadı ve bu çok garip. Normalde bana günde on bin soru sorar."

"Onunla biraz zaman geçirmemi ister misin?"

Düşünmek için ellerimi kalçalarımın altına koydum. Yapmak istediğim son şey onu üzmem. "Belki de boşuna endişeleniyordunuz ve o gerçekten iyidir?" Omuz silkiyorum.

Gülümsüyor. "Belki de."

"O güçlü bir kadın." "Öyle."

Natasha'nın spor salonunun kapısından içeri girmesiyle bölünüyoruz. Kıyafetler. Gözlerim giydiklerine ve sağ bileğindeki kalın ter bandına takılıyor.

"İyi... günaydın." Kaşlarımı çatıttım. "Neden bu kadar erken kalktın?" "Egzersiz yapmam lazım," diye cevap veriyor rahatça.

Gözlerim Nicholas'a kayıyor. Ne oluyor be? Çalışmaktan tutkuyla nefret ediyor.

Yanımdan geçip spor salonuna giden patikadan aşağıya doğru yürüyor, görünüşe göre dünyayı umursamadan.

Gözlerim Nicholas'ın kollarıyla buluşuyor ve başımı sallıyorum. "Oh, ve Joshua," diye sesleniyor.

İkimiz de yüzümüzü ona dönüyoruz. "Bugün motosiklete binebilir miyiz?"

sorar. "Evet, tabii ki."

"Ama bu sefer kendi bisikletimi istiyorum." Cevap vermeden önce tereddüt ediyorum.

"Nicholas sen de geliyorsun. Çok eğlenceli." Gülümsüyor
Yüzünü heyecan kaplıyor.

"Elbette, çok isterim," diye yanıtlıyor.

Natasha sıcak bir şekilde gülümsüyor ve gözden kayboluyor.

Dikkatimi tekrar Nicholas'a veriyorum. "Lanet olası bir sorunumuz var."

Natasha

Joshua'nın evinin hemen aşağısındaki şirin, otantik bir ai restoranında büyük, dairesel bir yemek masasının etrafında oturuyoruz. Ada çevresinde motosiklet sürerek eğlenceli ve aksiyon dolu bir gün geçirdik. Wilson, Scott ve Alyssa bu öğleden sonra Avustralya'ya dönüyorlar, Margaret ve Robert ise yarın yola çıkıyorlar.

Joshua, Cameron'la konuşurken kolunu sandalyemin arkasına sarkıtıp beni koruyor ve ben de onları izlerken gülümsüyorum. Bugünkü motosiklet sürme becerilerimle onlara kalp krizi geçirttiğimi biliyorum ama kaçarken ve ormanda koşarken kendime bir karar verdim, eğer oradan canlı çıkarsam bir daha asla korku tarafından yönetilmeyecektim. Hayatı dolu dolu yaşayacağım ve üzgünüm ama Joshua bununla yaşamayı öğrenmek zorunda kalacak. Bisikleti birkaç kez durdurdu ve bana emirler yağdırarak öfke nöbeti geçirdi. Brock, Max ve Bridget bile onun tarafındaydı.

Masanın karşısındaki Abbie'ye kadehimi kaldırıyorum ve o da bana bilerek göz kırıyor. Şu anda beni anlayan tek kişi o gibi görünüyor. Bugün yola o ve ben sahip çıktık. Her zaman böyle mi hissediyor? Sanki her gün son günü olabilirmiş ve ne pahasına olursa olsun eğlenmesi gerekiyormuş gibi. Bu yüzden mi bu kadar cesur ve yarın umurunda değil?

Bugün eve döndüğümünden beri kendimi en normal hissettiğim gündü ve sanırım bunun nedeni Joshua'nın bana karşı açıkça düşmanca davranmasıydı. Düşman erkeğimi seviyorum. Düşman erkeğimi özledim. Tüm sınırları zorlamak ve

beni kontrol ediyor ve bunun nereden kaynaklandığından emin değilim, ama gerçekten
Bakım.

Gözlerim restoranın kapısına takıldı. Annem nerede? Yanında Peter ve onların yarım saat önce burada olmaları gerekiyordu. Onu hemen aramaya karar verdim.

"Telefonunu kullanabilir miyim?" Joshua'ya sordum.

"Yanımda değil." Başparmağı köprücük kemiğimin üzerinde hafifçe geziniyor ve seksi bir şekilde gülümsüyor. Hmm, ateşli, yenilebilir adam.

Sırıtiyorum ve masanın etrafına bakıyorum. Kimsenin telefonu yoktu. Bütün gün bisiklet sürdük. Margaret'in telefonu önündeki masada.

"Annemi aramak için telefonunu kullanabilir miyim Margaret, lütfen?" diye sordum.

"Elbette, aşkım." Şifresini giriyor ve tuvalete gitmek için ayağa kalkarken bana veriyor. Annemin numarasını çeviriyorum.

"Merhaba canım. Köşeyi dönmek üzereyiz," diye cevap veriyor annem. "Tamam." Gülümsüyorum ve telefonu kapatıyorum.

Herkes masanın etrafında derin bir tartışmaya dalmışken gözlerim suçluluk duygusuyla elimdeki telefona kayıyor. Kendimi durduramadan telefonu diğerlerinden korumak için kucağıma bırakıyorum ve arama kaydına tıklıyorum.

Deirdre

Deirdre

Deirdre

Bu sabah 2:00'de. Deirdre'ye iki saatlik bir arama.

Deirdre kim lan?

Kaşlarımı çatıyorum ve rehberde gezinip Deirdre'nin telefon numarasına tıklıyorum.

0414356232.

Kahretsin, bu numarayı nasıl hatırlayacağım? Son dört haneyi hatırlamaya çalış.

6232, 6232, 6232 Kafamın içinde tekrarlıyorum.

Telefonu kaydırıp masaya geri koyuyorum. 6232,

6232, 6232, tekrar ediyorum.

Masa derin bir sohbetle doludur ve Max ile diğer muhafızlar yanımızdaki masada. Deirdre kim? Neden bu kadar çok aradı? Nasıl olur da gecenin bir yarısı onunla iki saatlik bir konuşma yapar ve Robert'ı uyandırmaz? Bilmiyorum ve bu saçmalığı neden düşündüğümü bile bilmiyorum.

"Aç mısın, Presh?" Joshua saçımdan bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırırken yüzümün yan tarafını nazıkçe öpüyor.

Güzel erkeğime gülümsüyorum. "Öyleyim, ya sen?"

Karanlık bir şekilde gülümsüyor ve gözleri dudaklarıma kayıyor. "Yemek için değil."

Gülümsememi engellemek için alt dudağımı ısırıyorum. Doğrusunu söylemek gerekirse, sanırım Joshua da bugün bana bağırmayı seviyordu. Bana kızgın olması normal geldi, hatta rahatladım.

"Tatlı olarak ne istersin, Joshua?" Fısıldıyorum.

Eğildi ve kulağıma fısıldadı. "Sanırım biliyorsun, benim güzel sürtüğüm." Boynumdaki nefesi tüylerimi diken diken ediyor ve içimden bir heyecan ürpertisi geçiyor.

Bu konuşmadan, bu duygudan asla bıkmayacağım.

eç saat sonra akşam yemeği bitti ve uzun bir yürüyüşün ardından bir barda bir şeyler içmek için durduktan sonra evimize geri döndük.

"Duş alacağım, Presh. Sen de geliyor musun?" Joshua salonda otururken yanımdan geçerken beni alnımdan öpüyor.

"Evet, bir dakika içinde orada ol."

Yatak odamızda kayboluşunu izliyorum ve hiç düşünmeden sehpanın üstünden telefonunu alıyorum. Sanki otomatik pilotta gibi, istediğim kişiye ulaşana kadar rehberinde geziniyorum.

James Brennan: 0414356232.

Pişmanlık içinde gözlerimi kapatıyorum.

Vay anasını.

BÖLÜM

SNOOPING. ÇİFT KENARLI KILIÇ. Cehennemime Cennet.

Bir şeyi bilmek istediğinizi düşünürsünüz ama sonra keşke bilmeseydim dersiniz. Margaret, James Brennan'la sadece bir kez değil, birçok kez konuşmuş. Gecenin bir yarısı iki saat. Nefret ettiğiniz bir tacizciyle iki saat boyunca nasıl konuşursunuz? Söyleyecek ne var ki?

Yatağında uzanırken Margaret'le James hakkında daha önce yaptığımız konuşmaları gözden geçiriyorum. Onu bir dönem sevdiğini ama sonra bir tacizciye dönüştüğünü ve ondan nefret ettiğini söylemişti. Bunların hepsi saçmalık mıydı? Onu gerçekten dövdü mü? Robert onu dövdü ve o da James'i kılıf olarak mı kullandı? Ne haltlar dönüyor burada?

Joshua'nın mutfaktaki telaşını ve buz dolu çalkalayıcının sesini duyuyorum. Gülümsedim. Adamım proteinine geri döndü. Bu iyiye işaret. Hayatına normallik geri dönüyor.

Bir yudum alırken içeri girer ve yatağın ucuna oturur. "Günaydın, Presh."

Spor salonuna gittiğimde terden parlayan yüzüne gülümsüyorum. "Günaydın, Bay Stanton."

Benim şakacı ses tonuma seksi bir şekilde gülümsüyor. "Karım bugün ne yapmak ister?"

"Hmm, bir düşüneyim." Sırıtiyorum.

Elini ayağımın altından geçirirken eğilip ayağımın üstünü öpüyor.

battaniyeyi uyluğuma doğru çekiyor. "Uyandırıcı bir sikiş ihtiyacın var mı?" diye fısıldıyor.

gözlerim dudaklarıma düşüyor.

"Seks manyağı," diyorum.

Eğilip çarşafın üzerinden kalçamı öperken muzipçe göz kırpmıyor.

"Burada ne kadar kalacağız?" Ben

soruyorum. "Ne kadar kalmak istiyorsun?"

"Biraz daha." Elini tuttum. "Henüz geri dönmek istemiyorum."

"Elbette, ancak buradan çalışmam gerekecek ve bir toplantı için iki hafta içinde geri dönmem gerekiyor."

"Tamam." Minnetle gülümsedim. "Ailen ne zaman gidiyor?"

"Sanırım bu akşam yedi gibi yola çıkacaklar."

Başımı sallıyorum ve pencereden okyanusa doğru düşünceli bir şekilde bakıyorum.

"Bugün onlarla öğle yemeği yiyeceğiz, eğer sorun olmazsa? Onları bir süre g ö r e m e y e b i l i r i m . İkisi de altı haftadır bizim için her şeyi bıraktı. Babamın Pazartesi günü işe dönmesi gerekiyor."

Gözlerim onunkilerle buluştu. "O ve annen birlikte mi çalışıyorlar?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum, sormadım. Onların berbat ilişkisi gündemimin en üst sıralarında yer almıyor."

"Hmm." Aklım dakikada bir milyon mil hızla ilerliyor.

"James Brennan'a ne oldu?" diye sordum. "Onu hiç suçladınız mı?"

Başını iki yana sallıyor. "Hayır, olan biten onca şey arasında o unutuldu gitti."

Gözlerim onunkileri tutuyor. "Sana parayı geri ödedi mi?"

Kaşlarını kaldırıyor. "İşin tuhafı, Murph dün hesabıma geçtiğini söyledi."

Kaşlarımı çatıyorum. Ne haltlar dönüyor? Belki de parayı geri ödemesi için onunla konuşuyordu?

"Babanla onun arasında neler oluyor?"

Joshua yataktan kalkıp banyoya doğru yürür. "Bilmiyorum ve umurumda da değil. Babam ilgileneceğini söyledi. Bunun ne anlama geldiğini Tanrı bilir?"

"James hâlâ evli mi?" Ben seslendim.

"Kim bilir," diye karşılık verir.

Hmm, neden hiçbir şey bilmiyor? Tanrım, çok sinir bozucu. Bazı cevaplara ihtiyacım var. Joshua duş alırken ben yataktan kalkıp hızlıca giyiniyorum ve dışarı çıkıyorum. Max ön bahçede oturmuş gazete okuyor ve başka bir muhafız da ön tarafta, ana kapının yanında oturmuş kitap okuyor. Max başını kaldırıp beni görüyor ve genişçe gülümsüyor.

"Merhaba," diyor gülümseyerek.

Kalbim biraz eriyor. Max'i çok seviyorum. "Merhaba." Ben de gülümsüyorum. "İyi misin? Döndüğümünden beri neredeyse hiç konuşmadık gibi hissediyorum."

Başını sallıyor. "Asıl soru iyi misin?" "Evet, iyiyim."

Gülümsemesi sempatik bir şekilde azalır.

Sormadan önce tereddüt ediyorum. "Max, Margaret ve Robert aynı otel odasında mı kalıyorlar?"

Sorum karşısında şaşırılmış görünüyor ve kaşlarını çatıyor. "Sanmıyorum."

Doğru ya. Bir dakika durup düşünüyorum. "Ne zamandan beri aynı odada uyuyorlar?"

"Joshua hapse girdiğinden beri emin değilim. Bridget ve annene göz kulak olmak için evde kalıyordum ve o zamanlar ayrı odaları vardı."

Gözlerimi kısıyorum. "Yani, altı hafta falan mı?"

Başını sallıyor ve gözleri benimkileri tutuyor. Aklımdan neler geçtiğini sormak istediğini biliyorum ama bunun yerine kibar olmayı tercih ediyor.

"Hâlâ birlikte olduklarını düşünüyor musun?" Tereddüt ediyorum. "Yani, vücut dillerine göre mi?"

"Ben öyle düşünmüyorum." Omuz silkiyor.

Başımı sallıyorum. Tamam. İlginç. "Bir süre daha burada takılsak olur mu? Birkaç hafta daha geri dönmek istemiyorum."

"Sanırım bununla başa çıkabilirim. Sadece." Gülümsüyor. "Çalışmak için çok kötü bir yer."

Etrafıma bakarken gülüyorum. "Burası çok güzel, değil mi?"

Benim umursamazlığım karşısında kaşlarını kaldırıyor. "Öyle de diyebilirsin."

Onu görmeden önce hissediyorum ve döndüğümde Joshua kapıda duruyor. Rahatlamış bir şekilde gülümserken belli ki beni arıyordu.

"Max'e burada birkaç hafta daha kalmamızın sorun olup olmadığını soruyordum," diye suçluluk telaşıyla ağzımdan kaçırdım.

Joshua'nın gözleri Max'e kayar. Max başını sallayarak gülümser.

Joshua yumuşak bir sesle, "Elbette tatlım," diye yanıtlıyor.

Bu sempati karşısında kaşlarımı çatıyorum. Gözlerim iki adam arasında dolaşır ve onların benim bilmediğim bir şeyi bildiklerini fark ediyorum.

"İkiniz çok iyi anlaşıyor gibi görünüyorsunuz." "Öyleyiz," d i y e cevap veriyor Joshua.

İkisinin arasına bakmaya devam ediyorum ve sırtıyorum. "Ürkütücü."

Max yüksek sesle gülerken Joshua başını sallıyor ve arkama vuruyor.

"Siz ikiniz artık arkadaş canlısı sürüngenler gibisiniz. Bu beni garipleştiriyor."

Max başını sallıyor ve karşılık olarak gülen Joshua'ya gözlerini deviriyor.

"Arkadaş canlısı sürüngenler olmamızı istediğini sanıyordum?"

Ona bakıyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum. "Ben arkadaş canlısıyım, Max ise sürüngen."

Sırtıyorum ve içeri giriyorum. "Güle güle Max," diye sesleniyorum omzumun üzerinden. "Güle güle, Natasha."

Yürürken Joshua beni arkamdan kucaklıyor. "Bugün çalışmam gerek,

Presh." "Sorun değil," diye cevap veriyorum. "Kızları ve Adrian'ı görmeye gidiyorum." Yüzüm

düşüyor. "Adrian da bugün çalışıyor mu?" "Hayır, geceleri çalışıyor."

Rahatlayarak gülümsedim.

Joshua'nın yüzü aydınlanır. "Ve bu iyi bir şey çünkü...?"

"Bu iyi bir şey çünkü onu bugün görebileceğim anlamına geliyor."

Beni dudaklarımdan nazikçe öpüyor. "Ailemle öğle yemeğini unutma."

"Tamam. Görüşürüz." O odasına çekildi, ben de duş alıp giyindim. I

Ön kapıdan çıktım ve Adrian'ın evine gelene kadar yolu takip ettim.
yer. Cameron güneşin altında ön basamaklarda oturuyor.

"Bayan Stanton." Gülümsüyor.

İçimi bir heyecan dalgası **k a p l a r k e n** sırtıyorum. Elimi saçlarının tepesinde gezdiriyorum. "Bunu biliyorsun, bebeğim. Adrian içeride mi?"

"Hayır, sanırım kızların evinde."

"Tamam, teşekkürler." Evlerine varana kadar yürümeye devam ediyorum ve annemin yatak odasından gelen kahkahaları duyabiliyorum. Gülümsüyorum ve araştırmaya gidiyorum.

"Ciddi olamazsın." Adrian annemin gardırobundan gömleğe benzeyen bir şeyi fırlatırken yüzünü buruşturuyor.

"Ölümcül." Annem atılmış gömleği yerden alırken kaşlarını çatıyor. Bridget ve Abbie annemin yatağında uzanmış, kahkahalar içinde kıvrılmışlardır.

"Neler oluyor?" diye soruyorum.

Adrian annemin gardırobundan çıkıyor ve ellerini kalçalarına koyuyor. "Annen ona bir makyaj yapmamı istedi, ama şimdi onun gardırobundayım, hiçbir şeyi atmama izin vermiyor."

Gülümsüyorum ve dikkatimi anneme veriyorum.

"En iyi kıyafetlerimi atmaya çalışıyor." Başını tiksintiyle sallıyor.

Adrian burun kemiğini sıkıyor. "Tanrım, bana güç ver," diye fısıldıyor kendi kendine ve ben kıkırdıyorum. Annem stil vermek için en kötü insan, gardırobunda yirmi yıldır kullandığı şeyler var. stil verme projesi çok gecikti. O gardırobun içinde kayboluyor ve ben de iki arkadaşımın arasında yatağa uzanıp diziyi izliyorum.

"Gidiyor." Sehpanın üzerine bir el çantası fırlattı.

"Hayır, değil. Çok güzel bir parça."

"Kesinlikle, anahtar kelime parça. Bu bir müzeye ait," diyor Adrian hu s.

Kızlar ve ben dinlerken gülümsüyoruz.

"Bunun komik olduğunu düşünmenize sevindim, sürtükler." Annem gardırobun içinden sesleniyor.

"Kim kahve ister?" Abbie ayağa kalkıp tuvalette kaybolurken soruyor

Mutfak.

Bridget elimi tutuyor ve birlikte uzanarak Adrian ve annemin hangi kıyafetleri atacağı konusunda tartışmalarını izliyoruz ve ben gülümsüyorum. Bu güzel adam nasıl oldu da bizim için bu kadar değerli oldu? Annem için bir oğul gibi... her ne kadar onun ve Brock'unkinden çok farklı bir ilişki olsa da. Adrian'la ilk tanıştığımda onun Donatella Versace olduğunu düşündüğümde, yatağıma uzanıp annemin gardırobunu temizlemesini izleyeceğim aklımın ucundan bile geçmezdi.

"Co ee kalktı," diye sesleniyor Abbie mutfaktan. Hepimiz mutfak tezgahındaki yerimizi alıyoruz. Sıcak muzlu ekmeği kesmiş ve üzerine tereyağı sürmüştü.

"Sanırım Joshua ve ben iki hafta daha kalacağız," diye mırıldanıyorum ekmeğimi ısırırken.

"Birkaç gün içinde gideceğim canım," diyor annem. "Haftalardır Avustralya'ya gitmedim ve Nicholas Çarşamba günü uçak geri döndüğünde ayrılacak. Sorun değil, değil mi? Altı hafta kadar sonra Los Angeles'a geri döneceğim."

Adrian'ın yüzü düşer. "Nick böyle mi söyledi? Çarşamba günü gidiyor mu?" Annem de muzlu ekmeğini ısırırken "Evet," diye yanıtlıyor. "Sen nasıl

Bunu bilmiyor musun? Onunla kalıyorsun."

"İkinizin arasında neler oluyor?" Kahve mi içerken kaşlarımı çatıyorum.

Adrian ayağa kalkıyor ve kimsenin bizi duymaması için ağır cam kapıyı kapatıyor. Üzüntüyle omuz silkiyor. "Bir şey yok." Taburesine geri dönerken iç geçiriyor.

"Tanrım, sen bir aptalsın. Dışarı çık, çırlıçıplak soyun ve onu havuzda baştan çıkar, Tanrı aşkına!" Abbie tersledi.

Bridget ve annem pastalarını kürekle ağızlarına atarken umursamazca başlarını sallıyorlar.

"Belki havuzda değil. O havuzda yüzmek istiyorum," diye mırıldanıyor Bridget ağzı dolu bir şekilde. Ben iğrenmiş bir yüz ifadesiyle başımı sallıyorum ve Adrian derin derin düşünerek derin bir nefes alıyor.

Margaret kapıyı çalıyor. "Hazır mısınız?" Anneme gülümsüyor.

"Bana bir saniye ver." Annem çantasını almak için yatak odasına koşar.

Alışverişe gidiyorlar.

Kızların ikisi de ayağa kalkıp annelerini beklerken onunla

konusmak için kapıya giderler.

Gülümsüyormuş gibi yapıyorum ve eşime dönüyorum. Ne yapacağımı bile bilmiyorum.

Onu düşünmek, bunu düşünmek. İhtiyacım olmayan bir kabus daha. Onu o otelde bulduğumda bana James tarafından istismar edildiğini söylediğinde ona inanmıştım. Bana tecavüze uğradığını söyleyen birine asla inanmamazlık *etmezdim...* ama bu hiç doğru gelmedi. Hikayesinde bir terslik olduğuna dair içimde hep bir his vardı ama sanırım bunu şoka bağlıyordum. Bana söyleyeceğini düşündüğüm en son şeydi ve hem beni hem de Adrian'ı çok şaşırttı. O gece otelde ondan gerçekten korkmuştu ve yine de işte buradayız, sadece iki ay sonra ve gecenin bir yarısı onu arıyor. Belki de sadece Joshua'ya parayı geri ödemesi için onunla konuşmaya çalışıyordu. Ama ondan gelen mesajda şöyle yazıyordu: *Ona her şeyi anlattım.*

Bu yorumla kurabildiğim tek bağlantı karısına her şeyi anlatmış olması. Ama Margaret'i uzun yıllar boyunca sırf susturmak için siyah postayla aramışken neden karısına her şeyi anlatsın ki?

Bir şey söyleyecektim ama şimdi Robert'la birlikte olmadıklarını bildiğim için söylemem gerektiğinden emin değilim. Bunun artık bir önemi var mı? Çocuklar biyolojik babalarının kim olduğunu biliyorlar. Robert artık kandırılmıyor. Başka bir çirkin solucan kutusunu daha mı açacağım? Kimse bildiğimi bilmiyor. Ha, olay da bu. Ne bildiğimi bile bilmiyorum. Burada sadece sonuçlara atlıyorum. Muhtemelen tamamen masumdur.

Birden Amelie'nin sağanak yağmur altında yerde ıslak ve ölü yattığı bir görüntü gözümün önüne geliyor ve ellerimdeki ağır silahın ağırlığını hissedebiliyorum.

Korkunç anı beni zehirlerken yüzüm düşüyor.

"Ne oldu?" Adrian elini güven verici bir hareketle bacağıma koyarak soruyor.

Düşüncelerimden sıyrılınca sığıyorum ve başımı sallıyorum. "Özür dilerim.

Kilometrelerce uzakta." Gülümsüyormuş gibi yapıyorum.

Adrian'ın bilgili gözleri benimkileri tutuyor. "İyi misin, bebeğim?"

Kalp atış hızım tavan yaptı ve aniden kendimi hasta gibi sıcak hissediyorum.

Terin acısı koltuk altlarımı yakıyor. Gözlerim doluyor ve başımı sallıyorum.

Lütfen dur, bu duyguların bitmesine ihtiyacım var. Sanki aklımı okuyormuş gibi, bana doğru eğildi.

ve başımı tutup kendine doğru çekiyor. "Her şey yoluna girecek," diye fısıldıyor.

Alnımız birbirine değerken başımı sallıyorum. "Biliyorum." Kahretsin, böyle hissetmekten nefret ediyorum. Bu boku kafamda görmekten nefret ediyorum.

"Josh'u getirmemi ister misin?" diye sorar.

Boğazımda bir yumru oluşurken başımı sallıyorum. "Hayır," diye kekeliyorum. "Bu konuda konuşmak istemiyorum," diye mırıldanıyorum kendimi toparlarken

Sempatik bir şekilde gülümsüyor ve endişeli gözleri yüzümde gezinirken elimi kucağında tutuyor.

Karanlık düşüncelerimden sıyrılıyorum. "Bana biraz daha muzlu ekmek getirecek misin?"

Konuşlandırma taktiklerime gülümsüyor. "Tereyağı ister misin?"

"Kesinlikle."

Joshua

Ofisimde oturuyorum ve sabahki on beşinci e-postamı gönderiyorum. Uzun süre iş hakkında düşünmedikten sonra, şimdi benim için adım atma zamanı. Ciddi bir hasar kontrolünden geçiyoruz ve yönetim kurulunu memnun etmek için çabalıyorum. Aklım sürekli babamda ve onunla dün James Brennan hakkında yaptığım konuşmada. Babam, ben hapisteyken, kimseye daha fazla acı çektirmek istemediği için bu işi iptal etti. Bana soracak olursanız bu bir kaçış. Ayrıca James'in şirketteki hisselerini de ondan satın aldı. Bağlarını tamamen kopardılar ve onu polise şikayet edip etmeme kararını anneme bıraktı. İçimi pişmanlık kaplıyor. Bunun, ilişkilerinden vazgeçtiği, sadece ilişkiyi bitirmek ve çekip gitmek istediği anlamına geldiğini kesinlikle biliyorum.

Kapının çalınması beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Brock'tu.

"Hey," diye seslendi. "Beni görmek istemişsin."

"Merhaba. Otursana." Masamdaki sandalyeyi işaret ediyorum ve otururken kaşlarını çatıyor. "Ne var ne yok?"

Derin nefes alıyorum. Bu konuşma iki şekilde ilerleyecek. O

ya kendini kaybedecek ya da yüzde yüz benimle olacak.

Tereddüt ediyorum.

"Çıkar ağzındaki baklayı," diye iç geçiriyor, ertelememe sinirlenerek.

"Hâlâ özel kuvvetlerden hoşlanıyor musun?" Kalemimi elimde tutarken arkama yaslanıp sandalyemi döndürüyorum.

Omuz silkiyor. "Benim işim bu."

"Peki ya sürekli konuşlandırmalar?"

"Bir süre sonra sizi etkiliyorlar. Özel hayatımı oldukça kötü mahvediyor." Tekrar omuz silkiyor. "Ama buna alıştım."

"Bir iş teklifim var."

Başını sallar ve ellerini kaldırır. "Hayır, teşekkürler. Sizin için çalışmıyorum."

Dilimi üst dişlerimin üzerinde gezdiriyorum. Brock hâlâ beni kolayca kızdırabiliyor. Her zaman da yapacağından şüphem yok.

"Benim için çalışmanı istemiyorum," diye cevap veriyorum.

Gözleri benimkileri tutuyor.

"Kendi özel araştırma şirketinizin sahibi olmaya ne dersiniz?"

Bana bakıyor, yüzü ciddi. "Dinliyorum."

"Benim gibi insanlar için çalışan bir..." Tereddüt ediyorum, bunu nasıl ifade etmeliyim? "... pislikleri araştırın."

Ayağa kalktım ve pencereye doğru yürüdüm.

Brock yüzünü buruşturur. "Oh, siktir git. Çok fazla televizyon izliyorsun. Özel araştırma şirketi mi? Nedir bu, CSI mı? Bir rahat bırak beni."

Yüzümü ona dönüyorum. "Bu işletmeler geliyor, Brock. Burası Ben'i en başta ben buldum. Tıpkı bunun gibi bir ajans."

Kollarını önünde kavuşturuyor ve itirazlarına rağmen ilgisini çektiğimi biliyorum.

"İşler şöyle yürüyor: Sizin için çalışan güvenlik personeliniz var. Eski özel kuvvetler... Eski polis, deniz piyadeleri, ordu, donanma.

ne yaptıklarını bilirler. Müşteriler senden koruma kiralayabilir ya da ücret karşılığında kişisel işler alabilirsin. İş tamamen ben finanse edeceğim ve istediğin gibi kullanmak sana ait olacak."

Sandalyesine geri oturur. "İlgilenmiyorum," diye kesin bir dille cevap verir.

"En azından beni dinleyeceksin," diye çıkışıyorum.

Gözlerini devirir ve derin bir nefes verir. "Her neyse. Devam et."

"Parasını ben *vereceğim*."

"Para ne kadar?"

"Tüm masraflar, artı şu anki maaşınız... dört katına çıktı."

"Oh, lütfen. Tüm bunları gerçekten de karınızın kardeşini Amerika'da tutmak için mi yapıyorsunuz? Bu çok saçma."

Sinirle çenemi kaldırıyorum. Bunun için kavga mı edeceğiz? "Amerika'da değil. Avustralya'dan çıkmasını istiyorum."

Gözlerini kısar. "Neden Avustralya?"

"İlk işini ayarladım. İlk müşterin ben olacağım." Sandalyesine geri oturdu. "Neymiş o?"

"Coby Allender'ın suç ortağını takip edip bulun ve polise teslim edin."

Bana bakıyor.

"Natasha, kendisiyle ilgilenen o hasta herifler varken Avustralya topraklarına adımını atmayacak ve biliyorum ki annesini görmek için eve dönmek istemesi an meselesi olacak."

"Onu nasıl bulabilirim?"

Omuz silkiyorum. "Sen özel kuvvetlerdensin, sen söyle. Eğer yapamıyorsan, yapabilecek birini işe al."

Başını sallıyor.

"Masum kadınları eğlence olsun diye öldürüyorlar. Bunu durdurmak için bir şeyler yapabileceğimi ya da bir şekilde yardımcı olabileceğimi bilerek yaşayamam."

"Neden onları kendin bulmuyorsun?" Küçümsüyor.

Yüzümü buruşturuyorum. "Natasha'yı Avustralya'ya yem olması için götürmüyorum,

Bilgisayarlardan anlarım, suçluları takip etmekten değil. Bu sapkınlık hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Gözlerini kısıyor, belli ki derin düşüncelere dalmış.

Ellerimi kaldırdım. "Bana şimdi bir cevap verme. Birkaç gün düşün. Ben'le konuştum ve başlamanıza yardımcı olmaya hazır. Ne yaptığını biliyor, bu onun alanı."

"Ben benim için çalışacak mı?" diye soruyor, ilk kez ondan gerçek bir ilgi kıvılcımı görüyorum.

"Elimde olsa yapmazdım," diye dürüstçe cevap veriyorum.

"Ben'i yanımda istiyorum." "Sanırım Ben buradan gitmek istiyor."

Gözlerim onunkileri tuttu. Bu düşünce aklımdan geçti. Dün Güney Afrika'ya dönmekten bahsetmişti. "Sadece bazı şeylere alışmaya çalışıyor. Bunu atlatacaktır."

Kaşlarını "göreceğiz" der gibi kaldırıyor. "Kaç personel işe almalıyım?"

Omuz silkiyorum. "Muhtemelen beş adamla başlarım. Bağlantılarım var ve size hemen koruma işi ayarlayabilirim, ama eminim bir kez duyulduktan sonra özel işler de gelmeye başlayacaktır."

"Ve bu tamamen beni ilgilendirir mi?"

Başımı salladım. "Bununla hiçbir ilgim olsun istemiyorum. Adrian finansmanla ilgilenecek ve benim bilmek istediğim de bu kadar. İstersen ileride satabilir ve şimdiki işine geri dönebilirsin. Umurumda değil. Allender'ın hemen bulunmasını istiyorum. Önceliğim bu."

Kaşlarını kaldırdı ve elimi sıkmak için ayağa kalktı. "Bir düşünüp size haber vereceğim."

Natasha

Joshua restorandaki garsona "Dört kişilik masa," diye sorar.

Kibar görünümlü bir adam köşedeki bir masayı işaret ediyor. "Bu taraftan, lütfen." Joshua elini benimkinin içine koyuyor ve rahat köşedeki koltuklarımıza doğru yürüyor.

Ailesiyle ögle yemeğinde buluşacağız ve açıkçası, bir yemek yemeyi tercih ederim. dış çekildi.

"İçecek bir şey ister misiniz?" diye soruyor garson sandalyemi çekerken.

Joshua bana eliyle işaret ediyor ve ben düşünürken gözlerimi kısıyorum. "Bir şişe Sav Blanc alabilir miyim, lütfen?"

Joshua kaşlarını kaldırır. "Tamam o zaman," diye mırıldanıyor içinden. Garson dikkatini Joshua'ya çeviriyor.

"Ben limonlu buzlu su alacağım."

Hmm. Ona bakıyorum, yüzüm donuk. Neden her zaman bu kadar sağlıklı?

Önce Robert'ı görüyorum, sonra da Margaret'ı. İçeri girdiklerinde gülümsüyorlar ve Margaret önümdeki koltuğa oturup cüzdanını ve telefonunu masaya bırakıyor. "Merhaba." Gülümsüyor.

"Merhaba," diye zorladım.

Joshua gülümsüyor ve dikkatini ailesi için içki sipariş etmeye veriyor. Ben de dikkatimi karşımda oturan Bayan Shifty'ye veriyorum. Ne haltlar karıştırıyorsun, sürtük?

"Günün iyi geçti mi?" diye soruyor.

"Geçirdim. Alışveriş nasıldı?"

"Oh, ben gerçekten bir şey demedim. Gitmek isteyen daha çok annendi."

Gülümsüyormuş gibi yapıyorum. Annemin hiçbir şeyi olmadığı için alışveriş yapması gerektiğini mi ima ediyor? *Kes şunu. Drama kraliçesi oluyorsun. Demek istediği bu değildi ve sen de bunu biliyorsun.*

"Gecen ne zaman?" Joshua Robert'a sorar.

"Akşam 5.30'da havaalanında olmamız gerekiyor."

Margaret, Joshua'nın elini masanın üzerinden tutarken, "Harika vakit geçirdik, sevgilim," diyor.

Onu dikkatle izliyorum. Kahretsin, sadece nefes alarak bile beni kızdırıyor.

"İşler bu şekilde sonuçlandığı için çok mutluyuz." Robert gülümsüyor ve ben de geldiklerinden beri ilk kez içten bir şekilde gülümsüyorum.

"Siz çocuklar ne kadar kalacaksınız?" Margaret soruyor.

"Yaklaşık on gün kadar daha," diye cevaplıyor Joshua elini elime koyarken.
Ba

cak "Los Angeles'taki evine geri mi dönüyorsun?" diye soruyor.

. "Umm, henüz emin değilim." Joshua'nın gözleri benimkilere kaydı.

"Henüz gerçekten

Nerede yaşamak istediğimize henüz karar vermedik, değil mi?"

"Hayır, henüz değil." Endişem artıyor. Nerede yaşamak istediğimi bilmiyorum ama Joshua'nın sevgili evinde olmayacağını kesinlikle biliyorum. Amelie'nin o şeytani kameralarından çok kez izledim ve bu beni çok korkutuyor.

Margaret'in telefonu masanın üzerinde sessizce dans ediyor ve ekranda Deidre ismi beliriyor. Öfkem alevlendi.

Bir dakika sonra geleceğini belirtmek için işaret parmağını kaldırıyor. "Merhaba Deidre," diye cevap veriyor.

Kızgın kalbimin atışlarını kulaklarımda duymaya başladım. Gitme zamanı.

Elini telefonun üzerinde tutuyor ve fısıldıyor. "Bir dakika sürmez. Telefona cevap vermek için dışarı çıkacağım."

"Elbette," diye yanıtıyor Joshua, babasıyla meşgul bir halde.

Ayağa kalkıyor, restoranın önüne doğru yürüyor, sonra da ön kapıdan çıkıyor.

Ben ne yapıyorum? Ne mi yapacağım? Düşündükçe bacaklarım zıplıyor. Ona ne söylüyor?

İşte bu kadar.

Joshua'ya, "Ben tuvalete gidiyorum," diyorum ve o da konuşurken başını sallıyor.

Banyoya doğru yürüyorum ve Max beni takip ederken kaşlarını çatıyor. Ön kapıdan çıkmadan önce fark edilmediğimi kontrol etmek için gözlerim Joshua'nın üzerinde geziniyor.

"Ne yapıyorsun?" Max bana sessizce hırlıyor.

"Margaret'i görmeye geldim. Bir dakika bile sürmez. İçeride bekleyin lütfen." "Hayır." Beni dışarı kadar takip etti.

Telaşla etrafıma bakındım ve Margaret'in garaj yolunun köşesinde bir sütunun arkasında durduğunu gördüm. Görünmeden dinlemek için yanına gidiyorum.

Max'e elimle kıst işareti yapıyorum. Gözlerini kısıyor ve duruyor.
yan tarafa.

"Evet, sevgilim, biliyorum," diyor
nazikçe. Dinliyor.

"Bu gece evde olacağım."

Dinliyor.

"Yarın."

Kaşlarımı  attım. Ne oluyor be? *Yarın* onunla buluşacak
mı? "Adres için sabah seni ararım."

Dinliyor.

"Ben de seni görmek için
sabırsızlanıyorum." Ne?

"Korkunç," diye yanıtlıyor.

Aman Tanrım, az önce ona onu  zleyip  zlemediğini sordu. Bu
da ne böyle? "Ben de seni seviyorum."

şok içinde ağzım açık kaldı. Buna inanamıyorum.

Köşeyi döndü ve doğruca bana çarptı. Yüzü düştü. "Natasha, sevgilim.
Burada ne yapıyorsun?"

Ona ters ters bakıyorum.

"Arkadaşım Deidre ile konuşuyordum," diye mırıldanıyor endişeyle.

Ona ters ters bakmaya devam ediyorum. Konuşamayacak kadar kızgınım.
Kollarımı önümde kavuşturup gözlerimi kısıyorum.

"Artık saçmalamayı kesebilirsin,
Margaret." Yüzü düştü. "Ne demek
istiyorsun?"

"Telefondaki James'ti. Ben aptal değilim."

Kaşlarını kaldırıyor. "James mi? Saçmalama."

"Telefonunuzu  ıkarıp Robert'in telefonundaki James'in numarasıyla
karşılaştıralım mı?"

Yüzü düşer. "Neden beni g zetliyorsun?" diye öfkeyle çıkışıyor.

"Yani yalan mı söyledin? Her şey yalan mıydı?"  fkelendim.

Başını sallıyor. "Hayır. Hayır. Hepsi
doğruydu." "Sana şantaj yaptı."

Bir cevap bulmaya çalışırken umutsuzca bana bakıyor.

"Seni hiç dövmedi bile, değil mi?"

Cevap vermiyor.

"Öyle mi yaptı?" Bağıriyorum.

"Natasha, lütfen. Bu biraz karışık. Sen anlayamazsın." "Haklısın.

Anlamazdım." Küçümsedim. "Acınacak haldesin."

"Bana vurmak istemedi."

Şaşkınlıkla yüzümü buruşturuyorum. "Yani sana vuruyor mu?" "Sadece kendini kaybediyor."

"Neden?"

Gözlerinde sahte yaşlar birikir. "Çünkü Robert'ı onun için terk etmeyeceğim." "Ne oluyor be?" Ağlıyorum. "Ne diyorsun lan sen?"

"Biz..." ifadesini düşünüyormuş gibi duraksıyor, "uzun zamandır ilişkimiz var. Robert'ı asla terk edemezdim çünkü Joshua'nın beni terk etmesinden korkuyordum.

Dışarı."

"Yani tecavüz hikayesi yalan mıydı?" Bağıriyorum. Bu kaltağa inanmıyorum. Kim böyle hikâyeler uydurur ki?

Kadın başını sallıyor. "Hayır, geçmişte bana tecavüz etti ve bana vurdu. Ama sadece beni sevdiği için."

"Seni sevdiği için mi sana vuruyor ve tecavüz ediyor? Tamamen çıldırdın mı? Ne söylediğini hiç dinliyor musun?"

"Beni umutsuzca seviyor. O kadar ki eve, Robert'a döneceğim düşüncesine bile katlanamıyor. Onu görmezsem beni öldürmekle, kendini öldürmekle bile tehdit etti."

Ben buna inanmıyorum. Onun davranışlarını savunuyor. Onunla aile içi şiddet içeren bir ilişkisi var.

"Onu seviyorum, Natasha." Gözleri benimkileri arıyor.

Bildiğimi sandığım her şey yerli yerine otururken olduğum yerde kalakalıyorum.

İçimden bir ses öyle diyordu.

Başımı tiksintiyle sallıyorum.

"Sen yalancı, iki yüzlü bir kaltaksın."

Yüzü düştü. "Natasha, lütfen anla."

"Hayır!" Ben de bağırdım. "Bana yalanları söylediğinde anladım. I Joshua ve beni, kuzen olmadığımızı bile bile ayrı tutmanı anlıyorum."

"Natasha, lütfen. Robert'la evliliğim sona erdi. Satın alınmasına gerek yok."

Gülümsüyormuş gibi yapıyorum. "Siktir git. Benim anlayışım bitti. Çık git hayatımdan."

Joshua'yla benim evimizdeki havuzun kenarında bir ileri bir geri yürüyorum. Panikliyorum. Doğru şeyi yapıp yapmadığımı bilmiyorum ama o kaltağı bir dakika daha korumayacağım. Joshua ve Cameron'a mesaj göndererek ikisini de derhal görmem gerektiğini söyledim. Cameron'ın evinde havuz kenarında dinleniyorlardı.

Partiyi bozduğum için üzgünüm çocuklar.

Kapıdan birlikte geçiyoruz ve Joshua'nın bir şeylerin ters gittiğini bildiğini hemen anlıyorum, bunu yüzünden okuyabiliyorum.

"Ne var ne yok?" Cameron soruyor.

Gülümsüyormuş gibi yapıp havuz kenarındaki koltukları işaret ediyorum ve ikisi de otururken onları izliyorum.

Kalp atışlarımı düzenlemeye çalışırken ileri geri adım atmaya devam ediyorum. "Sorun ne Natasha?" Joshua soruyor.

Onlarla yüzleşmek için dönüyorum ve boğazımdaki kum kovaşını yutuyorum.

"Yani..." Duruyorum. Tanrım, sapık gibi konuşacağım. Ürkütücü, sorun çıkaran bir sapık.

"Ne olmuş yani?" Joshua telaşla soruyor, belli ki ertelememe sinirlenmiş.

"Geçen gün annen ve Nicholas ile havuz kenarında oturuyorduk ya?"

ey ikisi de kaşlarını çatar ve başlarını sallarlar. "Hayır, ama devam et," diye cevaplıyor Cam. "Annenin telefonu yanımdaki masanın üzerindeydi."

İkiniz de kıpırdamadan oturun.

"Her neyse." Volta atmaya devam ediyorum. Bu konuşmadan zaten nefret ediyorum. "Bir mesaj aldı

Ona vermeye gittim ama Deidre adında birinden geldiğini gördüm."

Joshua kaşlarını çatıyor.

"Dedi ki: Ona her şeyi anlattım."

"Deidre kim?" Cameron kaşlarını çatıyor ve Joshua omuz silkiyor.

Tabii ki Deidre'nin kim olduğunu bilmiyorlar çünkü o

var.

İfadelerimi kafamda doğru şekilde oturtmaya çalışırken volta atmaya devam ediyorum. "Şey, bu aklıma takıldı. Her şeyi kime anlattı diye düşünüp durdum. İfade verirken... Hiç mantıklı gelmiyor, anlıyor musun?"

Joshua sabırla dinlerken sandalyede arkasına yaslanır.

"Ve sonra, hatırlayın, restorana gittik ve annemi aramak istedim, bu yüzden annenizin telefonunu ödünç aldım."

Cameron kaşlarını çatıyor.

hikayenin garip takipçi kısmı. "Annen için biraz endişelendim."

"Neden?" Joshua kaşlarını çatıyor.

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Ne olduğunu bile bilmiyorum.

Sadece öyleydim." Bana bakıyor.

"Kulağa kötü gelecek ama arama kayıtlarını inceledim ve saatlerdir gecenin her saatinde Deidre ile konuşuyormuş."

Joshua oturur. "Kim bu Deidre?"

Nefesimi üfledim. "Bana kızmayacağına söz verir misin?" "Neden?"

Joshua kibarca söylüyor.

"Deirdre'nin telefon numarasını ezberledim ve eve gittiğimizde senin telefonundaki numaralarla karşılaştırdım."

"Ve?"

"Deirdre, James Brennan."

"Ne?" Joshua havlar.

"Bugün öğle yemeğinde Deirdre'den telefon geldi, ben de kulak misafiri olmak için onu dışarı kadar takip ettim ve onu sevdiğini söylediğini duydum," diye aceleyle geveledim.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Cameron tükürür.

Başımı gergin bir şekilde sallıyorum. "Beni gördü."

"Ne dedi o?" Joshua öfkeyle soruyor. Yüzüm düştü. "Sana söylemememi istedi."

"Neden bunu bana öğleden sonra o lanet uçağa binmeden önce söylemedin?" Joshua bağılıyor.

"Bilmiyorum. Daha fazla drama istemedim. Yeterince drama yaşamadık mı, Joshua?"

Adım atmaya başladı.

"Ve Max bana annenle babanın aynı odada yatmadığını söyledi, ben de belki bitmişlerdir diye düşündüm ve... ve bir şey söylemem gerekip gerekmediğini bilemedim," diye kekeliyorum.

"İnanılır gibi değil." Cameron üzgün bir şekilde iç geçirir.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Doğru şeyi mi yaptım bilmiyorum ama sizden bir daha asla sır saklamayacağım. Size söylemek zorundaydım."

Joshua yenik bir nefes verir. "Yani her şey yalan mıydı?" Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum."

Joshua ellerini saçlarında gezdiriyor. "Bir içkiye ihtiyacım var."

BÖLÜM

"VE SONRA ona onu sevdiğini söyledi."

"Lanet olsun." Abbie gözlerini kocaman açarak tükürüyor. Margaritamdan bir yudum alıyorum ve başımı sallıyorum. "Bunu gerçekten söyledi mi?"

"Evet."

"Aptal sürtük." Bridget başını sallar. "Ne dedin sen?"

"Kendimi kaybettim ve ona yalancı sürtük falan dedim." Bir nefes verdim. "Bilmiyorum bile. Ona o kadar kızmıştım ki hatırlayamıyorum."

"Lanet olsun."

"Biliyorum," diye mırıldanıyorum bardağıma.

"Onun yalancı bir sürtük olduğu hakkında saçma bir şey söyledim. Keşke daha hazırlıklı olsaydım. Onu çivileyebilirdim."

"Bunu yapmandan nefret ediyorum," diyor

Bridget. "Ne yapınca?" Abbie soruyor.

"Bilirsiniz, bir gece geçirip, gece bittikten çok sonra söylemeniz gereken her şeyi düşünmek gibi."

Abbie bir puro yakar ve paketi bank masasının diğer ucunda oturan Cameron'a atar. Cameron teşekkür ederek başını sallıyor, bir tane çıkarıyor ve paketi Joshua'ya uzatmadan önce yakıyor. e dans müziği yüksek ve kalabalık gürültülü. Phuket sahilinde bir bardayız. Saat dokuz civarı ve bir saat önce gelmiştik. Hepimizin umutsuzca ihtiyaç duyduğu bir gece. Brock, Ben, Max ve korumalar arkamızdaki masada savaş ve korku hikâyeleri anlatıyorlar. Joshua ve Cameron masanın diğer ucunda oturuyorlar,

Hiç şüphesiz bizim gibi tartışıyorlar: e Margaret saga. ey daha iyi aldı beklediğimden daha fazla. Joshua, öğle yemeğinde annesiyle konuştuktan sonra döndüğümde vücut dilimden bir şeyler olduğunu anladığını söyledi. eğrenç gerçek şu ki, sanırım hepimizin hayal ettiği hikaye buydu. Şok edici değil... daha çok hayal kırıklığı. Onun kurban, yanlış anlaşılan kayınvalide olmasını ve benim de onun kurtarıcısı olmayı istedim.

Ona inandım ve onu savundum, ancak sonuçta hepsi bir yalandı. Onun istismara uğramış bir kadın olduğuna, kocası tarafından ihmal edildiğine ve bu yüzden başka bir adamdan sevgi aradığına inanıyorum. Ne yazık ki bu adam, tek gücü kadınınkini almak olan bir adam. Onu istismar etmesinin nedeni olarak saplantısını ve ona sahip olamamasını suçlayan bir pısırik. Aile içi şiddet içeren ilişkilerde bunun yaygın olduğunu biliyorum, ancak tanıdığınız biri olduğunda, gerçekten anlamak zor. Adam, kadının beynini yıkayarak bu duruma kendisinin yol açtığını ve eğer kadın onun dediklerini yaparsa vurmasına, tecavüz etmesine ve özsaygısını yok etmesine gerek kalmayacağını düşünmesini sağlamış. Belli ki acıyla bir bağlılık kurmuş ve onun sevgisini hissetmek için şiddete ihtiyaç duyuyor, sanki bu sevgiyi bir şekilde onaylıyormuş gibi. Hasta, ruh yıkıcı ve berbat bir durum.

Onu hak etmiyor. Kimi kandırıyorum ben? Yardım almak istemeyen birine nasıl yardım edebilirsin? Birbirleri kadar berbat durumdalar.

Bridget'in yanında duran uzun boylu, yapılı, sarışın bir adam beni buraya ve şimdiye geri getiriyor. "Dans etmek ister misin?" diye soruyor Alman aksanına benzeyen bir sesle.

Gözleri Abbie'ninkilere ve benimkilere kayıyor. "Evet, yapardı," diye sıçradı Abbie.

Joshua ve Cameron göz göze gelirler ve Cameron içkisine doğru sırtır.

Bridget endişeyle gülümser ve adam onun elini tutarak dansa götürür Oor. Tepkisini öğrenmek için Ben'e bakıyorum. Hâlâ diğer masada oturuyor ve gözleri kıza kayıyor, sonra birasının tadına bile bakmadan büyük bir yudum alıyor.

"O ne yapıyor?" Abbie'ye fısıldıyorum. "Onunla Ben arasında neler oluyor?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Ben tam bir pislik." Abbie gözleri Bridget ve Blondie'yi takip ederken Kalabalığın arasından.

"Neden?" Fısıldıyorum, kafam karıştı.

"Umarım bu adamı gelecek haftaya kadar becerir." "Aralarında ne oldu?"

Adrian ve Nicholas masamıza otururken sözümüz kesiliyor. Adrian genişçe gülümsüyor ve ikimizi de yanaklarımızdan öpüyor. "Merhaba, benim güzel kızlarım."

Nicholas yarın eve dönüyor ve kendi başlarına yemeğe çıktılar. Masanın altından elini tutup sıkıyorum. Cameron Nicholas'a bir şeyler işaret ediyor ve Nicholas ayağa kalkıp ikisiyle konuşmak için yanlarına gidiyor. Cameron ona bir puro uzatıyor, o da kabul ediyor.

"Didge nerede?" Adrian soruyor. "Ateşli bir adamla dans ediyor."

Adrian taburesinde doğrulur ve onu görebilmek için boynunu bükerek, sonra onu gördüğünde kısık bir ısıklık çalar. "Güzel," diye fısıldar.

Ellerimi kaldırdım. "Affedersiniz. Burada Ben için vuruş yapan tek kişi ben miyim?"

Adrian başını sallar. "Gemi kalktı ve o kaçırdı." Abbie kadehini Adrian'ınkiyle tokuştururken, "İşte, işte," diye mırıldanır.

Kaşlarımı çatıyorum ve arkamdan belime dolanan iki sıcak el tarafından bölünüyorum. "Bir içki ister misin, Presh?" diye soruyor muhteşem Lamborghini'm.

Ona yaslanıyorum ve o da beni omzumun üzerinden şefkatle öpüyor. "Evet." Dudaklarına karşı gülümsüyorum.

"Margarita?" Etrafındaki herkese bakar.

"Evet, lütfen." Abbie gülümser.

Ayağa kalkıyorum. "Seninle bara geleceğim."

Dönüp kulübe doğru yürüyor ve ben de onu bir köpek yavrusu gibi takip ediyorum, kalabalık kulüpte yürürken gözlerim arkasına düşüyor. Üzerinde siyah bir atlet ve renkli bir şort var. Kıçı öğretilmiş, sıkı ve tamamen sikilebilir görünüyor.

Bu gece kendimi daha iyi hissediyorum. Belki de sadece

Başından beri Margaret. Yüzüne karşı ona kaltak demek çok iyi hissettirdi.

Üzerimde siyah bol bir elbise var ve eve dönerken sahilde denize girme ihtimalimize karşı altıma siyah bir bikini giyiyorum. Etrafı insanlarla çevrili kalabalık bara giriyoruz ve Joshua korumacı bir şekilde arkamda duruyor, saçlarımı nazikçe boynumun bir tarafına doğru süpürüyor. müziğin derin bir ritmi var ve Joshua yavaşça boynumu öpüyor.

"Eğer seni buradan öpersem." Beni boynumdan öpüyor. "Ne olur?" "Sana devam etmeni söylerim." Yanağına karşı gülümsüyorum.

"Eğer seni buradan ısırırsam." Boynumu ısırtıyor ve ben inliyorum, işte bu, acımla birlikte zevkim. "Ne olur?"

Gözlerim kapanıyor. "Islanıyorum," diye fısıldıyorum, bir gülümseme bırakarak. Bu oyunu seviyorum. "Mmm," diye mırıldanıyor kulağıma.

Bir yer boşaldı ve ön tarafa geçtik. Eğildi. "Hemen iki *Cointreau* alacağım ve..." İçinden sayıyor. "On Margarita ve on bira lütfen."

Garson iki *Cointreau* hazırlıyor ve bize uzatıyor. Parayı ödüyor ve barın yan tarafında, etrafı dans pistine bakan insanlarla çevrili bir masayı işaret ediyor. "Biz burada olacağız."

"Tamam, teşekkür ederim. On dakika."

Joshua iki içkiyi alıyor ve kalabalığın arasından geçerek masaya doğru yürüyor ve oturuyor. Ben de onu takip ediyorum ama daha konuşmadan beni kucığına çekti.

Dili ağzımın içine derinlemesine dalıyor. "Joshua, ne yapıyoruz biz? Burada mı?"

"Hissetmem gerek." "Neyi hissetmeye?"

"Ne kadar ıslaksın."

Gözlerim açıldı. "Burada mı?"

Fısıldıyorum. Kulağıma arkadan ısırtıyor.

"Ama, Ben..." Gözlerim, biz bara giderken bize göz kulak olmak için duvara yaslanmış olan Ben'e takılıyor.

"Sadece kafalarımızı görebiliyor, insanlar tarafından korunuyoruz ve

kalabalık."

"Joshua."

"Bridget'le meşgul." Hayal kırıklığı içinde iç çekiyor.

Gözlerim etrafı taradı ve dansın diğer tarafında

oor Bridget Alman kızıyla dans ediyor ve Ben onu öfkeli bir şahin gibi izliyor.

Sonra Joshua'nın elinin kalçamın iç kısmına, elbisemin altına doğru kaydığını hissediyorum ve kucağına oturduğumda sadece masa tarafından korunuyoruz.

"Bacaklarını aç."

Gözlerim açıldı. "Josh."

Güçlü parmakları bikini pantolonumu yana itiyor ve ıslak esh'im
içinden geçiyor,

Boynumu öpmeye başlarken kulağıma "Damlıyor," diye fısıldıyor. "Güzel ve kremsi." Nefesim kesiliyor. "Tam istediğim gibi."

İki kalın yumruğuyla yavaşça içime giriyor ve zevkten gözlerimi kapatmamak için elimden gelen tek şey bu.

"Normal davran." Dili boynumda bir aşağı bir yukarı dolaşıyor. Siktir, normal davranmak mı? Bunu nasıl yapabilirim ki? "Daha geniş."

"Ha?"

"Bacaklarını daha geniş aç," diye emrediyor.

"Bir kulüpteyiz," diye omzumun üzerinden ona fısıldıyorum. Altımdaki şortunun üzerinden büyük ereksiyonunu hissedebiliyorum.

"Karanlıktayız ve sen masanın altında kucağımdasın, kimse bakın."

Beni nazikçe yumrukluyor. Dışarıdan bakınca ben Bacaklarımı açıp kucağına oturuyorum. Ama elbisemin altında Joshua'nın sihirli parmakları yavaşça içime girip çıkıyor. İslağım, çok ıslağım ve zonklamaya başlıyorum. Beni tekrar sertçe itiyor ve ben öne, masanın üzerine düşüyorum.

"Hareket etmeyi kes," diye fısıldıyor.

"Terbiyeli ol." Ürperiyorum. Tanrım, bu adamı seviyorum.

Birkaç dakika boyunca karanlıkta tek başımıza oturduk.

Vücudu onunkine biniyor. Uyarılmışlığıımızı tutarken ikimiz de titriyoruz. e şarkı

Usher'dan *Yeah* çalıyor ve ona sahip olmam gerektiğini biliyorum. "Sik beni," diye fısıldıyorum omzumun üzerinden.

Dudakları agresif bir şekilde benimkileri alıyor. "Burada mı?" diye karanlık bir şekilde pantolonunu indiriyor.

Kalp atışlarımı yavaşlatmak için elimden geleni yapıyorum. "Şimdi sikişinin içimde olmasına ihtiyacım var."

"Güzel sürtük." Dudaklarımı tekrar sertçe içine alırken homurdanıyor.

"Öne doğru eğil ve içkini yavaşça al," diye kulağıma usulca talimat veriyor ve tüylerim diken diken oluyor.

"Ne?" Kaşlarımı çattım.

"Aletimi al ki çıkarabileyim."

Kıkırdıyorum ve içkimi kaldırmak için karanlıkta yavaşça öne doğru eğiliyorum, altımda şortunun cırt cırtıyla oynadığını hissedebiliyorum ve diğerlerinin fark edip etmediğini görmek için gözlerim etrafta gezinirken ilgisiz görünüyorum. Şaşırtıcı bir şekilde kimse fark etmedi. Joshua bir eliyle elbisemin altından dudaklarımı aralıyor, diğer elini de kalçama yerleştirerek beni tek bir güçlü hareketle aşağı çekiyor.

Gözlerim kapanıyor.

Hareketsiz, normal ve dış dünyaya karşı ilgisiz kalıyoruz ama içimizde mutlak bir mükemmellik hissediyoruz.

"Natasha." Nefesi kesiliyor. "Sikimin etrafında kendini çok iyi hissediyorsun bebeğim."

Usher'ın seksi sesi seslenirken üzerimde ağır bir tahrik bulutu dolaşiyor. Göremiyorum, düşünemiyorum. Sadece vücudumun derinliklerinde zonklayan, sertçe becerilmek için yalvaran büyük kalın kası hissedebiliyorum.

"Sik senin. Bunun için çalış," diye fısıldıyor.

Gözlerim kapanıyor. Aman Tanrım.

"Beni sağ."

Onu sertçe sıkıyorum ve ikimiz de sessizce inliyoruz.

"Hareket edemiyorum. Beni sağmalısın." Kulağıma ısırdı. Sıkıştırıyorum.

"Daha sert," diye yumuşakça kulağıma doğru inliyor.

Oh, lanet olsun. Başım aşağı düşüyor ve yavaşça ritmik bir şekilde sıkmaya başlıyorum. Nefes alış veriş hızlanıyor ve eli kalça kemiğimi kuvvetle kavramaya başlıyor. Çok yakın, içimde şiştiğini hissedebiliyorum.

Devam ediyoruz, devam ediyoruz ve Tanrım, beni masanın üzerine atıp sertçe sikmesi için her şeyimi verirdim.

Vücudum titremeye başlıyor ve sertçe sıkıyorum.

Bir, iki, üç kez sıkıyor ve o aceleyle boşalırken ben masanın üzerine iki büklüm oluyorum. Kıpırdamadan duruyoruz, ikimiz de nefes nefeseyiz, ikimiz de uyarılmışlığımıza kapılmışız, birbirimize tamamen kapılmışız.

Nefesimi kontrol etmeye çalışırken arkama yaslanıp başımı göğsüne yaslıyorum, ter tenimi öpüyor.

Yüzümün yan tarafını nazikçe öpüyor ve kollarını etrafıma sarıp beni kendine yakın tutuyor.

"Seninle bara daha sık gelmeliyim." Çenesine doğru gülümsüyorum. O da sinsice gülümsüyor. "Bara daha sık gel demiyorsun herhalde."

Yüksek sesle kıkırdıyorum ve hızla çekip ikimizi de yeniden düzenliyor. Beni kaldırıyor ve ayağa kalkıyor. Dönüp ona bakıyorum ve açık dudakları dudaklarımda oyalanıyor.

Gözleri etrafı tararken başını kaldırıyor.

"Ne arıyorsun?"

"Bir banyo. Karımın temizlenmesi gerek."

Joshua masamızın diğer ucunda oturuyor, kara gözlerini bana dikmiş. İki saat önce barda yaptığımız ön sevişmeden sonra, erkeğim sevişmeye ve sert sevişmeye hazır. Çenesiyle ihtiyatlı bir şekilde kapıyı işaret ediyor.

Başımı sallıyorum. "On dakika," diyorum.

Gözlerim yine etrafta dolaşıyor, Adrian'ı buluyorum. "Sence ne hakkında konuşuyorlar?" Ona fısıldıyorum.

Kaşlarını kaldırıyor. "Dürüstçe mi?"

"Evet." Bardağımı boşaltıyorum.

"Sanırım Brock ona bu gece onu kaç şekilde becereceğini söylüyor."

Dudağım tiksintiyle kıvrılıyor. "Ben de öyle düşünüyordum."

İkimiz de oturup yan masada oturan Abbie ve Brock'un derin sohbetlerini izliyoruz. En iyi arkadaşım ve kardeşim. Tanrım, kötü bir aşk romanı gibi.

Başımı sallıyorum. "Beni yanlış anlama, Abbie'yi seviyorum. Ama kardeşimi?"

Ciddi misin?"

Adrian içkisini yudumladı ve omuz silkti. "İkisi de yaralanacak gibi değil. Bu da bir artı olmalı."

Kaşlarımı çattım. "Brock'un bağlanmasını istemiyorum."

Adrian ıslıl ıslıl gülümsüyor. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama kardeşin tanıdığım en cinsel açıdan baskın erkeklerden biri. İncinen o değil."

Yüzümü tiksintiyle buruşturuyorum. "Sence?"

Kaşlarını kaldırır. "Biliyorum. Onu iş başında gördüm."

Yüzüm düştü. "Ne zaman?"

"Geçen hafta boyunca birkaç kez dışarıda ve buradaydık. Cameron'la birlikte bir şeyler yapıyorlardı."

Gözlerim köşedeki Cameron'a takılıyor. Yanında iki muhteşem İspanyol kız var. Tahminimce ikisini de istiyor ama kabul edilmezse birini alacak. Etrafım seks manyağı oyuncularla çevrili.

Elimi tiksintiyle yüzümde gezdiriyorum. Gözlerim şu anda Bridget'e açıkça öfkeli olan Ben'e kayıyor.

"Burada ne olacağını düşünüyorsun?"

Adrian, Didge'in dans salonunda kirli dansını izliyor. "O adamla yatacak."

"Hayır." Kaşlarımı çattım. "Gerçekten mi?"

Omuz silkiyor. "O ikimiz gibi kablolu değil. Neden olmasın?" Başımı salladım. "Evet, sanırım."

Bridget kolunda Alman'ıyla tökezleyerek kulüpten içeri giriyor. Çakırkeyif ve aptal gibi gülümsüyor. Gözlerim arkadaşını değerlendiriyor. Gülünç derecede erkeksi.

"Merhaba." Gülümsüyor.

Karşılığında sahte bir gülümseme takınıyorum ve Adrian'a gözlerimi açıyorum.

Adrian "Aman Tanrım" diyor. Ağzını yalayarak dumanı tüten sıcak anlamına gelir.

Masanın diğer tarafından çantasını almak için eğiliyor ve adamın eli aşağı kayarak kadının arkasını kavıyor. Sıkıyor, kulağına bir şeyler fısıldıyor ve kadın gülüyor.

Elleri kızın arkasından dolanır ve kalça kemiklerine iner, sonra da aşağı iner.

"Çek o lanet ellerini onun üzerinden." Ben homurdanıyor.

Hepimizin gözleri Ben'e kaydı. Kahretsin. İnanılmaz bir hulk gibi yanımızda duruyor. Kulaklarından buhar fışkırıyor ve çenesi öfkeyle titriyor.

Dehşet içinde Bridget'e bakıyoruz. Olamaz.

"Natasha Ben'i koru ve gözlerini benden ayırma." Alaycı bir şekilde dudak büker. Dönüyor ve ayak parmaklarının üzerinde yükseliyor. "Hadi eve gidelim bebeğim," der ona

Almanca.

Yüzüm dehşet içinde düştü.

Sinsice gülümsüyor ve onu tekrar arkasından yakalıyor.

Adrian'ın ve benim korku dolu gözlerim buluştu, aman tanrım. Panik içinde etrafıma bakıyorum ve Brock ile Joshua'nın yaklaşmakta olan olası savaşın önünde durduklarını görüyorum.

Ben adamın yüzüne doğru yürür. "Yaşamak istiyorsan... Hemen defol git buradan."

"Yap beni." diye alay ediyor.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım. Ben bulaşılacak biri değil.

Ben Alman'ı boğazından yakalıyor ve yerden en az on beş santimetre yüksekte tutuyor. Adrian telaşla ayağa kalktı ve beni kolumdan çekerek yoldan uzaklaştırdı. Joshua beni onun elinden alıp duvara götürüyor ve Max'e veriyor.

"Natasha'yı dışarı çıkar."

Ben'in çılgına dönüp adamın suratına yumruk attığını görünce panik içinde başımı sallıyorum. Ne haltlar dönüyor burada?

Masa devrilir ve tüm içkiler yere dökülür.

"Ben!" Bridget'in çılgılığını duydum. Joshua Bridget'i yakaladı ve onunla güreşmeye başladı.

Alman Ben'e yumruk atıyor ama Ben üç yumrukla karşılık veriyor, Sert yumruklar.

Brock durup izlerken Joshua Bridget ile güreşiyor ama ayırmak için harekete geçmiyor.

Max kolumu tuttu. "Dışarı, Tash."

"*Ayrılın!*" Bağırıyorum.

Max bana "bu adam bunu hak etti" der gibi bakıyor.

Max beni ileri doğru itiyor ve tökezleyerek ön kapıdan çıkıyorum. Her yerden fedailer koşarken binanın yan tarafında bekliyoruz.

"Ne haltlar dönüyor?" Max'e bağırıyorum.

Sonra bir baktım, Bridget Ben tarafından kapıdan çıkarılıyor ve binanın kenarına çekiliyor.

Bizi görmüyorlar.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Bridget çığlık atıyor. "*Sen* ne yaptığını sanıyorsun?" Ben onun yüzüne bağırır.

Büzülüyorum. Kahretsin, Ben sinirlendiğinde korkunç oluyor.

"Seni unutmaya çalışıyorum." Sesi acıyla çatlıyor. Oh, bana acıyor. Zavallı kız kardeşim incindi.

Bens'in yüzü düşer. "Bridget," diyor usulca.

Gözleri yaşarırken yüzü allak bullak olur. "Yapma!" diye ağlıyor. "Aramızın böyle olmasını istemiyorum," diye kekeliyor. Kadın onu göğsünden sertçe itiyor. "Bunu sen yaptın. Ben değil."

Hayal kırıklığı içinde iki elini saçlarında gezdiriyor. "Bridget," diye tekrarlıyor.

"Neden, Ben? Neden?"

Perili gözleri onunkileri tutuyor, acıları belli oluyor. "Cevap ver bana!" diye bağırıyor.

"Hadi, Natasha." Max dinlememi engellemek için kolumu tuttu. Burada olduğumuzun farkında bile değildim. Onu kaptım. "Şşş." Homurdanıyorum.

Ben başını sallar. "Ben olamam..." Ne yapacağını bilmiyormuş gibi durdu. Söyle.

"Ne?" diye bağırıyor.

Cevap vermiyor.

"Sevilemiyorsun, öyle mi?" diye ağlıyor.

"Bridget," diyor üzüntüyle.

"Hayır. Sakın bana Bridget demeye kalkma. Her geceyi kollarımda geçirdin ve sonra sana en çok ihtiyacım olduğunda-"

Onu keser. "Kaybolması benim hatamdı."

"Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun. İçeri giriyorum ve o adamla eve gidiyorum."

"Hayır!" diye bağırıyor.

"Belki ona güvenebilirdim. Ona ihtiyacım olduğunda beni terk etmezdi."

Ben başını eğiyor ve kalbim onun için kırılıyor.

"Olmamı istediğin şey olamam Bridget," diyor usulca. "Evet, olabilirsin Ben," diye ağlıyor.

"Ben senin gibi kablolu değilim!" diye bağırıyor öfkeyle.

Gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. "Ne gibi? Sevilmek. Mutlu olmak gibi mi?" Cevap vermiyor.

"Sorun bu mu? O gece sana aptalca seni sevdiğimi söyledim. Bu yüzden mi beni terk ettin?"

Ben'in yüzü sanki hatırlıyormuş gibi düşer ve başını öne eğer.

Kıpırdamadan duruyor ve düşünürken cevap vermiyor.

Kalbim bu ikisi için kırılırken elimi göğsüme koyuyorum.

Başını kaldırıyor ve kendini yeniden kontrol ederek "Git" kelimesini mırıldanıyor. Kadın yüzünü buruşturur. "Ne?"

"Onunla eve git."

Bridget'in omuzları yenilgiyle çöküyor. "Ben," diye hıçkırır. "Ben öyle biri değilim Bridget. O adam olamam."

Bridget başını ellerinin arasına alır ve ağlamaya başlar. Ben üzgün bir şekilde dönüyor ve içeride kayboluyor. Max ve ben şok olmuş bir şekilde onun karanlıkta kayboluşunu izliyoruz.

"Aptal herif," diye fısıldıyor Max.

"Natasha," diye sesleniyor Joshua arkamdan ve ben de dönüp aşkıma bakıyorum. Ben

Onunla artık böyle şeyler yaşamadığımız için çok rahatladım.

"Bridget," diye sesleniyor Abbie arkadaşını aramak için köşeyi dönerken.

"Beni ve Didge'i eve götürün çocuklar." Yanına gittim ve Didge'i kucakladım. Açıkça kalbi kırılmıştı. Eve giden ıssız, karanlık yola baktım.

Harika bir geceyi bitirmek için ne boktan bir yol.

Adrian

Elini yavaşça köprücük kemiğinden aşağı kaydırmasını, dilinin çenesinde gezinmesini izliyorum. "Seni eve götürüyorum," diye nefes alıyor.

Abbie'nin gözleri tahrik olmuş bir şekilde titriyor ve ben Nicholas'a sırtıyorum. Brock iki kız kardeşi gider gitmez harekete geçti. Ne kadar süreceğini merak ediyordum. İkisinin önünde takındığı bu tavır çok komik. Onun ağzında tereyağının erimeyeceğini düşünüyorlar ama onlara bir haberim var. Yürürken gözlerini bana çeviriyorlar ve ben de son on beş dakikadır duvara yaslanmış öpüşmelerini izlemiyormuş gibi yaparak başka tarafa bakıyorum.

"Yola çıkıyoruz," diyor Brock, gözleri etrafı tararken. "Cam nerede?"

"Arkadaşlarıyla birlikte gitti."

Brock sırtıyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Eğlenceli bir gece geçirecek." "Sanırım." Gülümsüyorum.

Brock Nicholas ve benim aramda soru sorar gibi baktı, sonra da kalan muhafızlar. "Burada iyi misiniz, yoksa kalayım

mı?" "Biz iyiyiz. Peter ve Greg barda."

"Tamam." Saatini kontrol ediyor.

"Ne?" Kaşlarımı çattım.

"Biraz daha kalabilirim."

Başımı salladım. "Biz iyiyiz. Bizi korumak için burada değilsin." Gözleri Abbie'ye kayıyor ve Abbie soruyla kaşlarını kaldırıyor.

Gülümsüyorum. Abbie gitmeye hazır ve bir şekilde Brock'un

Uzun bir gece. Yarın onunla işi bittiğinde zavallı piçin ağı kesiciye ihtiyacı olacak.

Tanrım, Natasha ve Didge çıldıracak.

Nicholas, Brock'un sinirlerini yatıştırmak için, "Bu içkileri bitirdikten sonra gideceğiz," diye cevap verir.

Tekrar etrafına bakınıyor ve sonra tekrar Abbie'ye odaklanıyor, gözleri onun vücudunda geziniyor. Daracık elbisesi içinde her zamanki gibi göz kamaştırıcı ve onun içsel bir risk değerlendirmesi yaptığını görebiliyorum. Adrian'ı korumak mı yoksa eve gidip ateşli bir seks manyağıyla sevişmek mi? O kazandı. "Tamam. İkinizle de sonra görüşürüz," diye cevap veriyor.

Abbie eğiliyor ve beni yanağımdan öpüyor. "Vay anasını," diye fısıldıyor kulağıma.

Gülümsüyorum ve Brock onu elinden sertçe çekiyor. "Acele et kadın," diye tersliyor.

Bana bakıyor ve kaymağı yiyen kedi gibi gülümsüyor. mağara adamı tarzında.

"Geriye biz kalıyoruz." Nicholas gülümsüyor.

Sinirlerim zonklamaya başladı. Nicholas'la yalnız kalmak tehlikeli. Ona daha ne kadar direnebileceğimi bilmiyorum.

Bilen gözleri benimkileri tutuyor. "Sana söylemem gereken bir şey var."

Ona bakıyorum ve içkimi yudumluyorum. "Tamam."

"Bildiğin gibi yarın uçuyorum." Başımı salladım.

"Sana söylemediğim şey nereye gittiğim."

Bardağıma kaşlarımı çatıyorum.

"Bana soracağımı sanmıştım," diyor, sanki incinmiş gibi.

"Nereye gidiyorsun, Nick?" Gülümsüyorum.

Tereddüt ediyor. "On iki aylığına bir üniversitede ders verme pozisyonu aldım."

Sırtışım genişliyor. "Bu çok iyi."

"Londra'da."

Yüzüm düşüyor. Hayır.

Masanın üzerinden elimi tutuyor, incindiğimi açıkça hissediyor.

Başımı eğiyorum. Ona ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Git. Gitme.

Neden?

"Beni neden uzaklaştırdığını anlıyorum," diye fısıldıyor.

Hüzünlü gözlerim onunkilerle buluşuyor. O zaman ikimizden biri oldu.

"Sana aşığım, Adrian."

Kalbim bir takla atıyor ve kıpırdamadan oturup hüznle birbirimize bakıyoruz.

Söyleyecek sözüm yok - en azından mantıklı bir şey yok.

"O zaman neden gidiyorsun?" Kendimi sormaktan alıkoyamıyorum.

"Çünkü... geri döndüğümde ve seninle biraz zaman geçirdiğimden beri ailen..."

"Onlar benim ailem değil."

"Bu insanlar senin ailen, Adrian." Elim sıkıldı. "Seni seviyorlar."

Hüzünle gülümsüyorum.

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum."

Kaşlarımı çattım. "Neye ihtiyacım var?"

"Tüm kalbimle sevmeye ihtiyacın var."

Kalbim sıkışıyor.

"Ve bunu yapabilirim."

Ne diyor bu? Anlamıyorum. "Ama daha

fazla zamana ihtiyacım var."

Boğazımdaki yumrunun acımaya başladığını hissediyorum. Daha fazla zamana ihtiyacı var. "Seni seviyorum ve kalıyorum." değil.

Başımı salladım. "Biliyorum."

Sessizliğimiz her şeyi anlatırken kıpırdamadan oturuyoruz.

"O şanslı bir adamdı," diye fısıldıyorum. Gözleri parlıyor. "Onu bu kadar çok sevdiğin için."

"Ben de seni seviyorum. Bebeğim. Lütfen bunu asla unutma." "Ama," diye fısıldadım.

"Ama henüz onun anısından vazgeçmeye hazır değilim."

Gözlerim dolarken başımı sallıyorum. Kes şunu, Tanrı aşkına, kes şunu.

"Döndüğümde burada olmayabileceğini biliyorum..." Sanki bir sonraki cümle ona acı veriyormuş gibi duraksıyor. "Başka biriyle tanışabilir ve delicesine aşık olabilirsin."

"Sonra ne olacak?" Devam etmesi için ona meydan okuyorum, duygusal olarak ulaşılmaz birine bu kadar aşık olduğum için kızgınım.

"O zaman seni kaybetmenin yasını tutacağım." Gözleri gözlerimi tutuyor. "Hayatımın en büyük pişmanlığı olacak."

Öfke kanımda dolaşmaya başladı. Bu riski almaya istekli. I Kıpırdamadan oturuyorum, konuşamıyorum, ne söylemek istediğimi ifade edemiyorum. Ne düşüneceğimi bile bilmiyorum. Hazır olmadığını biliyordum ve bu yüzden onu kendimden uzaklaştırdım. Ve şimdi tamamen dürüst davranıyor ve tek yapmak istediğim bana geri dönmesi için ona yalvarmak. Kahretsin, bu berbat bir durum.

Gözleri benimkileri tutuyor. "Bir şey söyle," diye yalvarıyor.

Başımı sallıyorum ve bulanık gözlerle ona bakıyorum. "Söyleyecek bir şey yok Nicholas," diye fısıldıyorum acımın içinden.

Elimi tekrar tutuyor ve arkasından öpmek için yukarı kaldırıyor. "İletişimde kalabilir miyiz, lütfen? Sesini duymaya ihtiyacım var."

Kaşlarımı çatıyorum ve elimi onun elinden çekiyorum. Bana söylediği şey beni istemiyor ama hazır olana kadar beni buzda tutmak istiyor. "Hayır," diye soğuk bir şekilde cevap veriyorum.

Yüzü düşüyor.

"Beni arama, beni ziyaret etme."

"Adrian, hayır," diye fısıldıyor.

"Nick." Durakladım. "Ben yedek olamam. Ben destek olamam. Eğer sen Bana geri dön, bana yarım bir kalple değil, tam bir kalple geri dön." Acı göğsümü delip geçerken sesim çatlıyor. "Dolu bir kalbi hak ediyorum Nicholas, çünkü ben bunu veriyorum."

Gözleri yaşardı. "Biliyorum, bebeğim."

Aceleyle ayağa kalktım. "Ben gidiyorum." Bir an önce buradan çıkmalıyım.

kendimi aptal yerine koyup kalması için yalvarıyorum. Peter'ı arıyorum, nerede o? Onu duvarın önünde görüyorum, gideceğimi işaret ediyorum ve kapıyı gösteriyorum. Başını salladı.

Kulüpten aceleyle çıktım ve Peter'la bir taksiye atladım. Bakmadım. ve Nicholas'ı beklemiyorum. Kalbim buna dayanamadı.

Saat sabahın üçü, yüzdüm ve şimdi duştayım. Ben havuzdan geldiğimde Nicholas'ın kapısı kapalıydı, yani eve gelip doğruca yatmış olmalı.

Yıkıldım ama aynı zamanda rahatladım da. Ben doğru olanı yaptım. I onu uzaklaştırma kararından pişmanlık duymuştum ama o sadece başından beri bildiğim şeyi doğruladı. Keşke kızlarla konuşabilseydim. Sanırım yan odaya gidip Bridget ile yatağa girebilirim. Kırık kalplerimizi birlikte tedavi edebiliriz. Halkımla birlikte olmaya ve yaralarımı sarmaya ihtiyacım var.

Banyo kapısı açılıyor ve ben dönüyorum. Nicholas eşyaların arasında duruyordu.

bir çift boxer şortun içinde buhar.

Nefesim kesiliyor ama üstümü örtmüyorum. Neler kaçırdığını görmesini istiyorum. Bu beden bir zamanlar onundu.

Kapıyı arkasından kapatıyor ve duşa doğru yürüyor. Paravan kapısı ve çift duş başlığı olmayan bir duş.

Gözleri düşüyor, aç bir şekilde vücudumu inceliyor ve ben onun uyarılması.

"Adrian," diye fısıldıyor, perili gözleri doğrudan gözlerimin içine bakarken.

Ruh.

Ona bakıyorum. "Sana düzgünce veda etmem gerek. Fısıldıyor."

Boğazımdaki yumruyu yutarken gözlerim bariz olana kayıyor şortunda ereksiyon.

Öne doğru hareket ediyor ve başparmağı meme ucumun üzerinden geçip yüzümü kavırıyor.

"Veda etmeme izin ver, aşkım." Eğildi ve dudaklarımı dudaklarının arasına aldı.

Yavaşça öpüşüyoruz, dili benimkiyle geçici olarak buluşuyor. "Veda etmem gerek." Tekrar fısıldıyor ve vücudum duyusal olarak aşırı hızlanırken kanın sikime hücum ettiğini hissediyorum. "Sana ihtiyacım var."

Gözlerim kapanıyor. Tanrım, benim de ona ihtiyacım var.

"Adrian, lütfen. Yalvarıyorum, sana veda etmeme izin ver."

Bu kadar yeter, dayanamıyorum. Başının arkasından tutup onu duşa çekiyorum ve duvara yaslıyorum. Neredeyse şiddetli bir şekilde öpüşüyoruz ve şortunu bacaklarından aşağı yırtıyorum, ancak karnına doğru uzanan kocaman, gümbür gümbür penisiyle ödüllendiriliyorum. Koyu teni kaslarla dalgalanıyor ve elim karın kaslarının üzerinden geçip sertçe okşamaya başladığım sikine doğru iniyor. Elleri benimkilere doğru inerken onaylarcasına tıslıyor.

Ona her şeyden çok ihtiyacım var.

Bana veda etmek istiyorsa bunu çok uzun süre hatırlayacaktır. Hiç bu kadar mükemmel, cinsel olarak uygun bir adamla birlikte olmamıştım. On dakika boyunca sanki hayatlarımız buna bağlıymış gibi öpüşüyoruz, ta ki ben dayanamayana kadar. Daha fazlasına ihtiyacım var ve şimdi ihtiyacım var. Başını tutup onu dizlerinin üzerine çöktürüyorum, minnettar koyu renk gözleri benimkileri tutuyor ve bana bahşedeceği zevki bildiğim için içimden bir ürperti geçiyor. Nicholas Anastas müthiş bir aşık.

Kocaman kırmızı dudaklarıyla beni ağzına alıyor ve ben ayaklarımın üzerinde durabilmek için fayanslara tutunuyorum. Başım zevkle geriye düşüyor. Tanrım, o kadar iyi hissettiriyor ki, onun mükemmel ağzına girmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Dişlerini göstermeden önce dili ucumda geziniyor.

"Siktir, sana ihtiyacım var." Etrafımda hırlıyor.

Başını saçlarından tutup geriye çektim ve eğilerek onu şiddetle öptüm. "Kapa çeneni ve em beni."

BÖLÜM

Natasha

KAYIYOR.

Hayatta bulunmanın verdiği rahatlama, aşkımla evlenmenin verdiği sevinç, maske. Sanki bir odada kilitliymişim ve zehirli gaz küçük bir delikten yavaşça içeri pompalanıyormuş gibi hissediyorum, geçen her saat nefes almayı, normal hayatıma devam etmeyi daha da zorlaştırıyor. Yanımda çıplak ve derin uykuda olan Joshua'ya bakıyorum. Bu çölde benim vaham. Onu çaresizce seviyorum.

Dün gece uyandığımda onu yatağımızın yanındaki sandalyede, zifiri karanlıkta oturmuş, sessizce beni izlerken buldum. Hiçbir şey söylemedi. Söylemesine gerek yoktu. Nasıl hissettiğini çok iyi biliyordum ve kollarımı ona uzatmıştım. Yatağa geldi ve birbirimize sıkıca sarıldık. Sanki birbirimize ne kadar sıkı sarılırsak, karanlığı o kadar uzağa itebilirdik.

Keşke.

İkimiz de oyunu oynuyoruz, her şeyin yolunda olduğu maskaralığını yaşıyoruz, ikimiz de balayımızı diğerimiz için mahvetmek istemiyoruz. Travmanın kazanmasına izin vermeyi reddediyoruz.

Gözlerim kaşının üstündeki mor yara izine gidiyor. Ben kaybolmadan önce böyle bir yara izi yoktu. Nasıl oldu bu? Neler yaşadı?

Aklıma dün gece Joshua ve benim, Ben'le kavga ettikten sonra Didge'i eve götürdüğümüz an geldi. Üzgündü ve ağlıyordu ve Joshua duruma el koymuştu. Onu mutfak tezgahına oturttu ve çay yaptı. Annem bizi duydu, yataktan kalktı ve araştırmak için dışarı çıktı, sonra da o,

Bridget ve annem mutfak tezgahında oturmuş çay içip sohbet ediyorlardı. Az önce olanlar dışında hiçbir şey hakkında konuşmuyorlardı. Köşede sessizce durup onların ayrılışını izledim. Sanki gökyüzünde asılı kalmış, ölümüm üzerine birbirlerini teselli ettikleri sahnede onlara tanıklık ediyormuşum gibi hissettim.

Acı içinde gözlerimi kapatıyorum, aileme olanlardan nefret ediyorum. Acı çekmeye o kadar alışmışlar ki, bunu hiç düşünmeden yapmalarından nefret ediyorum. Banyoya gitmek için ayağa kalkıyorum ve düşüncelerim değerli kız kardeşim Didge'e geçiyor. Kalbi kırık, Ben onu istemiyor ama yine de derinlerde bir yerde çaresizce istediğini hissetmekten kendimi alamıyorum. Onu sevdiğini bildiğim halde neden böylesine güzel bir ruhu kendinden uzaklaştırsın ki?

Aynadan bana bakan korkuluğa bakıyorum ve aslan yelesi saçlarımın arasından. Berbat görünüyorum ama yine de sırtıyım. "Neredesin, Presh?" Joshua yarı panikle seslendi. "Buradayım bebeğim," diye cevap veriyorum banyodan. "Oh, tamam." Rahatlamış gibi iç geçiriyor.

Dışarı çıktım ve onun açık kollarına düştüm. Bana sokulurken boynumu öpüyor.

"Günaydın bebeğim," diye fısıldıyorum saçlarına.

"Günaydın, güzelim." Memnuniyetle iç geçiriyor. Kıpırdamadan yatıyoruz ve o tekrar uykuya dalıyor, ama benim düşüncelerim dolaşmaya devam ediyor.

"Tak, tak." Bridget hâlâ pijamalarıyla kapıya vurur.

Onu gördüğümde gülümsedim. "İçeri gel, Didge." Yanımdaki yatağı okşuyorum ve o da yanıma, battaniyelerin üzerine uzanıyor.

"İyi misin?" Fısıldıyorum.

"Evet." Hüzünle gülümsüyor. "Sanırım senin drama kraliçeliğin Ben.

"Bundan ciddi olarak şüpheliyim. Kimse bu işi benden daha iyi yapamaz." "Tash?"

"Evet."

"Sanırım annemle birlikte Avustralya'ya gitmek istiyorum." İç geçiriyor. Kalbim sıkışıyor. Bunun olacağını biliyordum.

"Sorun yok bebeğim. Ne yapman gerekiyorsa onu yap."

"Ben ve benim aramızdaki ilişkinin yürüyeceğini sanmıyorum."

Cevap vermiyorum. Ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

"Onun etrafında olmak istemiyorum. Sadece acıtıyor." İç çekiyor

"Neden bir süre Adrian'la kalmıyorsun? Sana sahip olmayı çok isteyeceğini biliyorum ve sonra Ben'i görmezsin. Evde ne yapacaksın? Polis ne olacak?" diye sordum.

"Bilmiyorum." İç çekiyor, yenilmiş.

"Ben sadece..." Tereddüt ediyorum. "Orada yalnız olma düşüncesinden nefret ediyorum." Gözleri gözlerimi tutuyor. "İyi olacak mısın?"

Gülümsüyorum.

"Eğer seninle geri dönmezsem Los Angeles'ta tek başına iyi olacak mısın?" "Evet, iyiyim."

Gözleri gözlerimi tutuyor ve beyninin tik taklarını duyabiliyorum.

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne?"

"Neden bu kadar ne yapıyorsun?"

Bakışlarından kaçmak için sırt üstü döndüm.

Bana bakmak için dirseğinin üzerine oturdu.

"Tash?" "Kes şunu, Didge."

"Ben ciddiym, Tash. Normalde Joshua seni aramazsa çıldırırsın. Nasıl olur da..." Kafasında doğru ifadeyi bulmaya çalışırken kendini durduruyor. "Yaşadıklarını yaşayıp da nasıl ne olabilirsiniz?"

Oturup aceleyle Joshua'nın üzerine atlıyorum ve o da uyanıyor. "Buraya beni kızdırmak için geldiysen, iyi iş çıkarıyorsun," diye kekeliyorum öfkeyle yatağın ucunda cırılçıplak dururken.

Sakince sırt üstü yatıyor ve beni izliyor. "Ben ciddiym, Natasha."

"Kes şunu." Kekeliyorum

"Neden böyle tepki veriyorsun? Neden bu kadar kırgınsın? Sadece bir soru sordum."

"Ne gibi?" Bağırıyorum.

"Şimdi olmaz, Bridget." Joshua tersledi. "Onu üzme."

"Onu üzmeye çalışmıyorum. Neler yaşadığını duymak istiyorum,

Nasıl kaçtığını bilmek istiyorum. Kız kardeşimle yaşadığı acı hakkında konuşmak istiyorum."

"Çık dışarı." Ağlıyorum.

Joshua ayağa kalkar ama çarşafının altında çıplak olduğu için yataktan çıkamaz.

"Bridget!" diye bağıyor.

"Joshua, kes şunu. Garip davranıyor. Neden bize hiçbir şey anlatmıyor ve her şeyi aşırı analiz ediyor?"

Kalbimin atışını kulaklarımda duyarken gözlerim yaşıyor. Göğsümdeki sıkışma geri dönüyor.

Hışım la banyoya girip kapıyı kapattım.

"Günaydın Bridget," diye alay ediyor Joshua. "Güzelce uzanıyorduk."

"Kapa çeneni," diye karşılık veriyor.

"Bu saçmalığa başlamadan önce uyanmasına izin veremez miydin?"

"Benim bokumu başlat. Dalga mı geçiyorsun? Sen de en az onun kadar kötüsün. Bir hafta önce neredeyse kendini öldürüyordun. Nicholas seni koruma altına almasaydı ölmüş olacaktın."

"Çık dışarı!" diye bağıyor.

Ellerimi kulaklarıma kapattım ve sallanmaya başladım. Olamaz. Hayır. Panik kan dolaşımında dolaşmaya başladığında gözlerimi kapatıyorum. Joshua neredeyse kendini mi öldürüyordu? Aman Tanrım, bununla başa çıkamam. Banyoda volta atmaya ve panik içinde ellerimi sallamaya başladım. *Sakin ol, sakin ol, sadece sakin ol.* Duşu dayanabildiğim kadar sıcak açıyorum, içine giriyorum ve nefesimi yavaşlatmaya çalışırken klozete yığılıyorum. Yaklaşık on dakika sonra Joshua içeri giriyor ve duşun yanına çömeliyor.

Endişeli gözlerle beni izliyor ve elini dizime koyuyor. "İyi misin, Presh?" diye nazikçe soruyor.

Başımı sallıyorum ama cevap vermiyorum.

"Bir süre daha burada mı kalacaksın?"

Başımı sallıyorum ve elimi onun dizinin üzerine koyuyorum. "Sana bir şey getirmemi ister misin?"

Başımı sallıyorum ve o kalıyor, sadece beni izliyor.

"Beni korkutuyorsun," diye fısıldıyor.

Bulanık gözlerle ona bakıyorum, cevap veremiyorum. Kendimi korkutuyorum.

Benimle birlikte içeri giriyor ve kollarını bana doluyor ve uzun bir süre sıcak suyun altında duruyoruz.

Sonunda aşkımın kollarının güvenli sığınağında, stresimin yok olmaya başladığını hissediyorum.

Joshua

"Merhaba, Nelson'la konuşabilir miyim lütfen?" Tiffany'ye sordum.

"Merhaba Joshua," diye cevap veriyor. Nelson benim İnsan Kaynakları Müdürüm ve ondan benim için bir şeyi takip etmesini istiyorum.

"Merhaba, Nelson. Geçen yılki desteğiniz için size teşekkür etmek istedim. son birkaç aydır."

"Sorun değil efendim. İşler bu şekilde sonuçlandığı için çok mutluyum. yaptı

." Gülümsüyorum. "Ben de."

"Dinle, benim için bir şey yapmanı istiyorum," diyorum

ona. "Tabii ki."

"Hapishanede genç bir adamla birlikteydim. Soyadını bilmiyorum ama ilk adı Jarvis'ti."

Tereddüt ediyor.

"Karşımdaki hücrede kalıyordu ve son zamanlarda aklımdan çıkmıyordu. Çok genç, tahminimce sadece on sekiz yaşında."

Tekrar tereddüt ediyor ve ben kendimi gülümserken buluyorum. Bu rastgele bir telefon

Ara.

"Merak ediyordum da, acaba hapishaneyi arayıp onu. Belki suçlarının ne olduğuna bakarım." "Um, Bay Stant-"

Sözünü kestim. "Eğer herhangi bir detay alamıyorsanız, güvenlik ekibinden bunu benim için yapmalarını isteyin."

"Tamam. Sorabilir miyim, bu detayları neden istiyorsunuz?"

Omuz silkiyorum. "Henüz emin bile değilim. Önce hapse girmek için ne yaptığını görelim."

"Tamam, efendim. Sizi haberdar edeceğim." "Teşekkür ederim."

Telefonu kapatıyorum ve Natasha'yı düşünerek konsantrasyonum hızla dağılırken uzun bir nefes veriyorum. Kendim zor durumdayken ona nasıl yardım edebilirim? Bu karmaşanın içinden nasıl çıkacağıma dair hiçbir fikrim yok ve iş aklımdaki son şey.

Tak tak. "İçeri gel."

Brock ofisime girdi ve oturdu. "Selam," diyor en kaygısız sesiyle.

Sandalyeme geri oturdum. "Seni neden görmek istediğimi biliyor musun?" "Biliyorum." Duraksıyor.

Hayal kırıklığı içinde kaşlarımı kaldırıyorum. "Eee?"

"Bunu düşünüyordum."

Gözlerimi deviriyorum. "Çıkar ağzındaki baklayı."

"Senin için çalışma fikri hoşuma gitmiyor."

"Benim için çalışmayacaksın. Şirket senin olacak." "Ama gerçekten senin olduğunu bileceğim."

Başımı salladım. "Bak, eğer istemiyorsan anlaşmayı başkasına teklif edeceğim. Kimin yaptığı umurumda değil. Onun yakalanmasını istiyorum ve ne yaptığını bildiğin için bu fırsatın üzerine atlayacağını düşündüm." Omuzlarımı silktim. "Ama belli ki öyle değil." Lanet olsun, beni kızdırıyor.

Brock savunmak için ellerini kaldırır. "İstemediğimi söylemiyorum, iki yıllığına borç almak istediğimi ve sonra size geri ödeyeceğimi söylüyorum."

Gözlerim onunkileri tutuyor. "İş için bana ödeme yapmak mı istiyorsun?" "Evet."

"Neden?"

"Çünkü senden sadaka almıyorum." Bir an düşündüm. "Kulağa adil geliyor."

"Ve bir özelliğim var." "Neymiş o?"

"Jesten Miller'ın benim için çalışmasını istiyorum." "Siktir git. Hayır. Buna izin vermeyeceğim." "O iyi olur."

Ona ters ters baktım. "Hayatta kalamazdı çünkü o pisliği ben öldürürdüm."

"Neden, Natasha'yı istediği için mi?"

"Kapa çenen. Karımı istemeden önce bile ondan nefret ediyordum!" Sırıttı. "Bunu söylemek hoşuna gidiyor, değil mi?"

"Ne?"

"Karım."

Gülümsüyorum. Beni yakaladı. Bunu çok söylüyorum. "İtiraf etmeliyim ki kulağa hoş geliyor."

Tokalaşmak için elini uzatıyor. "Yani, anlaştık mı? Sana geri ödeyeceğim iki yıl mı?"

Başımı salladım. "Anlaştık."

"Ve Miller benim için çalışmaya geliyor." Başımı salladım. "Hayır."

"Benim işim olduğunu söylemiştin."

"Ona bir kuruş bile vermeyeceğim."

"Allender'ı tanıyor ve davayı biliyor. O da en az sizin kadar suç ortağının yakalanmasını istiyor."

Bir an düşündüm.

"Onu görmeyeceksin bile."

Gözlerim onunkileri tutuyor. Lanet olsun, o pisliği ailemin yakınında istemiyorum.

"Sen hapisteyken bize yardım etti, biliyorsun."

Gözlerimi deviriyorum. Cameron ve Ben bunu bana zaten söylemişlerdi. "Ondan bunu istemedim." Hırlıyorum.

"Bunu Natasha için yaptı, senin için değil." Gözlerimi kısıyorum. "Tıpkı onun da

Allender'ın tehlikeli arkadaşını bulun."

"Lanet olsun," diye çıkıştım. "Onu gerçekten etrafımda istemiyorum."

"Natasha Los Angeles'ta yaşıyor - onu hiç görmeyecek. Bebek gibi davranmayı bırak."

Hayal kırıklığı içinde ellerimi yüzümde aşağı yukarı gezdiriyorum.

Ben kapıya geliyor. "Seninle biraz görüşebilir miyim Stan?"

Gözlerim Brock'a kayıyor. "Evet, burada işimiz bitti."

"Yani, anlaştık mı?" Diye soruyor.

Hayal kırıklığı içinde bir nefes üflüyorum. "Miller hariç hepsi."

Brock'un gözleri Ben'e kayıyor. "Miller benim için çalışsa iyi olur, sence de öyle değil mi?"

Ben başıyla onaylıyor. "Evet." Endişeyle etrafına bakınır. "Aslında sizinle birlikte konuşmak istiyordum."

Kaşlarımı çattım.

"Brock." Ben gerginmiş gibi yutkunuyor. "Gelip seninle çalışmak için iş teklifini kabul etmek istiyorum."

Yüzüm düştü.

"Evet." Brock

gülümsüyor. "Hayır."

Tersliyorum.

"Joshua, istifamı veriyorum. Tüm bu olanlardan sonra oldu, sadece hissediyorum..."

"Hiçbir yere gitmiyorsun!" Tersliyorum. "Bunun Bridget'le ilgisi var." Ben başını eğdi.

"Neden? Bridget'e neler oluyor?" Brock gözleri ikimizin arasında gidip gelirken tersliyor.

Oh, kahretsin! O bilmiyordu. İşte koruyucu ağabey rolü başlıyor.
Tekrar.

"Hiçbir şey," diyor Ben hırlayarak.

"Evet, güzel. Olmasa iyi olur."

"Dışarı çıkabilir misin?" Gözlerimi deviriyorum. "Çok sinir bozucusun."

"Sen de biraz sinir bozucusun. Miller'ı işe alıyorum."

"Hayır, değilsin." Kapıyı gösterdim. "Çık dışarı."

"Şimdi onu arıyorum."

"Sakın buna cüret etme." Şak diye söyledim.

Aklımdan bir düşünce geçerken kaşlarım çatılıyor. "Dün gece Abbie ile takıldın mı?"

Kıpırdamıyor. "Muhtemelen."

"Ve?" Soruyorum. Abbie geçmişte Cam ve Ben arasında pek çok konuşmaya konu olmuştu.

Brock yaramazca göz kırpmıyor.

Gözlerim Ben'inkilerle buluştu. "Biliyordum." Sırıttıyor.

Başımı salladım. "Tash ve Didge'e söyleme. Kendilerini kaybedecekler." I

İç

çek. "Evet, biliyorum. Abbs'e bir şey söylememesini söyledim." "İyi," diye cevap verdim.

Ben gülümsüyor. "Cam çok pis olacak."

Gülüyorum. "Öyle. Ona yaklaşmasına izin vermedim."

"Evet, devam et. Ona sahip olamayacak." Brock tersler

Ellerimi kalçalarımın altına koydum. Tanrım, bu işin sonu kötü bitecek, ama ben Kardeşim olmadığı sürece umurumda değil. Dikkatim Ben'e yöneldi. "Otursana dostum."

Brock dışarı çıkıyor. "Gel ve benimle çalış Ben. Miller Geliyorum," diye omzunun üzerinden sesleniyor.

"Dışarı!" Masamın kenarına oturmadan önce bağıríyorum. "Neler oluyor?" Ben yere bakıyor. "Sanırım istifa etsem iyi olacak."

"En iyisi mi yoksa daha kolay mı?" Cevap vermiyor. "Neden Bridget'le bu işi yürütemiyorsun? Ona değer veriyorsun, değil mi?"

"O daha iyisini hak ediyor."

Kızgınlıkla başımı sallıyorum. "Bu senin vereceğin bir karar değil. Ben, eski hayatın sona erdi. Geçmişin geçmişte kalmasına izin vermeli ve geleceğe odaklanmalısın."

"Uzun vadede anlaşılabileceğimizi sanmıyorum."

"Neden olmasın?"

Ben soruyorum. "Biz çok farklıyız."

Bunun saçmalık olduğunu bildiğim için duraksıyorum. "Yani, sırf bir piliç yüzünden işini bir kenara mı atacaksın?"

"O sıradan *bir piliç* değil," diye uyarıyor beni. "Az önce söylediğin bu değildi."

Hayal kırıklığı içinde gözlerini deviriyor.

"Benimle on iki ay daha sözleşmen var ve bu sözleşmeyi yerine getireceksin."

Sıkıntıyla başını sallıyor.

"Bridget Murph'le birlikte kalacak. Gerekirse ondan uzak durabilirsin."

Sakin kalmaya çalışarak nefes alıyor.

Ona dik dik bakıyorum. "Döndüğümüzde paparazziler çılgına dönecek ve aramızda kalsın ama Tash'in durumu pek iyi değil. Ekibime sıkı ihtiyacım var."

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve kaşlarını çatıyor. "O iyi mi?"

Omuz silkiyorum. "Sanırım bu sadece zaman meselesi. Bilmiyorum." "Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Sana en çok ihtiyacım olduğunda benimle kalabilirsin. Sana bakabiliriz ama şu anda sana ihtiyacım var."

Hızlı ve sert bir şekilde başını sallıyor. "Evet, tamam." Ayağa kalkar ve yürümeye başlar.

Dışa

rı. "Ben?"

Sesleniyorum.

Geri dönüyor.

"O seni seviyor." Gözleri yere düşüyor ve ben başımı sallıyorum.

"Hata yapıyorsun dostum."

"Bunu onun için yapıyorum. Geçmişim eninde sonunda beni yakalayacak ve o daha iyisini hak ediyor."

Natasha

Öğleden sonra ve ben salonda uzanmış, başımı Joshua'nın kucağına koymuşum.
O da
Okuyorum.

Nicholas ön kapıya gelir ve seslenir. "Joshua." "İçeri gel dostum," der ona.

İçeri girer ve gülümser. "Merhaba."

Doğrudum ve ıslıl ıslıl gülümsedim. "Merhaba."

Gözleri sanki kelimeler bulmakta zorlanıyormuş ve zaman kazanıyormuş gibi etrafta geziniyor. "Bu gece dışarıdayım."

Kalbim kırıldı. Gerçekten gitmeyeceğini umuyordum.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor Joshua.

"Londra."

Joshua'nın kaşları soruyla kalkıyor.

"Londra'da ders veriyorum. Bunu altı ay önce kabul ettim." "Ne kadar süre için?" diye sordum.

"On iki ay."

Başı hayal kırıklığıyla düşerken dikkatim Joshua'ya yöneliyor. "Peki ya Adrian?" diye soruyorum.

Nicholas sahte bir gülümseme takınır. "Adrian'a çok değer veriyorum, bu değişmeyecek." "Bu yüzden mi onu terk ediyorsun?" Joshua ciddiyetle sorar.

Nicholas başını sallar ve bir nefes verir. "Bu çok uzun bir hikâye."

Joshua ve benim gözlerim tekrar buluştu. Buradaki herkese neler oluyor?
Önce Ben, şimdi de Nick.

Nicholas, "Bridget'le birlikteydim," diyor. Lanet ispiyoncu. Ne dedi o?
"Bana bu sabah üzgün olduğunu söyledi, Natasha."

"Ben ne," diye cevap veriyorum.

Sessiz kalıyor ve düşünürken bana bakıyor. Dikkati Joshua'ya yöneliyor. "İkinizle yarım saat terapist olarak konuşmak istiyorum, eğer sorun olmazsa?"

Joshua bana baktı. "Ne yapıyoruz, o yüzden buna gerek kalmayacak."

Nicholas başını sallar. "Ne olduğunuzu ve iyi olduğunuzu biliyorum ama ikinize de değer veren bir arkadaşınız olarak, ikinizle de birkaç şeyi halletmeden gidemeyeceğimi hissediyorum."

"Nicholas," diye iç geçirdim.

"Natasha, yarım saat. Hepsi bu."

Joshua, "Buna gerek yok," diye tekrarlar.

Aklıma bir fikir geldi. "Tamam, yarım saat, ama önce seninle konuşmak istiyorum." Kaşlarını çatı. "Ne hakkında?"

"Adrian hakkında."

Hayal kırıklığı içinde alnını ovuşturuyor ve karşısındaki yüksek berjer koltuğa çöküyor.

"Adrian hakkında söylenecek bir şey yok. Nasıl hissettiğimi biliyor ve beni anlıyor."

"Nasıl hissediyorsun?" Ben soruyorum.

Tereddüt ediyor ve Joshua'ya bakıyor. Kahretsin, muhtemelen bunu özel olarak yapmalıyım.

"Joshua, bizi on dakika yalnız bırakabilir misin lütfen?" diye soruyorum. Joshua kaşlarını çatıyor, belli ki sinirlenmiş.

Nicholas elini kaldırır. "Hayır, kalabilir, zaten Joshua'yla bu konuda herkesten çok konuştum."

"Nerede?" Kaşlarımı çatı.

"Hapishane," diye itiraf ediyor Joshua nefesinin altında.

Yüzüm düştü. "Oh." bu bir haber. Dikkatimi tekrar Nicholas'a veriyorum.

İçinden konuşmaya karar vermiş gibi başını sallıyor. "Bana neler oluyor bilmiyorum. Ben..." Tereddüt ediyor. "Ben de anlamıyorum. Açıklaması çok zor."

Bir süre onu izledim. "Sana açıklamayı deneyebilir miyim ve yaklaşıp yaklaşmadığımı görebilir miyim?"

Gözlerini deviriyor ve elini avuç içi yukarı bakacak şekilde yenilgiyle uzatıyor. "Misafirim ol."

"Adrian'a aşıksın." Gözleri düşüyor ve bir kez başını sallıyor. "Ve o bir partnerde isteyebileceğin her şey."

Tekrar başını sallıyor.

"Ama, onunla birlikteyken, Olivier'i sanki bir odada oturuyormuş gibi hissediyorsun."

ikinizi birlikte izliyor, ona söylediklerinizi dinliyor, yaptığınız aşka tanıklık etmek."

Bakışlarımdan kaçmak için kapıya bakmaya devam ediyor.

"Olivier'de de aynı şekilde, geceleri yalnız kaldığınızda uyumadan önce aklınız hep onda olurdu. Şimdi Adrian orada, değil mi? Bazen Olivier'i ve paylaştığınız aşkı düşünmek istediğinizde, Adrian'ı özlediğinizi hissediyorsunuz ve ona sarılabilmek için yanınızda olmasını istiyorsunuz."

Joshua rahatsız olur ve arkasına yaslanıp elini saçlarında gezdirir.

"Yani, aslında iki erkeğe aşıksınız ve ikisini de aldatıyormuş gibi hissediyorsunuz. Biriyle geçirdiğiniz her an diğerini düşünmenize neden oluyor."

Perili gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Adrian'la birlikteyken Olivier'nin seni izlediğini biliyorsun ve aklın Olivier'deyken... Adrian'ı özlüyorsun."

"Artık dayanamıyorum," diye fısıldıyor başını öne eğerken.

"Yani yalnız mı kalacaksın?" Küstahça soruyorum.

"Adrian daha iyisini hak ediyor. Onu sevdiğim için suçlu hissettiğimi ona nasıl söyleyebilirim?

Bu adil değil."

"Sen de daha iyisini hak ediyorsun Nicholas. Neden ikisini de sevemiyorsun?"

"Çünkü ben..." Durdu ve bana baktı.

"Öldüğünde mi?" Şaşırarak soruyorum. Başını tekrar eğiyor. "Öldüğünde iki aşkın arasında bir seçim yapmak zorunda kalacağından endişeleniyorsun, öyle mi?"

Başını sallıyor. "Artık ne düşündüğümü bilmiyorum."

Buna verecek bir cevabım yok. Öldüğümüzde ne olacağını kimse bilmiyor. Taktiğimi değiştirmeliyim. "Tamam, sana şunu sorayım. Ya Olivier Adrian'ı kendi seçip sana gönderdiyse?" Bana bakmıyor. "Ya tek istediği seni en az onun kadar seven biriyle mutlu olmansa?"

Ayağa kalkar ve pencereden dışarı bakmaya gider.

"Kendini affetmelisin Nicholas ve iki erkeğe sahip olmaya hazır olmalısın.

her zaman seninle. Bununla başa çıkmayı öğrenmek zorundasın çünkü sen ve ben

ikisinin de bir yere gitmeyeceğini

biliyorum." Sessiz kalır, düşünür.

"Adrian'ı severek Olivier'i unutmuyorsun. Olivier'i düşünerek Adrian'a ihanet etmiyorsun. incittiğin tek kişi kendinsin."

Dönüyor ve buğulu gözlerine rağmen gülümsüyor. "Belki de Psikoloji alanında kariyer yapmayı düşünmelisin."

Sırıttıyorum. "Hayır, başımda yeterince dert var."

Gözlerim gururla gülümseyen Joshua'ya takılıyor.

Nicholas görünüşte kendini toparlıyor. "İkiniz hakkında konuşalım."

Joshua'ya gülümsüyorum ve elini tutuyorum. Garip bir şekilde, başka birinin sorunu hakkında konuşmak kendimi daha iyi hissetmemi sağladı.

"Fiziksel olarak aranız nasıl?"

Joshua kaşlarını dehşet içinde kaldırıp bana bakıyor.

"Buraya doktor olarak geldim, tuhaf bir arkadaş olarak değil." Sırıttıyor. "Mükemmel." Ben de sırıttıyorum.

Joshua şakayla karışık tek kaşını kaldırıyor. "Mükemmel mi?" Kendisiyle gurur duyduğunu söylüyor.

"Bu harika." Nicholas gülümsüyor.

"Cinsel işlev bozukluğu PSTD'de yaygındır."

Joshua kaşlarını çatar. "PSTD mi?" diye sorar.

"Travma sonrası stres bozukluğu."

"Hayır, bizde öyle bir şey yok," diyor Joshua rahatlamış bir şekilde.

"Bizde kesinlikle yok."

Midem biraz bulandı, bulanmış olabilirim.

"Peki ya ikiniz arasındaki iletişim?" Nicholas soruyor. Joshua biraz fazla hızlı bir şekilde, "Ne," diye yanıtlıyor.

Nicholas'ın gözleri Joshua'ninkileri tutuyor. "Yani onunla mahkemede sunulan bilgileri ve hayatını hapishanede sonlandırma arzunu mu konuştun?"

Joshua'nın başı düşüyor ve gözlerim acıyla kapanıyor.

"Ve Natasha, Joshua'ya ne olduğu hakkında bir şey söyledin mi?"

o odada mısın?"

Cevap vermiyorum, sadece önüme bakıyorum.

"Nasıl kaçtın?"

Başımı öne eğiyorum ve endişem artmaya başlıyor. "Hayatta kalmak için ne yapman gerekiyordu?"

Başımı usulca sallıyorum.

"Natasha, konuşmaya ve içini dökmeye, tüm duygularını yazmaya ihtiyacın olduğunu herkesten çok sen biliyorsun. Günlük yazmak senin başa çıkma mekanizman. Neden bunu yapmıyorsun?"

Uzun bir süre ona bakıyorum. Cevap vermek istiyorum, gerçekten istiyorum ama boğazımdaki yumru sesimi engelliyor.

"Neden, Natasha?"

Gözlerimin arkasında yaşlar oluşuyor.

"Anlayabilmem için bunu benim için seslendirmene ihtiyacım var - Joshua'nın anlayabilmesi için."

Başımı tekrar eğiyorum ve Joshua kolunu bana doluyor. "Bak, bu çok fazla," diye onu uyarıyor Joshua. "Onun üzülmesini istemiyorum."

"Peki bu neden Joshua? Neden Natasha'nın yanında yumurta kabuklarının üzerinde yürümek zorunda hissediyorsun?"

Joshua kaşlarını çatıyor. "Neden öyle düşünüyorsun?"

Nicholas Joshua'ya döner. "Seninle her şey nasıl gidiyor?" "İyi," diye cevaplıyor Joshua.

"Demek uyku ilacı kullanmıyorsun?"

Joshua cevap vermiyor ve benim gözlerim soru sormak için onunkilere dikiliyor.

"Ne?"

Joshua hayal kırıklığı içinde ellerini saçlarında gezdiriyor. "Sadece uyumakta güçlük çekiyorum, hepsi bu. Bunun hiçbir anlamı yok."

"Geceleri uyanıkken ne düşünüyorsun?" "Hiçbir şey."

"Hiçbir şey yok

mu?" "Hayır."

"Sanırım ne düşündüğünü biliyorum. Natasha senin gözetiminde kaçırıldı."

Joshua'nın soğuk gözleri Nicholas'a dikilmişti.

"Neredeyse ölüyor olması senin suçundu. Amelie'nin bunu yapması senin hatandı. Bu

Natasha'nın bunları yaşamak zorunda kalması senin suçundu." Joshua hızla ayağa kalkar.

"O senin ancé'ndi. Onu korumalıydın." "Kapa çeneni," diye fısıldıyor Joshua soğuk bir şekilde.

"Hepsi senin suçun. Öyle değil mi Joshua?"

"Evet!" diye tersledi. "Tabii ki benim hatam."

Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırırken başımı sallıyorum. "Hayır bebeğim, bu senin hatan değildi."

"Evet, öyleydi." Joshua kendini sakinleştirmeye çalışırken değerli havayı ciğerlerine çekiyor.

"Biz olacak gel geri için Bu içinde a an." Nicholas sempatik bir şekilde gülümser.

Dikkatini tekrar bana çevirdi. "Senin için bir görevim var, Natasha." Ödevleri severim, gülümserim. "Tamam."

"Geri dönüp benim için günlüğüne bakmanı istiyorum. Kaçırıldığın zaman neler olduğunu bana gün gün anlat."

Yüzüm düşüyor ve başımı sallıyorum. "Neden olmasın?"

Sessiz kalıyorum.

"I..." Tereddüt ediyorum. "Bilmiyorum." Gözyaşları yüzümden akmaya başladığında ve boğazımdaki yumru canımı acıttığında duruyorum.

"Neden, Natasha. Bana bir sebep vermeni istiyorum."

"Veremem."

"Neden olmasın?"

"Korkuyorum," diye fısıldıyorum.

"Oraya geri dönmek istemezsin."

Başımı hızlıca sallıyorum.

"Korkunçtu, değil mi?"

Başımı sertçe salladım.

"Bunu düşünmemek daha iyi, değil mi?"

Tekrar başımı salladım.

"İki erkeğe aşık olarak yaşamayı öğrenmem gerektiğinden bahsetmiştik ya?" Joshua ve ben ikimiz de başımızı sallıyoruz. "Benim de sizin bir şeyle yaşamayı öğrenmenize ihtiyacım var. İkinize de ne olduğunu kabul etmeniz gerekiyor. İkinizin de hayatınızı değiştiren bir olaydan sağ çıktığınızı kabul etmeniz gerekiyor. Artık farklı insanlarsınız."

Joshua üzgün bir şekilde başını eğiyor.

"Ve bu sorun değil! Kendinizin biraz hasarlı versiyonu olmanızda sorun yok." Gözlerim Joshua'ninkilerle buluşuyor ve elini tutuyorum.

"Kusurlu olmakta sorun yok. Kötü günlerin ve kötü anıların olması sorun değil." Gözyaşlarımın arasından ona bakıyorum.

"Tamam olmayan şey, olmamış gibi davranmak."

Başımı sallıyorum ve Joshua başını eğiyor.

"İkiniz arasında bir bağ var. İkiniz de çok şey yaşadınız ama yine de hayatta kaldınız."

Joshua gülümsüyor ve kolunu bana doluyor, ben gözyaşlarımı silerken usulca alnımdan öpüyor.

"Birbirinize güvenin. Birbirinizle konuşun. Birbirinizi destekleyin." Joshua başını sallıyor. "Destekleyeceğiz."

Gülümsüyorum ama gözyaşlarım durmuyor. Öne doğru eğilip kutudan bir mendil çıkarıyorum ve yüksek sesle burnumu siliyorum.

Nicholas gülümser. "Siz ikiniz iyi olacaksınız. Sadece birbirinize karşı nazik olmanız ve her gün bir anlık zayıflığınıza izin vermeniz gerekiyor. Her zaman sert davranmaya devam ederseniz, çöküp yanarsınız."

Başımı salladım, gülümsedim ve elimi uzattım, Nicholas elimi tuttuğunda minnettar oldum.

on

un. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"İyi olacaksın," diye tekrarlıyor.

"Biliyorum."

Nicholas ayağa kalkıp beni kucakladı ve bir süre öyle kaldık.

An.

"Arkadaşım için geri gel," diye fısıldadım.

BÖLÜM

Havuzumuzun yanındaki şezlongda uzanırken, Adrian başını karnıma yaslamış, karşımda yatıyor. Hepimiz gökyüzüne bakarken Bridget ve Abbie de diğer uca yayılmış durumdalar. İki arkadaşımınla birlikte kasvetli bir ruh hali içindeyiz.

"Havaalanında ne dedi?" Bridget kaşlarını çatmış. Adrian dün gece Nicholas'ı havaalanına götürdü ve biz de vedalaşma etkinliklerini konuşuyoruz.

"Beni seviyordu. Yapabilseydi kalırdı." Üzüntüyle iç çeker. "Ne saçmalık ama," diye tersliyor Abbie.

"Biliyorum, değil mi?"

"O zaman neden gidiyor?" Abbie homurdanır.

Bridget, Adrian'ı rahatlatmak için elini güven verici bir şekilde ayağına koyarken, "Ondan haber alıp almayacağını görmek için bekle," diye yumuşak bir şekilde cevap verir.

"İndiğinde beni aradı, sonra da bu sabah tekrar aradı." "Ne söyledi?" diye sordum.

"Cevap vermedim."

"Ah, dostum," diye üzümlere cevap veriyorum.

"Aslında bu hafta eve dönmeyi dört gözle bekliyorum," diye mırıldanıyor Adrian.

Karnımın zil çaldığını hissediyorum. Keşke o kadar heyecanlı olsaydım. Korkuyorum.

"Çocuklar, bu konuda..." Abbie yüzümüze bakmak için dirseklerinin üzerine oturdu. "Sanırım eve, Avustralya'ya dönüyorum."

"Neden, Abbs?" Kaşlarımı çatıyorum, bu da nereden çıktı?

Omuz silkiyor. "Evimi özledim. Evimi özlüyorum..." diye tereddüt ediyor.

"Ne?" Bridget iter.

"Tristan'ım."

Gözlerimi deviriyorum. Asker adam. Tanrım, yap şunu. İki gün önce Brock'la takıldı.

"Onu özlüyor gibi görünmüyorsun," diye cevap veriyorum.

Adrian gülümsüyor ve elini kaldırmam için başının üzerinde tutuyor, ben de elimi onunkine vuruyorum.

"Ne demek istiyorsun?" diye sorar, sinirlenerek.

"Brock. Başka neyi kastediyor olabilirim ki? O bizim kardeşimiz, eğer aklınızdan çıkmışsa," diye soğuk bir şekilde cevap veriyorum.

Utanç içinde ellerini yüzüne kapattı. "Bilmediğinizi sanıyordum." "Bilmek istemiyoruz," diye tersliyor Bridget. "Bunu nasıl yaparsınız?"

"Nasıl yapamam?" diye kekeliyor. "Bir anda oldu." "O

yüzden mi gidiyorsun?" Adrian sorar.

Yenilmiş bir nefes üflüyor. "Sadece eve gitmek istiyorum ve-"

Adrian onun sözünü kesti. "Peki ya parmak izlerin?"

"Sanki ngerprinted olacakmışım gibi."

"Olabilir," diye uyarıyorum onu.

"Ben davanın kapandığını söyledi. Lütfen bunun bol miktarda erkeğe rüşvet veren bir fahişe olduğunu hatırlayın. Sizi trajediler için basmıyorum ve tutuklanmayacağımdan da eminim."

Hepimiz bir an sessiz kaldık.

"Victoria'ya çoktan sordum ve bir reklam filmi çekeceğiz.

Cuma günü birlikte olacağız."

Kaşlarımı çattım. "Sen ciddisin. Gerçekten gidiyor musun?"

"Az önce ne dedim ben? Beni hiç dinliyor musun lan sen?"

"Elimizden gelse dinlemeyiz," diye mırıldanıyor Adrian.

Gülümsüyorum, elim başının tepesine düşüyor ve saçlarının arasında düşüncesizce gezdiriyorum.

"Didge, benimle kalabilirsin," diyor Adrian.

Bridget ikimize de bakıyor. "Zorlamak istemiyorum."

"Sen bir dayatma değilsin. Bir süreliğine bir ev arkadaşım olmasını çok isterim.
bir süre."

"Gerçekten mi?" Elini onun ayağına sürterken gülümsüyor. "Dürüst olmak gerekirse ben de eve gitmek istiyorum ama Tash kendini daha iyi hissedene kadar beklemek istiyorum."

Midem bulanıyor. Ona ne olduğumu söylemek istiyorum ama Nicholas'ın rol yapmayı bırakması tavsiyesine uymaya çalışıyorum. Ayrıca, Didge'in benimle kalmasını ne kadar uzatırsam, Ben'le arasını düzeltmek için o kadar çok şansı olur.

Joshua arka cam kapıdan çıkar. "Murph, tarayıcı bozulmuş" diye sesleniyor.

Hepimiz ona bakıyoruz, iki eli kalçalarında duruyor. "Evet, yani?" Adrian cevap veriyor.

Joshua kaşlarını çatıyor. "Peki... nasıl x yapılacağını biliyor musun?"

"Nasıl x yapacağımı nereden bileyim?" Adrian iç geçirir. "Bilgisayar ineği olan sensin."

Joshua sinirli bir nefes veriyor ve ben de kendi kendime gülümsüyorum. Adrian'ın bugün bir bok alma havasında olmadığı açık.

"Ben'in o d a s ı n d a bir tane var," diye sesleniyor Adrian.

Joshua dönüp içeri giriyor ve birkaç dakika sonra taraması gereken kâğıtlarla geri dönüyor. "Bana aldırma," diyor alaycı bir tavırla. "Kafanı karımın göğüslerine dayayıp yatıyorsun."

"Tamam," diye yanıtlıyor Adrian.

Joshua'ya küçük sevimli bir el sallıyorum ve gülümsüyorum, ama o etkilenmemiş bir şekilde başını sallıyor ve yürümeye devam ediyor.

"Geçen gece Nicholas'la ne oldu?" Abbie aniden sorar. Adrian omuz silkiyor.

Abbie oturduğu yerden kalkıp onun gözlerinin içine bakar. "Aklını başından aldın, değil mi?"

Lütfen bana o aptal herifin aklını başından aldığını söyle."

Adrian genişçe gülümsüyor. "Ona unutamayacağı bir gece yaşattım, öyle söyleyeyim."

Gülümsüyorum ve alnını okşuyorum. "Aferin oğlum," diye fısıldıyorum. Düşünürken hepimiz tekrar sessizliğe gömülüyoruz.

"Sanırım senin için geri gelecek, Adrian," dedim sessizce.

Adrian oturur. "Evet, ben burada olmayacağım.
bir şans."

Midem bulanıyor. Olamaz.

"Didge ve ben döndüğümüzde erkek avına çıkacağız. Bize kazık
atılmasından bıktık usandık."

"Amin," diye haykırır Bridget.

"Belki de kalmalıyım o zaman." Abbie s. "Görünüşe göre eğlence
başlamak üzere."

Joshua

Karanlık odada oturmuş onu izliyorum, omuzlarıma ağır bir yük biniyor ve
zihnim durmayı reddediyor. Üzerinde hala geçmişteki çürüklerin izleri var ve
bunun peşini bırakamıyorum. Onları nasıl aldığını bilmem gerekiyor.

Natasha irkilerek uyandı. "Joshua," diye mırıldanıyor, yatakta onunla
birlikte olmadığımı fark ediyor.

"Buradayım Presh," diye cevap veriyorum karanlık odadaki sandalyemden
usulca.

Köşe.

Yüzü düştü. "İyi misin?"

Üzgünce başımı sallıyorum.

Bir süre beni izliyor. "Uyku haplarını aldın mı?" "Evet."

Yan masadaki saate bakıyor. Saat 2:30. "Onlardan sadece dört saat mi
alıyorsun?"

"Evet."

Oturuyor. "Joshua, yatağına dön bebeğim."

Ayağa kalkıp yanına oturuyorum ve o da yanağıma avuçlarının içine alıyor.

"Çok üzgün, çok kaybolmuş görünüyorsun. Ne düşünüyorsun, aşkım?"
sorar.

Bir s ü r e ona baktım. "Sana vurmak için elini mi kullandı?" I

Fısıltı.

Yutkunuyor ve bir kez başını sallıyor.

Acı göğsümü delip geçiyor. Benim yüzümden bunları yaşamasına dayanamıyorum.

"Ne sıklıkta, ne sıklıkta..." Duruyorum, devam edemiyorum.

"Bana ne sıklıkla vururdu?" diye bitiriyor.

"Evet."

"Benden yapmamı istediği şeyi yapmadığım zaman."

Ondan ne yapmasını istedi? Daha önce hiç aklıma gelmemiştir. Aman Tanrım. Nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum ve midemden safra yükseliyor.

"O...?" Yine tereddüt ediyorum. Yüksek sesle bile

söyleyemiyorum. "Bana tecavüz mü etti?" diye fısıldıyor.

Başımı eğiyorum ve gözlerim yaşlarla dolarken acı dolu yüzümü buruşturuyorum. "Hayır." Ayağa kalkıyor ve yanağımı bir kez daha okşuyor.

"İzin alır almaz bunu yapacaktı. Amelie beni bir dereceye kadar korudu."

"Öyle söyleme. Seni koruması gereken bendim," diye fısıldıyorum.

"Hepsi *benim* hatamdı, Natasha. Seni korumam gerekirdi. Amelie'nin dengesiz olduğunu fark etmeliydim."

Eğiliyor ve beni sakinleştirmeye çalışarak nazikçe öpüyor. "Ben iyiyim Joshua. Hayatta kaldım. Tecavüze uğramadım. Nasıl bilebilirdin ki?"

"Sana ne kadar sert vurdu?"

Tereddüt ediyor ve gözleri buğulanırken kaşlarını çatıyor. "Yumruklarıyla bana sadece iki kez çok sert vurdu. Bir keresinde beni bayılttı. Çoğunlukla ben düşene kadar tokat atar, sonra da yerdeyken tekmelerdi."

Gözlerimi kapattım. Buna dayanamıyorum. "Onu öldürmeliydin," diye fısıldıyorum.

Gözleri bir an için benimkileri tutuyor. "Korkunç olan şu ki Josh, keşke onu da öldürdü."

Onun içsel düşünceleriyle boğuşmasını izliyorum. "Ne düşünüyorsun?" diye soruyorum.

Koyu renk gözleri benimkilerle buluşuyor. "Camın boynunu keserken verdiği hissi hâlâ hissedebiliyorum. Acı içinde haykırışını hâlâ duyabiliyorum."

Yutkunuyorum. "Hangi anı daha güçlü? Onun sana vurması mı yoksa senin ona saldıran mı?"

"Ona saldıran ben çok daha güçlüyüm."

"Güzel," diye fısıldıyorum. "Diğer şeyleri hatırlamanı istemiyorum. Unutmaya çalışmalısın bebeğim."

"Bana anlatabilir misin? Kaybolduğum geceyi anlatabilir misin?" "Neden bu saçmalığı duymak istiyorsun ki?" Mırıldanıyorum.

Kaşlarını çatıyor. "I..." Sonra tereddüt ediyor. "Yapbozun parçalarını birleştirmeye çalışıyorum. Bunun bana yardımcı olacağını düşünüyorum."

Uzandım ve onu vücuduma doğru çektim, böylece başı kolumun üzerindeydi ve

Üst bacağını benimkinin üzerine atıyor. Elim amaçsızca saçlarında geziniyor.

"Gittiğimi nasıl anladın?" diye fısıldıyor.

Hatırladıkça kaşlarımı çatıyorum. "Üşüyordum. Çok soğuktu. Rüzgarın bir şeylere çarptığını duyabiliyordum."

Sözlerimi gözünde canlandırmaya çalışırken o da kaşlarını çatıyor. "Saat kaçtı

Bu mu?"

"Şafak vakti. Hava sisliydi."

Dinlerken hareketsiz yatıyor.

"Banyoda olduğunu sandım ve uyumaya devam ettim. Seni kurtarabilirdim ama uyumaya devam ettim."

"Josh," diye fısıldıyor.

"Kapı vurulmaya devam etti ve sonunda beni tamamen uyandırdı. Seni aramaya çıktım."

"Ah Josh. Kalbim senin için acıyor," diye fısıldar. "Bunu yaşamayı hayal bile edemiyorum."

Tereddüt ediyorum; hikayenin bir sonraki bölümünü bilmek beni üzüyor. I oraya geri dönmeye dayanamıyorum. Boğazımda bir yumru oluşuyor ve göğsüm sıkışıyor.

"Sonra ne oldu?" diye sorar. "Ayağım kaydı."

"Kaydın mı?" diye tekrarlıyor.

Başımı salladım.

"Tanrım, Josh, kalp atışların hızlanıyor. Orada s ın, değil mi?
Bunu her gece yeniden mi yaşıyorsun?" diye fısıldıyor dehşet içinde.

Gözlerim buğulandı.

"Kendine zarar verdin mi?"

"Ha?"

"Kaydığın zaman mı?"

"Hayır," diye boş boş
cevap veriyorum.

"Güverte ıslak mıydı?" diye
soruyor. "Kanına bastım."

Nefesi kesiliyor.

"Her yerde kan vardı," diye fısıldıyorum. Acı
içinde gözlerini kapatıyor.

Terin beni ıslatmaya başladığını hissediyorum.

"Çok fazla kan vardı ve..." Bunun onu daha da üzebileceğini fark ettiğim
için tereddüt ediyorum.

"Anlat bana," diye ısrar ediyor. "Ben iyiyim ve bunu duymak
istiyorum, Joshua." "Kanında sürüklenme izleri vardı, teknenin
yanında."

Acı içinde gözlerini kapatır. "Lanet olsun. Bu korkunç bir şey,
uyumamana şaşmamalı."

Kıpırdamadan duruyorum, dehşet vücuduma sızarken
hissizleşiyorum. "Ne yaptın sen?" diye soruyor usulca.

"Senin için bağırmaya başladım. Seni
bulamadım." Gözyaşları patlayan bir baraj gibi
akmaya başladı.

"Ben geldi."

Kaşlarını çatıyor. "Ben
neredeydi?" "Çılgılıklarımı
duydu."

Gözlerini tekrar kapatıyor.

"Suyun altına dalıyorduk."

"Josh," diye fısıldar. "Her şey yolunda. Ben buradayım bebeğim,

buradayım." Beni daha yakına çekiyor.

Başımı salladım. "Ama seni bulamadım." Sesim gergin. "Joshua."

"Hatırlayamadım, Natasha. Hâlâ da hatırlayamıyorum. Bu kadar önemli bir şeyi hatırlamadığım düşüncesine katlanamıyorum."

"Sorun yok Joshua, sana ilaç verildi."

"Hayır, sorun var. Seni korumam gerekirdi. Seni koruyabilmeliydim."

Stresim yeni bir seviyeye ulaşırken kekeliyorum.

Göğsümü öpüyor. "Ben hayattayım. Her şey yolunda."

İkimiz de kendi düşüncelerimizde kaybolmuş bir halde uzun bir süre hareketsiz yatıyoruz. "Bana hapishaneden bahset."

Göğsümü öpüyor.

"Hava soğuk," diye
cevap veriyorum. "Ne
demek istiyorsun?"

"Geceleri titrerdim çünkü çok üşürdüm."

"Nicholas içerideyken hayatına son vermek istediğini söyledi. Bu doğru mu?"

Kederimi yeniden yaşarken hareketsizim, ölümcül bir şekilde hareketsizim. Boğazımdaki yumru yutkunmak için acı veriyor.

"Benim için çok karanlık bir dönemdi, Tash. Ne kadar kötü durumda olduğumu açıklayamam." "Hâlâ karanlık düşünceleriniz var mı?"

"Hayır," diye yanıtlıyorum tereddüt etmeden.

"Ben buradayım, bebeğim. Gitmene asla izin vermeyeceğim."

Birbirimize o kadar sıkı sarılıyoruz ki, umutsuzca şeytanlarımızı kovmaya çalışıyoruz ve üzerimde asılı duran bu ağır duygudan kaçmam gerektiğini biliyorum. Nasıl unutacağımı öğrenmeliyim.

Natasha

"Saat 16:00 ve gün çok uzun sürdü. Çok yorgunum ve neredeyse hiç uyumadık. Joshua ve ben dün gece saatlerce konuştuk. Cehenneme gidip gelmiş. Tüm bu dürüstlük sonunda beni yıktı ve saatlerce ağladım.

Bir kadını öldürdüm.

Tanıdığım bir kadını öldürdüm ve şimdi nasıl başa çıkacağımı bilmediğimi fark ettim.

onunla birlikte. Suçlu hissetmem gerekiyormuş gibi hissediyorum ama kurtulduğum için rahatladım.

Carl'ın bana vurduğunu söylediğimde Joshua çok sinirlendi. Keşke o canavarı öldürseydim dedi. İşin kötü tarafı, keşke ben de öldürseydim. Nasıl bir insana dönüştüm ben?

"Nerede yaşamak istiyorsun, Tash? Bunu konuşmamız gerek," diye soruyor Joshua

Ben.

Yediğim tostlu spagettiye kaşlarımı çatıyorum ve elimi aşağı doğru sürüklüyorum

hayal kırıklığı içinde yüzüme baktı.

"Bilmiyorum." "Los Angeles'a geri dönmek istiyor musun?"

"Evet." Kaşlarımı çattım. "Sana Adrian, Cam ve Didge'e yakın olmak istediğimi söyledim.

Sana Abbie'nin Avustralya'ya döneceğini söylemiş miydin?" "Ben söyledi."

Gözlerim onunkileri tutuyor. "Sence bu iyi bir fikir mi?" diye soruyorum. Omuz silkiyor.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bilmediğim anlamına geliyor," diye cevap veriyor sertçe.

Sırıtiyorum. Adamım yorgun ve bir çocuk gibi huysuz. Bazı şeyler asla değişmez.

"Belki de haklısın ve bir süreliğine bir daire tutmalıyız." Gözleri benimkileri tutuyor. "Bizim eve gitmek istemiyor musun?" diye soruyor.

"Hayır." Ayağa kalkıp tabağımı lavaboya geri götürüyorum. "Bir daha asla

olacak."

Beni izliyor ama sessiz kalıyor.

"İnsanlar evimizdeydi Joshua ve biz yatağımızda yatıyorduk. Bundan daha büyük bir mahremiyet ihlali olamaz."

Düşünürken sessiz kalıyor. Bunu daha önce hiç konuşmadık ve bildiğini bilmeme rağmen, evimizdeki görüntülerde ne olduğunu bir kez bile sormadı.

"Ne gördün?" O cevaplar.

Damarlarımda öfkeli bir yanma başlıyor. "Mümkün olan her pozisyonda

seks yapmamızı izledim."

Beni izlemeye devam ediyor.

"Sence kasetleri kaç kişi izlemiştir?" şak diye söyledim.

Dudaklarını bzyor.

"Polis, Amelie, yardımcıları." Bir kaşımı kaldırıyorum.

Gözleri düşüyor.

"Anal."

Gözleri tekrar benimkilere dikildi.

"Evet, Josh. Anal seks yaparken grntlendik. Aklınıza gelebilecek her türlü aşağılayıcı pozisyonda seviştik ve bu sonsuza dek beynime kazındı."

"Tanrı aşkına." Ellerini öfkeyle saçlarında gezdirirken homurdanıyor.

"Zorla girildiğimizde kaldığımız otelde biraz daha kalabilir miyiz? geri döndüğümüzde?" Ben soruyorum.

"Evet, elbette," diye mırıldanıyor, derin düşüncelere dalmış.

yüksek sesle alkışlıyor ve gözlerim pencereden dışarı bakmaya kayıyor. Dışarıda hava kararıyor ve bulutlanıyor. Zihnim, yaklaşan fırtınadan önce kaçıktan sonra ormanda yürüdüğüm zamana geri dönüyor. Yağmur başlamadan önce sığınacak bir yer bulmak için o kadar çaresizdim ki... Karanlık orman o kadar davetkr değıldi ki gökyüzüne bakıp duruyordum. Anı çok gerçek, çok çiğ hale geldikçe omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti akıyor.

Kesin şunu. Bitti artık.

Hava çok soğuk. Yatak odama giriyorum ve yatağımızın ucundan yn bir battaniye alıp korunmak için etrafıma sarıyorum. Kendimi ısıtarak üşüme ve petri ed hatırasının beni terk etmesini umuyorum. Yine gök gürlüyor ve ben salonun ucuna oturup ayaklarımı önüme çekiyorum. Lütfen, dur. Lütfen yağmur yağmasın. Kalp atışlarım hızlanmaya başlıyor ve endişem artıyor.

Joshua beni izliyor. "İyi misin?" Kaşlarını atıyor.

"Sadece yorgunum," diye çok hızlı cevap veriyorum.

"Erken bir akşam yemeğı yiyip yatacağız."

"Evet."

Gök gürlüyor ve ben sıcışıyorum. Elimde bir silahla karanlıkta yatağın üzerinde oturmuş, şimşekler çakarken pencereden dışarı bakarkenki halim aklım a geliyor.

Yağmur cama vuruyor ve ayaklarım acıyor. Üzerimde kıyafetler var.

çok büyük ve kafur kokuyor. Ayağa kalktım ve yatak odasına doğru yürüdüm. I tüm bunlardan uzaklaşmaya ihtiyacım var.

Daha fazla gök gürültüsü.

Kendimi o eve girmek için camı bir taşla kırarken görüyorum. Derin nefes alıyorum. Tanrım, kes şunu.

Yatağın ucuna oturup gözlerimi kapatıyorum. Sakin ol, sakin ol. e ağır yağmur damlaları düşmeye başlıyor ve endişemin daha da arttığını hissediyorum. "Natasha?" Joshua peşimden gelirken sessizce soruyor. "İyi misin?" "Evet, iyiyim" diye bağıyorum. Sadece beni yalnız bırak.

"Bir fincan çay ister misin?"

Başımı salladım. "Evet, lütfen." Mutfığa geri dönüyor ve yağmur yağıyor - şiddetli sağanak yağmur - ve gözlerimde yaşların kabardığını hissediyorum. o teneke barakada sağanak yağmurda bir silahla beklediğim hayal beni ele geçiriyor. Bundan nefret ediyorum. Bunu görmekten nefret ediyorum. Durdur şunu.

"Al."

Şaşkınlıkla başımı kaldırdığımda Joshua'nın çoktan çayımı getirmiş olduğunu görüyorum. Almaya gidiyorum ama elim titriyor.

Joshua bir süre elimi izliyor. "Migrenin tutuyor." Sesi yumuşak ve şefkatli.

Başımı eğiyorum.

Yağmur yağmaya devam ediyor ve Amelie'nin önümde durduğu görüntü kafamda **b e l i r i r k e n** acı içinde yüzümü buruşturuyorum.

Joshua yatağa yanıma oturmak için düştü. "Ne oldu bebeğim?"

Silahu ona doğru tutuyorum ve o da beni kışkırtıyor. Engellemek için gözlerimi kapatıyorum.

"Tash, sorun ne? Sorun ne söyle bana."

Başımı sallıyorum ve yüzümü buruşturuyorum. "Çok özür dilerim." "Ne için?"

"Onu incitmek istememiştim."

Joshua kollarını bana doladı. "Ssh."

şimşek tekrar çakıyor ve ben kollarına atlıyorum.

"Her şey yolunda bebeğim. Sorun yok," diye fısıldıyor.

Bana sarılan Joshua'nın göğsüne karşı kontrolsüzce ağlamaya başlıyorum.

"Sende o cesaret yok." Amelie zihnimde alay ediyor.

Kontrolümü kaybettiğimi ve tetiği üç kez çektiğimi hissediyorum.

Kanlar içinde yere yığılıyor ve benim acı dolu gözlerim

Joshua'ninkilerle buluşuyor. "Onu ben öldürdüm." Hıçkırı hıçkırı ağlıyorum. "Benim yüzümden öldü."

e gürültülü yağmur yağıyor ve ben daha da çok ağlıyorum. "Durdur şunu," diye kekeliyorum.

"Yağmuru durdur."

"Bebeğim, hadi duşa girelim," diye fısıldıyor

Joshua. Endişeyle başımı sallıyorum.

"Natasha," diye bağırıldığını duyuyorum Cameron'ın ön kapıdan. "Buradayım," diye sesleniyor Joshua.

Cameron içeri girdi ve yüzü düştü. Yatakta diğer yanıma oturdu. "İyi misin bebeğim?" diye soruyor.

Joshua benim yerime "Hayır, değil" diye cevap veriyor. "Yağmur yüzünden," diye fısıldıyor Cameron. "Ha?"

"Yağmur yüzünden. Bana da onu düşündürüyor."

"Ne demek istiyorsun?" Joshua sorar.

"Natasha kaçıp saklanırken günlerce şiddetli yağmur yağdı. e gün..."

Cümlelerin ortasında durur, ne söyleyeceğinden emin değildir.

Joshua beni göğsüne biraz daha sıkı bastırıyor. "Durdur şunu Cam," diye fısıldıyorum gözyaşlarımın arasından.

e şimşek çakıyor ve ben kontrolümü kaybediyorum, korkuyla Joshua'nın içine kıvrılırken ellerimi kulaklarıma kapatıyorum.

"Tanrım." Bana sıkıca sarıldı.

şimşek tekrar çakıyor ve ben ellerimi ellerimin üzerine koyarak yüksek sesle ağlıyorum.

kula

klar. "Ona bir şey ver!" Joshua tersler. "Ne gibi?"

"Lanet bir yatıştırıcı."

"İhtiyacı olması ihtimaline karşı migren ilacı yanımda," dedi.

cevaplar.

Yüksek sesle ağlamaya başladım.

"Tanrım," diye mırıldanıyor Cameron
ayağa kalkarken. "İyi. Acele et."

Hatırladığım son şey Cameron'ın bana bir iğne yaptığı ve Joshua'nın beni duşa götürdüğü. Beynim dehşeti bastırmaya çalışırken neredeyse zombi durumuna düşüyorum.

"Sorun yok, Presh. Ben buradayım. Yanımdayım bebeğim."

Travma sonrası stresin dehşeti içimde yaşıyor. Hüzünlüyüm ve yorgunum. Şimdi nerede olmak istediğimi bilmiyorum ama burada, bununla uğraşmak istemediğimi biliyorum.

avaalanından Los Angeles'taki geçici evimiz olan otele yolculuk tamamen sessizlik içinde yapılır. Saat gecenin 1'i ve arabayı kullanan Ben havaalanında bir fotoğrafçıyla tartışmış. Fotoğrafçı çekim yapmak için beni tutmaya çalıştığında Ben kendini kaybetti, onu itti ve fotoğrafçı düşene kadar yuvarlandı.

Ey onu dava etmeye çalışacak, her
zaman yaparlar. Yeni hayatımız bu mu?

Paparazziler geri döndüğümüz haberiyle aşırı hızlanacak ve herkes ilk çekimleri bekliyor olacak. Ne karmaşa ama. Joshua çok gergin ve kimse konuşmuyor. Salı günkü küçük çöküşümden sonra, sonraki iki günü Cameron ve Joshua'nın üzerime titremesiyle yatakta geçirdim. Beni hayata döndürmeye çalıştılar.

İşe yaradı... sadece.

Joshua, Cameron'ın birkaç günlüğüne Adrian ve Bridget'in yanında kalması için ısrar etti. Cameron da zorlanıyor ve kocamın sevgili kardeşi için endişelendiğini biliyorum. Kamala'ya geldiğimizden beri Cameron'ın o kaygısız halinden eser kalmadığını hepimiz fark ettik. Cameron'ın aklı pişmanlıkla meşgul. Bazı şeyleri farklı yapsaydık Amelie'yi kurtarabilir miydik? Artık bunu bilme şansımız asla olmayacak ve bence savaşın yarısı da bu: hepimizin paylaştığı çaresizlik hissi.

durumun gerçekliği.

Yuvarlak garaj yoluna girdik ve Joshua beni arabadan indirdi.
bir görevlinin beklediği yere.

"Bay Stanton, bu taraftan." Eliyle asansörü işaret etti. Joshua ve ben minnetle başımızı salladık. Gecenin bu saatinde uzun bir check-in işlemi dayanılmaz olurdu. İki dakika sonra, onuncu katta, görevliyi koridorda takip ediyoruz ve sonunda dairelerinin kapısının önünde duran güvenlik görevlilerini görüyoruz. Destekleri için başımla sessizce teşekkür ediyorum.

"Merhaba."

yanından geçerken gülümsüyor.

e kapıcı geçen sefer kaldığımız odanın kapısını açıyor. İçeri bakıyorum ve gülümsüyorum, burada mutlu anılarım var ve aklımdan sıcak bir masaj geçiyor.

Joshua başını sallar. "Teşekkür ederim."

Görevli iki anahtar kartı verir.

"Kimse bu kata asansörle çıkamıyor mu?" Joshua sorar.

"Hayır, efendim. Tüm erişim engellendi ve merdivenler diğer taraftan kilitlendi."

Joshua, "Ön kapılarda her zaman bir nöbetçi bulunduracağız," diye talimat veriyor. Kalbim sıkışıyor ve hayatımın sonsuza dek değişeceğini biliyorum.

"Elbette." Görevli endişeyle başını sallar.

"Teşekkür ederim." Joshua da başını sallar.

"Başka bir şey varsa, efendim, lütfen doğrudan bu numarayı arayın."
Üzerinde kişisel bilgilerinin bulunduğu bir kartvizit uzatır.

Joshua başını sallıyor ve elini uzatıp *odamdan çık* işareti yapıyor, ben de gülümsememi bastırmak için alt dudağımı ısırıyorum.

Joshua kapıyı kapatıyor, bana dönüyor ve beni kollarının arasına alıyor. "Sanırım kızıma bir masaj yapmam gerekiyor."

Kokusunu içime çekiyorum. "Evet, Bay Stanton. Evet, öyle."

Joshua

"Evet," diye cevaplıyorum telefonumu. Los Angeles'a döneli üç hafta oldu ve ben çalışma modundayım.

Gözlerim ofisimdeki koltukta uzanmış, telefonunu karıştıran Cameron'a kayıyor.

"Merhaba, Bay Stanton. Anahtarlar emlakçıdan geldi." "Teşekkür ederim, Tiffany. Kısa süre içinde sizden alacağım."

Adrian elinde bir tomar kâğıtla içeri girer ve onları dosyalamak üzere yeniden düzenlemeye başlar.

"Bana şu adamdan tekrar bahseder misin?" Cameron dirseğinin üzerine otururken soruyor.

"O daha çocuk, sadece on sekiz yaşında." Adrian iç çeker.

Bir nefes verdim, bu şimdiye kadar yaptığım en aptalca şey olabilirdi.

"Şunu doğru anlamama izin verin. Hapishanede pislik bir çocukla tanıştın ve şimdi ona bir iş, bir daire ve bir araba mı veriyorsun?" Cameron tiksintiyle başını sallar.

"Evet, hemen hemen."

"Cüzdanlarınızı ortalıkta bırakmayın, bu işin sonu çok kötü olacak. Bir sabah geleceksiniz ve tüm ofisiniz temizlenmiş olacak." Sırıttırıyor, açıkça eğleniyor.

Sandalyemde arkama yaslandım. "Olabilir."

"Beni neden burada istediniz? Onunla tanışmak istemiyorum." "Çünkü bana onunla ilgili yardım etmeni istiyorum."

"Lanet olsun, öyleyim." İnliyor. "Lanet suçlularla hiçbir işim olmaz."

Kaşlarımı çatıyorum ve hayal kırıklığı içinde nefes alıyorum. "Bence o iyi bir çocuk, sadece hiç fırsatı olmadı."

"Hapishanede sana ne oldu? Neyiz biz, lanet bir hayır kurumu mu? Şimdi mi?"

"Hayır. Bakın, tek bir yanlış yaparsa tekrar içeri girer. Kefaletini ben ödedim, ona bir şans veriyorum ve eğer işleri berbat ederse, onun için bahane üretmeyeceğim."

Adrian ve Cameron endişeyle birbirlerine bakarlar. "Çok çalışması g e r e k e c e k . Bu bedava bir yolculuk değil."

"Adı ne?" Adrian iç geçirir.

Masamdaki ibraname kâğıtlarını alıp göz gezdiriyorum. "Jarvis."

Adrian somurtuyor. "Güzel isim." Şaşırmış gibi kaşlarını kaldırıyor.

Sırıtiyorum.

Adrian gözlerini kısar. "*Bu* bakış ne için?"

Omuz silkiyorum. "İkiniz de çok gangster olduğunuzu söylüyorsunuz ama işin özüne indiğinizde ikiniz de bok gibi yumuşaksınız."

Cameron telefonuna geri dönerken "Siktir git," diye mırıldanıyor. "Ben gangsterlerin kralıyım."

"Bu gece için hala iyi misin?" Cameron'a

sordum. "Evet." Sinirli bir şekilde iç geçiriyor.

Adrian ve ben birbirimize gülümsüyoruz.

"Ve onları içeri almak için erkenden orada olmanız gerekecek."

"Biliyorum amına koyayım. Tanrım, bana bir şeyler

borçlusun." Gülümsedim. "Teşekkür ederim."

Kapı çalınıyor. "İçeri gel," diye bağıriyorum.

Önce Ben görünür, arkasındaki küçük çocuk donakalmış gibidir.

Gülümsüyorum ve elimi onunkini sıkmak için uzatıyorum. "Jarvis,

tekrar karşılaştık." Gülümsüyor. "Hey, siktir git."

"Dikkat et." Ben homurdanıyor.

Dikkatim Ben'e dönmeden önce yaptığımız özel şakaya gülümsüyorum.

"Sorun değil, o da bana öyle diyor."

Adrian'ın yüzü dehşet içinde düşer. "Ona neden öyle dedin?"

Çocuk omuz silkiyor "Çünkü hapishanede söylediği tek iki kelime bunlardı."

Çocukların hepsinin gözleri buluşur ve başlarını sallayıp gülümserler.

"Sizi kendim almadığım için özür dilerim ama o yere geri dönmek istemedim.

Bu Cameron, kardeşim ve Adrian da buranın müdürü." Ellerini sıkar ve

gülümsemeye çalışır. Cehennem kadar gergin. Zavallı çocuk. "Ve Ben'i

tanıyorsunuz, güvenliğimin başı."

Ben'e döner ve başını sallar.

"Oturun." Sandalyeyi işaret ediyorum.

Tamamen gergin bir şekilde içine düşer. Eski kıyafetler giyiyor ve bakımsız görünüyor. Gözlerim onu tarıyor. "Otur, Ben."

Ben, Jarvis'in yanına oturur.

"Neden hapse girdiğini bilmek istiyorum." Bunu zaten biliyorum ama bana söylemesini istiyorum.

Başını eğiyor. "Araba çalmak."

Başımı salladım. "Neden araba çaldın?"

Sinirli bir şekilde yutkunuyor. "Kendimce sebeplerim vardı."

Gözlerim onunkileri tutuyor. "Yani eskiden araba çalıyordun ama hapishanedeyken senden eroin istediğimde bana eroin getirmek için bir milyon dolardan mı vazgeçtin?"

Bana cevap vermiyor.

"Jarvis, bunu yapabileceğini biliyordum, neden yapmadın?" Omuz silkiyor ve yere bakıyor.

Cameron ve Adrian'ın birbirleriyle göz teması kurduklarını ve ona neden yardım etmek istediğimi anladıklarını görüyorum.

"Hatta müdüre kendimi öldürmek istediğimi söyleyecek kadar ileri gittiniz ve beni koruyucu gözetim altına aldınız. Neden?"

Cevap vermiyor.

"Madem paraya bu kadar sıkışmıştın, bunu neden yaptın?" diye sordum. "Gerçekten bilmek istiyorum."

"Pişman olacağını biliyordum."

Gözlerim onunkileri tutuyor, ama o başka tarafa bakıyor.

Sandalyemde dönüyorum. "Sana bir iş teklifim var." "Böyle iyiyim. Yine de teşekkürler." Ayağa kalkmaya başladı.

"Otur," diye emretti Ben. Adam gergin bir şekilde sandalyesine geri oturur.

"Başka şekilde ifade edeyim. İki yıl daha hapiste kalacaktın ama şimdi kefaletini ödediğime göre iki yıl boyunca senden ne istersem yapacaksın."

Bana bakıyor, taş suratlı.

"Burada, ofiste benim için stajyer olarak çalışacaksın. Başlangıçta çok zor bir şey olmayacak ve sana her konuda yardımcı olacağız. Sana bir daire kiraladım ve yarın gidip sana bir araba alacağız."

Kaşlarını çatıyor.

Gözlerim önce Adrian'a sonra da giysilerine kayıyor. "Adrian bu öğleden sonra seninle alışverişe çıkacak ve sana yeni bir gardırop alacak."

"Buna gerek yok."

"Evet, gerekli." Cevap veriyorum.

"Sen bana baktın ve şimdi ben de sana bakacağım, istesen de istemesen de."

"Buraya uymuyorum."

"Umurumda değil. Zamanla öğreneceksin. O eski hayatı ve o eski dostları arkada bırakacaksın, yoksa seni hapishaneye ben götürürüm ve her şeyin elinden alınır."

Vahşi gözleri benimkileri tutuyor ve kızgın olduğunu görebiliyorum. Gülümsüyorum

İçeride. Bu çocuğu sevdim.

"Size her zaman bir muhafız verilecektir.

Kaşlarını tiksintiyle çatar. "Lanet olası bir güvenlik görevlisine ihtiyacım yok!" diye tersledi.

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Yapmadığını biliyorum, o orada, bu yüzden senin Kurallara bağlı kalmak. Suç yok, pislik yok. Yeni bir hayat." Ellerini saçlarında gezdiriyor.

"Sana hayatını değiştirmen için bir fırsat veriyorum Jarvis. Bunu iki elinle tutmanı istiyorum."

Bana ters ters bakıyor.

Ayağa kalktım ve gururla gülümsedim. "Hadi gidip yeni daireni görelim." Kaşlarını çattı. "Bana bir daire mi aldın? Ciddi misin sen?"

Başımı salladım. "Ölümcül."

Adrian sempatik bir şekilde gülümser. "Bence önce kıyafet alışverişine çıkmalıyız Jarvis."

Çocuk kıyafetlerine bakar. "Kıyafetlerimin nesi var?"

Arian yol göstermesi için tavana bakar. "Her şeyi."

Ben arabayı park yerine çekiyor, kaputu açıyor ve bagajdan çok sayıda alışveriş torbasını almaya başlıyoruz. Adrian heyecanını gizliyor ama zavallı Jarvis'in onun yeni stil kurbanı olduğunu biliyorum. Şehirdeki neredeyse her şeyi satın aldık.

"Burası." Adrian sağdaki apartman bloğunu işaret etti.

Jarvis duruyor ve huşu içinde binaya bakıyor. Gülümsememi gizlemek için başımı eğiyorum. Öğleden sonra boyunca sessizdi ama kibardı. Keşke aklımdan neler geçtiğini bilseydim. Sonunda üçüncü kata çıktık ve Adrian anahtarı Jarvis'e vermeden önce karıştırmaya başladı.

Jarvis çantalarını yere bırakır ve elindeki anahtara bakar.

Gülümsüyorum ve alışveriş poşetleriyle boğuşurken çenemle kapıya işaret ediyorum. "Acele et, siktir git."

Omuzlarını kamburlaştırıyor, kapıyı açıyor ve korkmuş bir çocuk gibi içeri bakıyor.

"İçeri gir," diye ısrar ediyor Adrian.

Yavaşça içeri giriyor ve biz de onu takip edip tüm alışverişini yere bırakıyoruz.

Antrede duruyor, etrafına bakınırken gergin bir şekilde ellerini sıkıyor.

"Beğendin mi?" Adrian soruyor.

Çabucak başını sallıyor.

Ellerimi kalçalarıma koyup etrafa bakıyorum. Burası oldukça güzel aslında, Adrian burayı çikolata ve krem renklerinde döşetmiş. Duvarda büyük bir plazma ekran var ve odanın ortasında cam bir sehpa duruyor. Mutfak modern, siyah ve mermer, yemek masası ise salondaki sehpa ile aynı camdan.

"Yatak odan şurada." Adrian koridorda kayboluyor. Takip ediyoruz ve banyolu büyük bir ana süit bulun.

Jarvis'in gözleri açılır. "Burası yatak odası mı?" diye fısıldar.

"Evet," diye gururla yanıtlıyor Adrian. "Oh, gel de mutfağı gör."

Onu mutfağa kadar takip ediyoruz ve o da kilerin kapısını açıyor. "I

Bu sabah market alışverişı yaptım. Ne yemekten hoşlandığını bilmiyordum, bu yüzden sadece sevdiğin şeyleri ye ve diğer şeyler çöpe gitsin."

Jarvis sebzeligi çıkardı ve tüm sebzelere baktı. Kaşlarımı çattım. "Yemek yapmayı biliyor musun Jarvis?"

"Umm." Korkmuş gözleri etrafı tarıyor.

"Oh, ve sana kablolu yayın aldım." Adrian salona girer ve televizyonun kumandasını eline alarak müziği açar.

Jarvis mutfak tezgahında sessizce durup etrafına bakar. Çok bunalmış durumda.

"Yeni evine hoş geldin dostum." Gülümsüyorum.

Korkmuş gözleri benimkilerle buluşuyor ve başını sallıyor. "I..." Yutkunuyor.

"Ben buraya ait değilim."

Omuzlarımı silktim. "Zor, çünkü yaşadığın yer burası."

Adrian gülümsüyor ve buzdolabından kendine bir *Diyet Kola* dolduruyor. "Bir şey içmek isteyen var mı?" Şişeyi kaldırır.

İkimiz de başımızı sallayıp Adrian'dan bardakları alıyoruz.

"Eşyalarınızı buraya nakledeceğim. Sadece mevcut adresinizi yazın ve her şeyi organize edelim."

Jarvis'in gözleri yere düşer. "Buna gerek kalmayacak," diye mırıldanıyor.

"Neden gerekmeyecek?" Ben soruyorum.

Omuz silkiyor. "Gerçekten hiçbir şeyim yok."

Dudaklarımı büküp Murph'e bakıyorum, o da omuz silkiyor.

"Eviniz nerede?" Oda sessizliğe gömülürken Murph sorar.

"Benim bir evim yok."

Kaşlarımı çattım.

"Ben devletin gözetimindeyim - koruyucu bir çocuğum. Hiç kalıcı bir evim olmadı." Midem bulanırken gözlerim ona yapışıp kalıyor.

Adrian elini sempatik bir şekilde göğsüne koyar. "Ailen nasıl öldü?" Adrian nazikçe sorar.

Tekrar omuz silkiyor. "Bilmiyorum ve umurumda da değil. Sanırım bir iğnenin ucunda."

Sessizce duruyorum. İnsanların beni şok ettiği pek sık görülmez.

Elimi omzuna koydum. "Dostum, sana burada bir fırsat veriyorum. Bunu değerlendirmeni, kendine başarılı bir hayat kurmanı istiyorum. Bunu başarabilirsin. Yapabileceğini biliyorum."

Cevap vermiyor.

Adrian umutsuzca konuyu değiştirmeye çalışır. "Hadi yarın için kıyafetlerini hazırlayalım." Bugüne kadar ondan gördüğüm en neşeli tavırla ellerini birbirine vuruyor.

Genişçe gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. "Çok geysin Murph."

Jarvis'in gözleri soru sorarcasına açılıyor. "O eşcinsel mi?"

"Tam bir saksocu." Sırıttıyorum.

Bugün ilk kez Jarvis'in dudaklarında bir gülümseme izi görüyorum.

Adrian mutlu bir şekilde omuz silkiyor ve çantalardan giysileri çıkarıp salona yaymaya başlıyor. Takım elbiseleri gömleklerin yanına koyuyor, ardından her bir kıyafetle birlikte takılmak üzere kemer ve kravatları yerleştiriyor.

"Yarın iş için bu takımı giy." Eliyle işaret ediyor. "Ve bu gömlek, bu ayakkabılar ve bu kravat." Düşünceli bir şekilde elini çenesine koyar. "Yeterince çorap aldık mı?"

Jarvis'in yüzü düşüyor ve gergin bir şekilde elleriyle oynuyor. Kaşlarımı çattım. "Sorun nedir?"

"Kravat nasıl takılır bilmiyorum," diye fısıldıyor usulca.

Yemin ederim, Adrian'ın kalbinin yerde eridiğini hissedebiliyorum.

Adrian ve benim gözlerimiz buluştu. "Sorun değil." Nazikçe gülümsüyor.

Adrian ve ben hemen çantalardan bağları çıkarıp boyunlarımıza dolamaya başladık. Onları çıkaracak kadar gevşettik ve onun önüne serdik. Saatile baktım. Kahretsin, gitmem gerek.

"İ..." Bu çocuğu yalnız bırakmak istemediğim için tereddüt ediyorum. "Gitmek zorundayım. Karımı alacağım ve bu gece yeni dairemize taşınacağız." Jarvis başını salladı.

Murph'ün gözleri Jarvis ve benim aramda gidip geliyor. "Biliyor musun? Sanırım ben

Jarvis'le bir süre burada takılacağım ve ona yemek hazırlayacağım."

Karıma gülümsüyorum. Cehenneme gidip geldi ama yine de burada duruyor ve gözlerinde sevgiyle bana bakıyor.

"Yeni evimize gitmeye hazır mısınız, Bayan Stanton?"

Kollarını bana sararken gülümsüyor. "Öyleyim, benim güzel Lamborghini'm."

Daire iki hafta önce taşınmaya hazırdı, ancak Natasha biz oteldeyken günlük kayıtlarını bitirmek için ısrar etti. İlerlemeye başladığımızda oraya geri dönmek istemediğini söyledi.

Son iki haftadır acı dolu anıları anlatarak ağlıyor ama umarım bu gece bizim için yeni bir başlangıç olur.

Bulduğum daire küçük - aslında minicik - ama lüks ve rahat, Natasha'nın tek önkoşulu da buydu. Daire bulma işinin bir parçası olmak istemedi, geleceğimizi ellerimde tutacağıma güvendiğini söyledi. On beş dakika sonra vardık ve onu elimden tutarak katımıza kadar götürdüm.

İçeri girerken yanımızda güvenlik olmamasını özellikle rica ettim. Biraz yalnız kalmak istiyorum.

Kapıya yaklaşıyoruz ve ben eğilip onu bir gelin gibi kucağıma alıyorum. bir telaş. Yüksek sesle kıkırdıyor.

"Beni eşikten mi geçiriyorsun?"

"Taşıyorum."

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor beni nazikçe

öperken. "Ben de seni seviyorum." Dudaklarına gülümsüyorum.

Dünyamızın tektonik plakalarının yer değiştirdiğini hissederken kaşlarımı çatıyorum. Belki de bazen aydınlığı takdir etmek için karanlığı deneyimlemeniz gerekir. Belki de Jarvis'le tanışmak için hapishaneye gitmem gerekiyordu. Belki... hayır, kesinlikle, ben

Hayatımın geri kalan her gününü sevdiğim kadına taparak ve onun beni yaptığı kişi olarak geçireceğim.

Anahtarı ona veriyorum. Natasha kapıyı açmaya çalışıyor ve ben onu kapı tokmağı hizasında tutmak için eğilirken boğuşuyor ve gülüyoruz.

Kapıyı açtığımızda Natasha'nın dikkati etrafta uçuşuyor ve nefesi kesiliyor.

"Joshua," diye fısıldıyor.

Çok şükür Cameron işini yaptı.

Onu nazikçe bir öpücükle daha yere bırakıyorum, dudakları benimkilerde kalıyor. "Seni çok seviyorum." Etrafına bakmadan önce şok içinde iki elini ağzına götürürken kıkırdıyor.

Daire taze çiçeklerle bezenmiş ve hava onların kokusuyla dolmuştur.

"Oh, Joshua," diye ağlıyor. "Çiçekler, bir sürü çiçek."

Gülümsüyorum ve onu elimden tutup apartmanın içinde sürüklüyorum. Burayı çok seviyorum. Alt katta iki küçük yatak odası var ama birini ofise dönüştürdüm, diğerini de Didge kalmak istediğinde ona ayırdım. Mutfak küçük ve ahşap, köşede iki kişilik küçük bir yuvarlak masa var. Daire antika eşyalarla dekore edilmiş, koyu renkli ahşap zeminlerle kaplı ve bunların hepsi büyük, zengin renkli halılarla süslenmiş. Natasha yüzünde kocaman bir gülümsemeyle hayranlık içinde etrafta dolaşıyor. "Burası mükemmel. Kesinlikle mükemmel," diye soluk soluğa kalıyor.

"Benim gibi mi?" Sırıttıyorum. Burayı bulmakla iyi yapmışım.

Natasha genişçe gülümser. "Evet, senin gibi." Beni öpüyor, dili ağzımın içinde yavaşça geziniyor.

Natasha'nın gözleri salonun solunda yer alan merdivene kayar. Mutfak.

"Orada ne var?" diye soruyor beni merdivenlerden yukarı sürüklemeye başlarken. "Aman Tanrım," diye fısıldıyor tepeye vardığımızda.

Ana yatak odası, oturma alanının üstünde bir çatı katı. En az iki yüz mum titriyor.

Natasha ağlıyor ve bana bakıyor.

"Sana hiç düğün gecesi yaşatmadım," diye fısıldıyorum.

Etrafına bir kez daha bakarken kaşlarını çatıyor. "Evet, yaptın."

Duygularım beni doldururken başımı sallıyorum. "Hayır, biz düğün gecemizde seviştik." Dudaklarını dudaklarıma alıyorum. "Bu gece sevişeceğiz."

Yumuşakça gülümsüyor.

Oh. Neredeyse unutuyordum! Gardıroba gidip beyaz kâğıda sarılmış ve altın bir fiyonkla süslenmiş küçük paketi alıyorum ve uzatıyorum.

"Bu ne?" diye soruyor.

"Düğün hediyem."

Beni şefkatle öpüyor. "Sen benim hediyeysin," diye fısıldıyor. "Aç onu."

Natasha yavaşça açar ve ince bir altın zincir üzerindeki büyük elmas kolyeyi görünce nefesi kesilir. "Joshua." Gözleri geniş, neredeyse sorgulayıcı.

Gülümsüyorum ve onu belinden kabaca kavrarken

öpüyorum. "Teşekkür et, sürtük."

Öpücüğüme gülüyor. "Teşekkür ederim, sürtük," diye tekrarlıyor.

Dudaklarım boynuna düşüyor. Gülüşünün sesi, teninin kokusu ve sevgisinin hissi sonsuzluğu çok kısa gösteriyor.

Dudakları dudaklarımda erirken, elleri ceketimi omuzlarımdan çekiyor.

"Çıplak. Hemen şimdi. Sana hemen çıplak ihtiyacım var." Hırlıyor.

O çaresizlik içinde pantolonumu çıkarırken ben de seve seve ceketimi ve gömleğimi çıkarıyorum. Anında dizlerinin üzerine çöktü ve sikimi ağzına aldı.

Gözlerimi kapatıyorum ve takdirle tıslıyorum. Karanlık gözleri beni izliyor, beni derinlemesine, içeri ve dışarı alıyor. Sikimin ağzından kayışını izliyorum. Bunun bir sevişme olması gerekiyordu ama onu bunu yaparken izlemek içimde onu parçalama isteği uyandırıyor. Gözlerim odada yanan yüzlerce mumu buluyor.

Kendine gel, Stanton. Romantik... romantik bir düğün gecesini hak ediyor.

Onu ayağa kaldırıyorum ve dudaklarım onunkilerle kilitli kalırken yavaşça kıyafetlerini çıkarıyorum.

Boynum geriliyor ve gerginliği gidermek için boynumu kırıyorum.

"Tanrım, Josh, buna bayılıyorum." Bana tırmanmaya başlarken homurdanıyor, ellerini boynuma doluyor.

Onu yatağa yatırırken gülümsüyorum. "Seni çok seviyorum," diye fısıldıyorum. Öpüşüyoruz ve arkasındaki his gözlerimin kendiliğinden kapanmasına neden oluyor.

Parmaklarım bacaklarının arasındaki yuvalarını buluyor ve bir tanesini içeri kaydırıyorum.

Oh, lanet olsun, evet. Sıcak ve kaygan, sadece benim için yanıyor. Bir tane daha ekliyorum ve yavaşça parmaklarımla onu pompalamaya başlıyorum. Ben onları çekerken vücudu bana yapışıyor. Bu güzel amcık bu gece etrafımda çok iyi hissedecek. Ön boşalmamın başıma hücum ettiğini ve damlamaya başladığını hissediyorum.

Sikim aç... çok aç ve sadece tek bir şey beni doyurabilir
İştah açıcı.

İnliyor ve sırtını yataktan aşağı doğru eğiyor. "Presh, yataktan kalkmaya başlama yoksa kontrolümü kaybederim," diye fısıldıyorum acı dolu bir sesle.

Tekrar eğilirken beni daha derinden öpüyor ve onu altımda sürüklememek için kendimi fiziksel olarak durdurmam gerekiyor. Sikim güm güm atıyor, ağlıyor ve o kadar sert ki neredeyse acı veriyor.

Kendine *gel, Stanton*, kendime hatırlatıyorum. Sevişmek... sevişmek... sevişmek. Sikişmek değil. Başımı sallıyorum ve parmaklarımı çekiyorum. Eğer bunu yapmaya devam edersem, kızımın vücudunun içinde yanan sıcak eti hissetmeye devam edersem, her şey biter.

Beni tekrar öpüyor ve yataktan kalkıyor. "Josh, senden
Ben.

" Kendimi kontrol etmeye çalışırken derin nefes alıyorum.

Lanet olsun, erkekler bu nazik şeyi nasıl yapıyor?

Tekrar etrafımda olmasına ihtiyacım var, bu yüzden üç parmağımı içeri sokuyorum ve ikimiz de

Vücudu etrafımda kasılırken inliyor.

"Beni o parmaklarla becer," diye inliyor. "*Sertçe* sik beni."

Nefesim hızlanıyor ve sikim hareketlerimi kontrol etmeye başlıyor. Bacağını agresif bir şekilde yırtıyorum ve gözleri uyarılmış bir şekilde parlıyor. "Parmakla becerilmek ister misin?" Islak parmaklarımı önünde tutuyorum Onu.

Koyu renk gözleri benimkileri tutarken başını sallıyor. Elimi tutuyor ve elimi ıslak parmaklarını ağzına alıp emerek kurutuyor. "Parmakla sikilmek istiyorum, sonra sikilmek istiyorum, sonra da götten sikilmek istiyorum," diye mırıldanıyor. İşte bu kadar. Kontrolümü kaybettim. Bacaklarını geride tutup üç parmağımı sokuyorum, Onu etrafımda kenetlenmeye zorluyorum. Ona vuruyorum, güçlü parmaklarım yatak duvara çarpana kadar vücuduna girip çıkıyor.

"Joshua," diye inliyor tekrar, arkasına yaslanıp titrerken, orgazmı onu parçalıyor.

Natasha orgazm olduğunda, kendimi tutamıyorum. Kasları parmaklarımın etrafında o kadar sıkı kasılıyor ki, onu hissetmek için sikimi oraya sokmam gerekiyor. Tüm kontrolümü ve mantıklı düşüncelerimi kaybediyorum. Bacaklarını omuzlarımın üzerine çekiyorum ve ona çarpıyorum, çılgılık atıyor. İçindeki kaslar etrafımda titriyordu. Bacaklarını omuzlarımın üzerine yerleştiriyorum, böylece sonuna kadar vurabiliyorum ve onu piston hızında becermeye başlıyorum. Bu benim açık ara en sevdiğim pozisyon. Hareket edemiyor. Onu yatağa sabitledim ve o sadece orada yatabilir ve ona verdiğim şeyi alabilir... horozumun ona vermeye karar verdiği şeyi. Tek sorunum kalıcı olması. Her seferinde o kadar iyi hissettiriyor ki, boşalmamak için kendimi zor tutuyorum.

Her zaman çok hızlıdır. Bacaklarımı şiltenin üzerinde ayırıyorum ve kızım sarsılana kadar sertçe sürmeye başlıyorum, ikinci orgazmı onu şilteden kaldırıp kollarıma alıyor.

Arkama yaslanıyorum ve bacaklarını açarak onu üzerime yatırıyorum. Onu tutuyorum Kalçalarını sıkıca kavradım ve kendi Cennet versiyonuma doğru pistonladım. Şişmişti, ıslaktı ve mükemmeldi.

Daha derine inmem gerekiyor, bu yüzden kalça kemiklerini sikimin üzerinde ileri geri çekiyorum, boşalmamın tüm duyularımı parçaladığını hissederken gözlerim kapanıyor.

Sonra beni öptü ve ben de onun güzel dudaklarına gülümsedim.

nefesimi tutuyorum. İkimiz de terden sıırılsıklam olmuş durumdayız ve ben etrafıma, içinde bulunduğumuz romantik mum ışığına bakıyorum.

"Romantik olmaya çalışıyordum," diye mırıldanıyorum boynuna doğru. Gülümsüyor ve beni yavaşça öpüyor, dili ağzımın derinliklerine dalıyor.

"Romantizmi unut," diye yanıtlıyor. "Hâlâ sikilecek bir kığın var."

Sırıtlıyorum. "Tanrım, karım çok güzel bir sürtük." Onu yatağa yatırırken homurdanıyorum ve o yüksek sesle gülüyor. "Polis olmak üzeresin."

BÖLÜM

Altı ay sonra

ZAMAN HIZLI GEÇİYOR, ama bir o kadar da durağan. Joshua ve ben tekrar L.A. Bir dereceye kadar iyileştik. Yeniden sosyalleşiyoruz ve hatta bu akşam Carson'ın evinde bir parti veriyoruz, her ne kadar o şerefsiz beni hala rahatsız etse de.

Neyse ki Adrian ve Bridge de gidiyor, böylece aklımı başımda tutacaklar. Joshua başa çıkmaya çalışıyor ama hiç olmadığı kadar öfkeli, her sabah spor olsun diye birinin kışını tekmeliyor. Bir zamanlar savaştan nefret ederdim, ama artık bunun onun terapisi, başa çıkma mekanizması olduğunu biliyorum ve bunu yapmasına izin vermem gerekiyor. O

davasını nedeniyle çoğu büyük magazin gazetesine karşı hakaret davaları açtı. Sattıkları tüm incitici hikayelerin ve onlara para kazandıran yalanların peşini bırakmayı reddediyor. Onu suçlamıyorum. Tavsiyem, bizi takip etmeye devam etmemelerini, geri çekilmelerini ve hayatlarımızı huzur içinde yaşamamıza izin vermelerini sağlamanın tek yolunun onları dava etmek olduğudur. Yeterince dava açtık ve o da savaştan parası olduğu ve mahremiyetimizi sağlamak için son kuruşuna kadar harcamaya hazır olduğu mesajını yüksek sesle ve net bir şekilde veriyor. Şimdiden iki dergi editörü işini kaybetti ama o daha fazla kan istiyor. Hedef listesinde dört isim daha var ve ben hiçbirine zerre kadar acımiyorum. Görevi olan öfkeli bir adam.

Bir Cuma günü saat öğleden sonra 2 ve ben evde yalnızım. Bridget artık haftada üç gün Joshua için çalışıyor, şirketin iş konferanslarını organize ediyor ve Joshua da fırsat buldukça evden çalışıyor, işe geri dönmeye hazır değilim. Dürüst olmak gerekirse, hiç hazır olacak mıyım bilmiyorum. Kendi ruh sağlığımla hala mücadele ederken nasıl başkasının ruh sağlığıyla ilgilenecek kadar istikrarlı olabilirim? I

İnternet üzerinden çalışmaya başladım ve bir kitap yazmaya çalışıyorum. Bu tamamen boktan, ama zamanım var, neden denemeyeyim? Tarihi bir aşk romanı. Joshua bölüm bölüm okuyor, ben de gece yatarken yazıyorum. Bana sürekli, aşk kitaplarındaki erkeklerin yaptığı buysa, oyununu yükseltmek zorunda kalacağını söylüyor.

Dürüst olmak gerekirse, bu yalnız zamanın tadını çıkarıyorum. Spor salonuna gidiyorum... evet, beni doğru duydunuz, spor salonuna gidiyorum. en eve gelip ders çalışıyorum ya da yazıyorum ve etrafta dolaşıyorum. Brentwood'da satın almak için yeni bir ev arıyoruz. Dairemiz muhteşem ama Joshua bahçesini ve havuzunu özlüyor. Evde bir spor salonu istiyor ve ben de bir dekorasyon projesine ya da Adrian'la birlikte üstesinden gelebileceğim bir göreve hayır demem. Günlerim güzel geçiyor ve düşündüğüm gibi kendimi hiç yalnız hissetmiyorum.

Bilgisayar ekranıma bakarken konsantre olmaya çalışıyorum ama gözlerim masamın üzerindeki kahverengi kâğıt torbaya takılıyor.

Hamilelik testi. Bu sabah eczaneden Max'le birlikte aldık.

Bu gece Joshua eve döndüğünde alacaktım ama sanırım şimdi almak istiyorum. Hayır, onu beklemeliyim.

Yazmaya geri dönüyorum ama gözlerim yine kahverengi çantaya kayıyor.

On beş dakika boyunca, daha fazla dayanamayana kadar kendime işkence etmeye devam ediyorum. "Oh, siktir et." Çantayı kaptım ve yırtıp açtım. Talimatları dikkatle okurken gözlerimi kısıyorum. Daha önce hiç yapmamıştım. Döndüğümünden beri hap kullanmadım ama her ay, saat gibi, regl dönemim geldi. Bu Joshua'yla aramızda hiç konuşmadığımız bir konu. Kendimi baskı altında hissetmemi istemediğini ve bilerek bu konuyu açmadığını biliyorum. Ben sadece ona sürpriz yapmak istiyorum.

Tamam, çubuğa işiyorum ve bir çizgi negatif, iki çizgi pozitif oluyor. Kulağa yeterince kolay geliyor.

Banyoya gidiyorum ve çubuğun üzerindeki işimi yapıyorum. Sonra mutfak tezgahına oturuyorum ve onu izliyorum. Beklerken parmaklarımı bankın üzerine vuruyorum. Gözlerim

Saate bak. Sanırım birkaç dakika sürmesi gerekiyor.

Tarihin en uzun bekleyişinden sonra, sadece bir sıra var. Ne anti

doruk noktası. e ön kapı açılır. "Merhaba, Presh," diye sesleniyor Joshua'nın sesi Daire. Kahretsin, test çubuğunu ikinci çekmeceye atıp kapattım. Bununla daha sonra ilgileneceğim.

Joshua köşeden dönerken gülümsüyor ve beni geniş kollarıyla kucaklıyor. "Merhaba, benim güzel kızım."

Dudaklarına karşı gülümsüyorum. "Merhaba Lamborghini'm." Beni nazıkçe öpüyor. "Günün nasıl geçti?" diye soruyor. "İyi. Seninki nasıldı?" Omuz silkiyor. "İş iştir."

İçecek aramak için buzdolabına giderken esniyor. "Bu gece gitmek zorunda mıyız?" diye soruyor.

"Evet."

"Mmm." Sürahiyi açıp bir poşet çay uzatırken homurdanıyor. Başımı salladım ve gülümsedim. Çay söz konusu olduğunda konuşmamıza bile gerek yok.

"Sanırım ne giyeceğime karar versem iyi olacak," diye mırıldanıyorum kendi kendime. "Çıplak bana uyar."

Sırıttıyorum. "Beni hep çıplak istiyorsun."

Dönüyor ve arkamı kavırıyor, dili dudaklarımda yavaşça gezinirken beni agresif bir şekilde kendine çekiyor. "Ve sen her zaman itaat ediyorsun," diye fısıldıyor.

Bir aptal gibi Margarita bardağıma kıkırdıyorum. Bridget ve ben Carson'ın partisinde sarhoş cennetine giden yoldayız ve her şeyi ve herkesi çok komik buluyoruz. Havuzun solunda, kokteyl barının yanında duruyoruz ve Adrian ile Joshua hemen arkamızda konuşuyorlar. e müzik yüksek sesle çalıyor ve içeride insanlar dans ediyor.

İki elinin kalçalarıma dolandığını hissediyorum. Kulağıma "Böyle dans etmeye devam edersen başın belaya girecek," diye fısıldıyor.

Kalçalarımı abartılı bir hareketle oynatıyorum. "Getir onu." Yüzünün yan tarafına doğru sırtıyorum.

Ben ve Bridget dostane bir ilişki sürdürüyorlar, dostane derken konuşmuyorlar demek istiyorum. Artık bizimle dışarı çıkmıyor, bu da bana hala ona karşı hisleri olduğunu söylüyor. Umursamıyormuş gibi davranıyor ama ben umursadığını biliyorum. Onun da

tatil için Güney Afrika'ya gitti. Adrian'ın telefonu elimde bir mesaj sesi çıkarıyor ve

Bridget ve ben çok yüksek sesle çığlık atıyoruz. Sırıttı ve bizden aldı. Son zamanlarda partilerde biri Adrian'a gizemli mesajlar gönderiyordu.

O kişi ona kim olduğunu söylemiyor, sadece ne kadar güzel görüldüğünü ve onu ne kadar çok becermek istediğini söylüyor. Bu gece çözülecek bir gizem. Beklerken bir saattir telefonunu tutuyorum.

Okuyor:

Adrian her zamanki gibi güzel görünüyorsun.

Bir cevap düşünürken gözlerimi kısıyorum. "Bunu yaz. Senin gibi ben de seni izliyorum."

Bridget ve ben kadeh tokuşturuyoruz.

"Mükemmel." Bridget başını sallıyor. "Kim olduğunu bildiğimizi düşünecek."

Adrian ve Joshua birbirlerine kaşlarını çatarlar. "Boktan bir cevap." Joshua tiksintiyle başını sallar.

Bridget Adrian'ı işaret eder. "Biliyorum. Sadece yaz, ben buradayım, gel ve al."

Adrian telefonu bize uzattı. "Siz ikiniz benim için cevap verin. Bu aptal *Cluedo* oyunu için havamda değilim."

Telefonu ondan aldım ve Bridget'le birlikte esprili bir karşılık bulmaya çalıştık.

"O bir kadın," diyor Joshua. "Para varsa kadındır. Bir erkek bu boku yiyemez."

Adrian kaşlarını çatar. "Eğer öyleyse hayal kırıklığı."

Bridget elini tiksintiyle kalçasına koyar. "Bizim türümüzle seks yaptığınız için çok şanslı olmalısınız."

Adrian büyük kollarını Bridget'e doluyor ve onu sıkıca sarıyor. "Sen öyle diyorsan, Didge."

Adrian'ın bu aşırı tepkisine gülümsüyor. Didge ve Adrian ayrılmaz bir ikili oldular. Birlikte yaşıyorlar, birlikte eğleniyorlar ve kırık kalplerini birlikte atlatıyorlar. Adrian daha bu hafta bir randevuya çıktı.

Telefonu Adrian'a geri ver.

Bir mesaj daha geliyor ve sevinç içinde ciyaklayarak etrafımıza bakıyoruz. Bu

Burada biri var. Gözlerim kalabalığı tarıyor ama şüpheli kimseyi göremiyorum.
Bu
tekrar bip sesi çıkarıyor. Telefonu Adrian'a geri veriyorum.

Tanrım, Adrian. Seni çok sert sikmek istiyorum.

Adrian'ın gözleri şişer ve okurken güler.

"Bu bir erkek." Bardağımı ona doğrultuyorum. "Kızlar seni bu kadar sert sikeceklerini söylemezler."

Bridget başını sallar. "İyi bir noktaya değindin."

Joshua, Adrian'ın onu yakaladığını açıkça gördüğü için yüzünü buruşturur. Adrian muzipçe gülümsüyor ve yazıyı okurken mesaj atıyor.

Beni başkasıyla karıştırmış olmalısınız. Ben bakireyim ve evlenmeyi bekliyorum.

Joshua gözlerini devirir. "Zekice," diye cevap veriyor küstahça. Hepimiz onun bu aptalca cevabına gülüyoruz.

Seri parti zararlısı, siyah saçlı ve büyük göğüslü kız, yürüyerek geliyor bitti.

"Tanrım, bu orospudan nefret ediyorum," diye mırıldanıyor Bridget nefesinin altında. Sırıtişımı gizlemek için başımı eğiyorum.

"Ben nerede?" diye sorar.

Bridget'in sırtı tiksintiyle dikleşir. "O evde karısıyla birlikte," soğuk bir şekilde cevap veriyor. Sırıtiyorum. Didge onu kızdırmak için can atıyor. Bakalım yemi yutacak mı?

e kız burnunu kaldırır. "Aptal," diye mırıldanıyor.

Bridget'in sınırları bozulmaya başlar. "Ağzında yüzük olan o. Bence bu seni aptal yapar."

İçkime gülümsüyorum. Olamaz, Didge'in sesinde o şirret ton var. Hava kararıyor.

Aptal kız omuz silkiyor. "İlgilendiğim onun yüzüğü değil."

Bridget'in kulaklarından çıkan kırmızı buharı neredeyse görebiliyorum. Herkes kahkahalara boğulurken ve kalabalık birinin geçmesine izin vermek için dağılırken sözümüz kesiliyor. Yüzüm dehşetle düştü ve kahkahayı patlattım. Cameron

ve sekiz arkadaş bir Buck'ın partisinden yeni gelmişler.
sıcak pembe tişörtler:

Eve
t,
sevişiy
orum.
İlk
Tarihl
erde

Sombrero şapkaları ve parlak pembe rujlarıyla birlikte. ey gerçekten sarhoş,
yani gerçekten sarhoş, arkadaki bir adam ayakta durmakta zorlanıyor.

"Benim ve Ben'in seninle ne ilgisi var ki?" d i y e çıkıştı kız Bridget'e.

Bridget kıza daha da yaklaşıyor ve ben Adrian'a bakıyorum, yüzümü
buruşturuyorum, bunun çok hızlı bir şekilde yokuş aşağı gittiğinin farkındayım.

"Ben alındı. Fahişe çantası." Bridget alay ediyor.

Cameron sendeleyerek yanıma gelip beni kucaklarken aptal kız
gülüyor. "Presh burada," diye sesleniyor beni etrafında döndürürken.

"Onu yere bırak!" Joshua tersledi.

"Ben alınmak istemiyor, seni aptal sürtük," diye alay ediyor. "Neler
oluyor?" Cameron homurdanıyor.

Bridget, "Ben de tam bu aptala Ben'in karısıyla ilgili her şeyi anlatıyordum,"
diye yanıtlıyor.

Cameron şaşkınlıkla başını geri çeker. "Ben evli mi?" diye sorar.

Adrian ve ben kıkırdarken Joshua elini yüzüne götürüyor. Adrian'ın
telefonundan bir mesaj geliyor.

Seni almaya geliyorum. Şimdi.

Gözleri açılıyor ve telefonu elinden kapıyorum.

Uzun boylu bir adam geldi ve yanımızda durdu. Benim ve Adrian'ın gözleri
dehşet içinde birleşti. Bu o mu? Seksi mesaj atan bu mu? Aman Tanrım,
"Weird Al" Yankovic'e benziyor.

Adrian gülümsemesini gizlemek için başını eğiyor.

"Adrian, seni eve götürmeye geldim," diyor Rus aksanıyla.

Ağzım bir karış açık kalıyor ve bu sefer kıkırdamaya başlayan Joshua oluyor.

"Seni uyarıyorum güzel kız. Senin gibi kızları kahvaltıda yerim," diye tersliyor kız Bridget'e.

Cameron araya giriyor, "Mükemmel." Birasını ona doğrultuyor. "Yatağıma giren biseksüel kızlar en sevdiğim türden insanlardır."

"Siktir git Cameron!" Bridget tersledi.

"Ama... ama az önce seni kahvaltıda yiyeceğini söyledi," diye kekeliyor, kafası karışmış bir halde. Lanet olsun, çok sarhoş.

"Beni kahvaltı niyetine yemiyor," diye karşılık veriyor Bridget.

Cameron abartılı bir şekilde başını sallar. "Evet, güzel, başka biri." Tökezleyerek geri çekilirken kaşlarını çatıyor. "O zaman kahvaltıda kim kimi yiyor?"

"Akşam yemeğinde Adrian'ı yiyeceğim," diye anons ediyor 'Weird Al' Yankovic.

Hepimizin gözleri dehşet içinde ona döndü. Ne oluyor be? Elimi ağzıma kapattım ve kahkahayı patlattım.

"Böyle bir şey olmayacak," diye bağırır Adrian öfkeyle.

"O zaman beni yiyebilirsin," diye teklif eder.

Adrian dehşet içinde yüzünü buruşturur. "Ne?"

Tanrım, bu çok komik. Joshua ve ben bu ucubenin suratına haykırmak istediğimiz kahkahalarımızı zor kontrol ediyoruz.

Bridget, Ben'in arkadaşına "Seni havuzda boğmadığım için şanslısın," der.

iri memeli kaltak, gözleri havuza dalarken gülümsüyor. "O kadar da Bu havuza ilk kez giriyorum" diye mırıldanıyor.

Bridget öfke kontrolünü kaybederken gözlerini kısar. "Bu da ne demek şimdi?" diye bağırıyor.

Lanet olsun. Ben'le bu havuzda seks yaptığını ima ediyor. İşler çirkinleşmek üzere.

"Git buradan, Avril!" Joshua tersledi. Max yanımıza geliyor ve sağımızda duruyor, belli ki yaklaşan çatışmayı hissediyor.

"Avril Lavigne," diye tekrarlıyor Cameron aptal bir sesle ve kaşlarını soru sorar gibi kaldırıyor.

"Cameron. Kapa şu lanet çeneni!" Bridget bağıyor.

Kıkırdıyorum. Tanrım, sarhoşken çok gülünç oluyor. Avril Lavigne bu konuşmaya nasıl dahil oldu ki?

"Hadi, Adrian. Zevk seni bekliyor," diye mırıldanıyor 'Weird Al'.

Gülümsememi engellemek için alt dudakımı ısırıyorum. Kötü bir realite televizyonu izlemek gibi.

Adrian hayal kırıklığı içinde ellerini başının üzerine koyar. "Aman Tanrım. Lütfen... git buradan."

"Sensiz hiçbir yere gitmiyorum, Adrian."

Joshua hayal kırıklığı içinde 'Weird Al'a "Oh adamım, siktir et," diye bağıır. gece kahramandan sıfıra doğru hızla ilerliyor.

"Ben'le bu havuzda seks yaptığınızı mı söylüyorsunuz?" Bridget homurdanıyor. "Ben'le çoğu yerde seks yaptım."

"İşte bu kadar..." Bridget sinirlenir ve içkisini Avril Lavigne'in üzerine fırlatır. "Seni lanet orospu!" Bridget'e atlarken çığlık atıyor. Joshua araya girer

Bridget'in önünde, Avril ise onun ve Max'in etrafından dolaşmaya çalışır. Cameron yoldan itilince sendeleyerek geri çekiliyor ve bir saksı bitkisinin içine düşüyor. Odanın zeminine düşüyor ve bira bardağı kırılarak benim ve Bridget'in bacaklarına sıçırıyor.

"Oww, Cameron!" Bridget ve ben iğrenerek bacaklarımıza bakarken bağııyoruz. Avril Lavigne bize geri dönüyor, ama Bridget onu güçlü bir şekilde itiyor ve o da havuza giriyor.

"Arabaya binin." Max iç çeker. Diğer muhafızlar ortaya çıkar ve arabayı işaret ederler. "İyiydi, Didge. Şimdi eve gitmeliyiz." İç çekiyorum, kederliyim. "Ben eğleniyorum."

"Kapa çeneni. O başlattı."

Ön kapıya doğru yürürken Adrian kolunu arkamdan doluyor. "Mükemmel zamanlama Bridget. Ucube kıcımı takip ediyordu."

Gülümsüyorum ve Joshua'nın ne yaptığına bakmak için döndüğümde Cameron'ı peşimizden ittiğini görüyorum."

"Eve falan gitmiyorum," diye itiraz ediyor Cameron.

"Arabaya bin. Buradan ayrılamayacak kadar sarhoşsun," diyor Joshua ona.

"Bridget hayatımızı mahvediyor," diye hırlıyor Cameron.

Avril Lavigne havuzdan çıkarken bize bağırmaya başladı. Bridget ters yöne doğru yürürken başının üstünden ona kuş işareti yapıyor. Ön bahçeye çıktık ve hepimiz büyük siyah SUV'ye bindik.

Son on dakikayı değerlendirmek için bir süre hareketsiz oturuyor ve şoförümüzü bekliyoruz.

"O gece güzel bitti, değil mi?" Araba dönmeye başladığında iç geçirdim. Aslında bu iyi bir şey. Kendimi çok sarhoş hissediyorum ve Joshua'nın

O kıza kendini kaybetmesine saniyeler kaldı. Bugünlerde öfkesi sınır tanımıyor.

"Evet, o kaltağı bir daha gördüğümde yok edeceğim." Bridget bir yandan sert konuşurken bir yandan da yumruk atıyor.

"Üstünü yırtmalıydın," diye bağırıyor Cameron. "Bu izlemek istediğim türden bir bok. Üstsüz bubi dövüşü"

"Aman Tanrım." Adrian öğrenerek iç geçiriyor ve ben de arkadaşımın aptalca saçmalıklarına genişçe gülümsüyorum.

Joshua bana göz kırpmıyor ve işaret parmağımı emmeden önce elimi öpücük yağmuruna tutmaya başlıyor. Gözlerinde o gel beni becer bakışı var ve içimde bir uyarılma hissediyorum.

"Pound Town," diyor arabanın karanlığında.

"Bana bir *Big Mac* lazım, Stanton." Yanımda otururken ona bakıp sırtıyıyorum.

Elini kasıklarına koyar ve baştan çıkarıcı bir şekilde kavrar. "Tam burada senin için bir tane var, bebeğim."

Arkamızdaki koltuktan Adrian'ın inlediğini duyuyoruz. "Oh, kahretsin, bu daha da kötüleşiyor."

Yatağımdan, alt katta ön kapının açıldığını, araba anahtarlarının fuayedeki masaya kuvvetle vurduğunu duyuyorum, sonra merdivenleri ikişer ikişer inişini dinliyorum. İçimi bir heyecan dalgasının kapladığını hissediyorum.

Adamım evde.

Bir zamanlar Ght için antrenman yapardı. Artık her gün mücadele ediyor. Zihinsel olarak şeytanlarıyla savaşıyor ve fiziksel olarak her sabah 6:00'da rakipleriyle dövüşüyor.

Sabah, öldürdüğü zavallı piçler için üzülüyorum. Hiç şansları yok.

O değişti. Daha karanlık, hasarlı ve uyum sağlamaya isteksiz. Joshua Stanton son altı ayla elinden geldiğince başa çıkmaya çalışıyor... tıpkı benim gibi.

Birbirimize sahibiz, anlıyoruz, konuştuğumuz dili ya da yaşadığımız acıyı başka kimse anlayamaz. Ben hareketsiz yatıyorum, gecenin etkisinden kurtulmaya çalışıyorum ama o kalkıp spor salonuna gidiyor. Bunu neden yaptığını biliyorum; yaşadıklarımıza duyduğu öfkeyi kontrol etmeye çalışıyor. Hâlâ öfkeli, bunun olmasına izin verdiği için kendisine öfkeli, yaptığı şey için Amelie'ye öfkeli ve kâbusumuzdan beslendiği için basına öfkeli. Köşeyi dönüp odamıza giriyor ve karanlık gözleri yataktaki çıplak bedenime takılıyor. Terden sıırıslıklam olmuş ve vücudundan geçerek yattığım yere doğru pompalanan adrenalin gibi elle tutulur bir güç var. Tişörtü yavaşça başından aşağı iniyor ve pantolonunu indirerek o güzelim taş gibi sert vücudunu ortaya çıkarıyor.

"Gecen nasıldı?" Gözlerim adıma doğru inerken fısıldıyorum.

yan.

Yatağın kenarından dolaşıp beni incelerken seksi bir şekilde gülümsüyor. O Elini bacaklarının arasına götürüp kendine üç yavaş ve sert vuruş yaparken cevap vermiyor. Nefesim kesiliyor. Tek kelime etmedi ya da bana dokunmadı ama yine de her zamanki gibi onu görmek bile beni kendime getiriyor. "Olağanüstü görünüyorsunuz Bayan Stanton," diye fısıldıyor eli sikini okşamaya devam ederken.

Nefesimi tutuyorum ve bacaklarımı biraz daha açıyorum. Joshua, koyu renk gözleri bacaklarımın arasında **ç a k ı l l** kalırken boynunu sertçe kırıyor.

Başını eğip iç kalçamı yalamaya başlamadan önce dili alt dudağının üzerinde kayıyor.

"Bana kahvaltımı ver. Açlıktan ölüyorum."

Arkama yaslanıp gözlerimi kapatıyorum. Bay Stanton burada, çoğu sabah dövüşten döndüğünde olduğu gibi... Sistemindeki adrenalin tavan yapmış durumda ve ben de onu salgıladığı şanslı kızım. Seksimiz her zamankinden daha sert ve daha az kontrollü, ama aynı zamanda hiç bu kadar ateşli olmamıştı. Onun baskın ellerinde macun gibiyim.

Bedenim üzerindeki kontrolünü arzuluyorum. İhtiyacı olanı almasını arzuluyorum.

dünyada umursamadan.

Güçlü elleri bacaklarımı birbirinden ayırıyor ve sıcak dili esh'im'in içinde geziniyor.

"Hmm," diye inliyor içime doğru.

Ellerim başının arkasına düşüyor.

"Tadın çok güzel, benim güzel kızım," diye fısıldıyor.

Hemen ürperiyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Eğer onu bunu yaparken izlersem, saniyeler içinde boşalırım.

Beni gerçekten yemeye başlıyor, vücudumu yüzünde aşağı yukarı sürüklüyor. Keskin bıyıkları gıcırıyor ama bu zevkli bir yanık, alıştığım bir acı, acı benim bağımlılığım. Dili etrafımda dönüp duruyor ve ben onun altında büküldüğümü hissediyorum.

"Yine de," diye emrediyor bacaklarımı yatağa doğru çekerken. "Bana ihtiyacım olanı ver." Hırlıyor.

"Neye ihtiyacın var?" Fısıldıyorum.

"Dilimde kremi bir orgazm," diye fısıldıyor gözleri benimkileri tutarken. Klitorisimi nazikçe ısıyor ve vücudumdan geriye doğru geriye. Acıyla sıcıyorum ve sonra diliyle tekrar nazikçe daireler çiziyor. çok iyi yaptığı şey, tempoyu değiştirmek. e sert ısırıkların ardından nazik yalamalar, bacaklarımı yatağa doğru tutan güçlü eller ve iç uyluğumdaki nazik öpücükler.

Beni parçalara ayırmak üzere olduğunu söyleyen bakışları ve sonra beni sevdiğini gösteren şefkatli öpücükleri.

Bu adamı seviyorum. Bu adamın her şeyini seviyorum. Karanlık, berbat, seks düşkününü bir manyak.

İçime agresif bir şekilde üç iğne sokuyor ve ben de yanarak yatağa düşüyorum.

"Bu sabah biraz acıya ihtiyacım var bebeğim. Bana bunu verebilir misin?" Ben onun iri **pençelerini** kabul etmekte zorlanırken karanlık gözleri beni izliyor.

Başımı sallıyorum. "Ver onu bana," diye fısıldıyorum.

Beni tekrar sertçe itiyor ve ben zevkle iç çekiyorum. Oturuyor ve eliyle beni sertçe itmeye başlıyor, o kadar ki yatak duvara kuvvetle *çarpmaya* başlıyor. *güm, güm, güm*, yatağın duvara çarpmasının ağır sesi

yaklaşan orgazmımla eşleşiyor. Bacaklarım kapanmaya başladı ve her şeyi kaybettiğimde titriyorum

tutarlı bir düşünce. Eğildi ve klitorisimi nazikçe dillemeye başladı.

Bu kombinasyon beni kendimden geçiriyor. Güçlü orgazmın etkisiyle bedenim öne doğru sivruluyor ve ben daha ne olduğunu anlayamadan Joshua bacaklarımı omuzlarımın üzerine alıp sertçe içime giriyor.

Bir süre hareketsiz kalarak acımasız uzunluğuna alışmama izin veriyor. Ne kadar uyarılmış olursa olsun, boyutuna uyum sağlamama izin vermek için içeri ittikten sonra her zaman duraklar. Joshua iri bir adam olduğunu biliyor ve beni incitmediğinden emin olmayı kendi sorumluluğu olarak görüyor. Ama bunu yaptığında çok hoşuma gidiyor.

İznimi beklerken kendini gergin kollarının üzerinde tutuyor. "Git," diye fısıldıyorum. "Becer beni."

Gözleri saygıyla kapanıyor ve yavaşça dışarı kayıyor. Baldırlarım yüzünün yanında duruyor ve bir ayağının iç bileğini şefkatle öpüyor.

çok iyi hissettiriyor. Kontrolü ele almak için dizlerini açıyor ve tekrar ileri doğru itiyor.

"O güzel, tatlı amcığın sikimin etrafında çok iyi hissediyor."

Sertçe sıkıyorum ve beni agresifçe öpmek için eğiliyor.

Kendimle gurur duyarak gülümsüyorum ve o da alt dudağımı ısırtıyor.

Ayak bileklerimi havada tutup arzularını bedenimle beslerken güzel yaratığımı kaplayan ter pırıltısını izliyorum. "Çok ıslaksın. Benim için damlıyorsun," diye mırıldanırken sikişimin içimde kayboluşunu izliyor. Beni sertçe sikerken vücutlarımız yüksek bir tokat sesi çıkarmaya başlıyor.

Lanet olsun, bir kez daha titremeye başladım. Edepsiz konuşmayı kes; bunun benim felaketim olduğunu biliyorsun.

Terli, kaslı vücudunun görüntüsü, ıslak tenimin onunkine yapışırken çıkardığı ses ve içimde kayan kalın, şişkin sikişimin hissi çok fazla.

"Joshua," diye inledim.

Beni kaldırıp dizlerimin üzerine çöktürdü ve bacaklarımı çekiştirdi.

Her iki elimi de kavrarken bana sertçe biniyor.

ve beni tekrar sikinin üzerine oturtuyor. Daha sert ve daha hızlı gidiyor, ta ki daha derine inmek için omuzlarımı şiltenin üzerine itene kadar.

beni nasıl siktiği. Asla yeterince derin değil, asla yeterince sert değil, asla yeterince yakın değil.

"Çok iyi hissediyorsun." Homurdanıyor ve kıpırdamadan duruyor ve sikinin içimde sarsıldığını hissediyorum, başka bir orgazm herhangi bir şeyi ifade etme yeteneğimi çalarken beni gözlerimi kapatmaya zorluyor. Kalbim göğsümde çekiç gibi çarparken nefes almak için mücadele ediyorum.

Ve sonra, sanki bir mucize olmuş gibi, nazik erkeğim bana geri dönüyor ve omurgamın kıvrımlarına şefkatli öpücükler yağıdırıyor. Vücudunu benimkinin üzerine koyuyor ve kulağımı ısırmadan önce dudaklarını yanağımda hissediyorum.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor.

Nefes nefese gülümsedim. "Seni seviyorum."

Genişçe gülümsediğini hissediyorum. "Seni sismeyi daha çok seviyorum."

Karmakarışık bir halde yatağa düşüyoruz ve öpüşüyoruz, uzun yavaş öpüşmeler. Sert seks yaptığımızda bile, aramızda ezici bir sevgi duygusu, sahip olduğumuz şeyin çok değerli olduğuna dair ezici bir his vardır. Ve bunu asla unutamayız çünkü günlük düşüncelerimizin çoğunu yönetir.

Joshua ayağa kalkıp kalçamı öpmeden önce on dakika boyunca hareketsiz yatıyoruz. "Duş al." Arkamı tokatladı.

"Hmm." Uykuluyorum.

"Haydi. Kalk. Saat on bir. Kahvaltı hazırlıyorum."

Uyuyakalıyorum ama belli belirsiz duş aldığını, aşağıya indiğini ve mutfakta telaşlandığını duyuyorum.

Joshua üzerine atladığında yatağın zıpladığını hissediyorum. "Bu da ne?" diye soruyor. Hmm, gözlerimi kapalı tutuyorum ve battaniyeleri başımın üzerine çekiyorum. Tanrım,

Bu kadar neşeli olmayı bırak. Akşamdan kalma gibi hissediyorum. "Natasha."

"Hmm." Battaniyeleri şimdi olmaz sembolüyle başımın üzerine geri çekiyorum.

"Bunun ne olduğunu biliyorum."

"Tanrım, Joshua, uyumak istiyorum," diye inliyorum.

"Yani artık hamilelik testlerini bensiz mi yapıyorsun?"

Ha? Gözlerim anında açıldı. Oh lanet olsun. Çekmecede unutmuşum.

Battaniyeleri başımdan daha da uzağa çektim.

"Geçen gün yaptım." Gözlerimi tekrar kapatıyorum; Tanrım, burada gerçekten yoruldum. "Neden bana söylemedin?"

"Çünkü sana sadece pozitif çıkarsa söyleyecektim."

"Neden?"

"Sana sürpriz yapmak istedim."

"Oh." Bir an düşünür. "O zaman negatifti?" "Evet."

Beni kızdırmak için kafama vurmaya başladı. "Bir yumurta mı iki yumurta mı?" Elinden kaptım. "Kes şunu."

"Avokado ister misin?"

"Evet, lütfen." Sırt üstü dönüyorum ve bakmak için testi kaldırıyorum, kaşlarımı çatıyorum.

"Ne?"

Uyanmaya çalışırken kaşlarımı çatıyorum. Burada bir şeyler mi görüyorum? "Neye kaşlarını çatıyorsun?" diye soruyor.

"Bu testte neden iki çizgi var?"

Onu benden aldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, bu testte neden iki satır var?"

Ona bakarken omuz silkiyor. "Bilmiyorum, sen söyle. Testi sen yaptın."

Dehşet içinde bakmaya devam ediyorum. Dün gece zil zurna sarhoştum.

"İki çizgi ne anlama geliyor?" diye

soruyor. "İki çizgi pozitif demek," diye

fısıldıyorum. "Öyle mi?"

Düşünmeye çalışırken elimi ağzıma götürdüm. "Diğer satırlardan biriydi gün.

"Ayağa kalkıyor, sonra tekrar oturuyor ve sonra tekrar ayağa kalkıyor.

Başımı salladım. "Tehlikeli olmalı. Belki de doğru yaşlanmıyorlar." Joshua kaşlarını çatıyor. "Başka bir testimiz var mı?"

"Um." Bir an düşündüm. "Alt katta kahverengi bir kâğıt torbanın içinde el çantası, odamdaki masamın altında."

Joshua sıçradı ve neredeyse merdivenlerden aşağı koştu. Yatakta doğruldum. Hay sikeyim.

Dün gece neden bu kadar çok içtim?

Çantayı yırtıp açarken ve ikinci testi çantadan çıkarmak için uğraşırken geri döner.

Onu uzatıyor ve arsızca gülümsüyor.

Gözlerim onunkileri tutuyor ve elinden kapıyorum. "Olumsuz, bana öyle umutlu bakma. Hayal kırıklığına uğrayacaksın. İşte bu yüzden sana söylemedim. Seni hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum."

Beni nazıkçe öpüyor. "Beni asla hayal kırıklığına uğratamazsın." "Biz ebeveyn olmaya hazır değiliz," diye kekeliyorum.

"Neden olmasın?"

"Dün gece umutsuzca sarhoş oldum. İnsanları dava ediyorsun ve tüm teyzeler ve amcalar tamamen kontrolden çıkmış durumda. Bridget kedi dövüşü yapıyor ve Cameron bir Dr. Sapkın. Adrian tuhaf tipleri kendine çekiyor." Ellerimi yenilgiyle havaya kaldırıyorum. "Kimi kandırıyordum ki? Hiçbir şekilde ebeveyn olamam."

"Hepimiz normaliz," diye fısıldıyor dudaklarıma.

"Biz deliyiz," diye mırıldanıyorum panik içinde.

Beni nazıkçe öpüyor. "Deliliğimizi seviyorum." Dudakları benimkilerde oyalanıyor. "Deliliğimize ihtiyacım var."

Biraz eridim ve banyoya doğru yürüdüm. Joshua beni takip ediyor.

"Dışarıda bekle," diyorum ona sessizce. Tanrım, beni bir çubuğa işerken izlemeyecek. Hayatta olmaz. Kendimi izlemek zorunda kalmak yeterince aşağılayıcı.

Kaşlarını çatıyor ve başını sallıyor. "Peki."

Çubuğuma işiyorum ve sonra dışarı çıkıyorum ve onu yoğun bir konsantrasyonla talimatları okurken buluyorum.

"Al." Ona veriyorum.

Gülümsemesini zapt etmeye çalışırken dudağını ısırtıyor ve onu benden alıyor. Ben yatağın ucunda adımlarken ve ellerimi sallarken onu izlemeye başlıyor.

Kalp atışlarım hızlanıyor ve gözlerim sürekli onu arıyor. Tarihin en uzun

dakikaları boyunca hareketsizce oturuyor ve sopamıza odaklanıyor.

Ağır çekimde yüzüne yayılan kocaman gülümsemeyi izliyorum.

Kaşlarımı çattım. "Ne?" Cevaptan neredeyse korkarak fısıldıyorum. "Bu ne

diyor Ayağa kalkıyor ve sonra eğilip beni öpüyor. "Bebek Stanton evde."
sun? Gözlerim açıldı.

" Tanrım.

BÖLÜM

Joshua.

Ofisime çıkarken asansörde dururken gülümsüyorum. Aslında Cumartesi sabahı saat 11'den beri gülümsüyorum. Yüzümdeki gülümsemeyi silmeye çalışsam bile, bir türlü gitmiyor. Duygularımı tamamen tüketmiş durumdayım ve kız arkadaşşıma hiç bu kadar aşık olmamıştım.

Natasha on iki haftalık olana kadar kimseye söylemek istemiyor.

Görünüşe göre bu standart bir uygulama.

Böyle bir sırrı nasıl saklayabilirsin? Bu imkansız.

Kapılar açıldı ve koridora çıktım.

"Kızlar." Resepsiyonun önünden geçerken gülümsüyorum.

"Merhaba Bay Stanton," diye seslenirken gözleri üzerimdeydi.

Doğruca Adrian'ın ofisine girdim. Telefonla konuşuyor, yüzü pencereye dönük, ama ben içeri girerken sandalyesinde dönüp bana bakıyor.

Ben genişçe gülümsüyorum ve o kaşlarını çatarak soruyor. "Kim o?" Ağzımı açıyorum.

Başını sallıyor ve gözlerini deviriyor. "Evet, bakış açınızı anlıyorum ve bunu İnsan Kaynakları ile görüşeceğim."

Sırıttıyorum. Şüphesiz, hoşnutsuz bir çalışan.

Tekrar dinler ve hayal kırıklığı içinde gözlerini tavana kaldırır.

Masasına oturdum ve Tiffany'yi aradım. "Tiffany, Adrian'ın ve benim kahvelerimi, ayrıca bir kapuçinoyu onun ofisine getirir misin lütfen?"

"Evet, efendim," diye cevaplıyor kibar sesi.

Acele etmesini işaret etmek için parmağımı havada döndürüyorum. Yine kaşlarını çatıyor ve dinlerken başını sallıyor.

"Telefonu kapat," diyorum.

"Deniyorum amına koyayım," diye karşılık veriyor. Telefonumdan bir mesaj geliyor. Cameron'dan.

Neredesin?

Ben de mesaj atarım.

Murph'ün ofisinde.

İki dakika sonra Cameron Adrian'ın ofisine girdi, ardından Tiffany elinde kahvelerimizle geldi.

"Hey," diye sesleniyor. "Ne oldu? Bekleyemeyen ne?"

Adrian'a işaret ediyorum. "Onu bekle."

Masaya oturur ve elinin içine doğru esnemeye başlar. "Tanrıya şükür Cuma gecesi beni eve gönderdin. Carson'da olduğumu bile hatırlamıyorum.

"Tanrım, çok çirkin bir hatunsun." İrkildim.

"O ruju çıkarmak çok zor, biliyorsun. Dün işe gitmem gerekiyordu ve dudaklarım o boku fırçalamaktan yanıyordu. Dudak kremi sürmek zorunda kaldım."

Sırıtiyorum. Adrian'a, "Telefonu kapat," diyorum. "Kiminle konuşuyor?" Cameron kaşlarını çatıyor.

Omuz silkiyorum. "Mızımızın teki."

Adrian sonunda telefonu kapatıyor ve tepside kahvesini alırken donuk bir ifadeyle bana bakıyor. "Neden benim ofisimdesin?"

Abartılı bir şekilde gülümsüyorum.

İkisi de şaşkınlıkla bana bakıyor. "Natasha hamile."

İkisi de şaşkın şaşkın bana bakıyor, hiçbir şey söylemiyorlar.

"Beni duydun mu?"

"Ne?" Adrian kaşlarını çatır.

"Ciddi misin?" Cameron

soruyor. "Ölümcül."

Gülümsüyorum.

"Ölümcül hamile mi?" Adrian'ın sesini bir parça heyecanın
doldurduğunu duyuyorum. "Kimseye söylememem gerekiyor."

Cameron beni sert bir tokalaşmayla yakalıyor ve başını benimkinin yanına
koyuyor. "Biz sayılmayız," diye fısıldıyor Adrian heyecanının akmasına izin
verirken ve

beni kucakladı.

"Biliyorum. İkiniz de sayılmazsınız. Ama size söylediğimi belli etmeyin,
özellikle de Natasha'ya."

"Aman Tanrım." Adrian zıplamaya başlar ve sonra noktaları birleştirirken
yüzü düşer. "Ama... Tash Cuma gecesi sarhoştı."

"Evet, bilmiyordum." Gözlerim Cameron'a kayıyor. "Bu bir sorun mu?"

Yüzünü buruşturuyor. "İdeal değil. Ama pek çok kadın ilk başta bunu
bilmez. Her şey yolunda gitmeli."

Yine ıslıl ıslıl gülümsüyorum. "Dr. Google böyle söyledi. Başka ne bilmem
gerekiyor?" diye soruyorum.

"Hamilelik hakkında mı?"

Kahvemi yudumlarken başımı salladım.

Yüzü düşüyor. "Bana sadece tıbbi bilgi alabilmek için mi söylüyorsun?"

"Tabii ki."

Üst dudağını kıvrır ve Adrian'a başını sallar. "Anlaşıldı," diye
mırıldanıyor nefesinin altında. "Kaç aylık?"

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Bu öğleden sonra doktora gideceğiz."

"Bebeğimiz mi olacak?" Adrian tekrarlıyor. "Gerçekten."

"Bir bebeğim olacak." Sırıtiyorum. "Sadece yardım ediyorsun."

Adrian elini kalbinin üzerine koyar. "Oh, sadece kalbimi sıkmak istiyorum
kızım."

"O benim kızım ve *sen* henüz bunu bilmiyorsun," diye mırıldandım
Finc kahveme
an.

"Ah, doğru." Salona uzanıyor. "Gidip sarhoş olmalıyız
ya da başka bir şey."

Gülümsüyorum ve aptal gibi gülümseyen Cameron'a bakıyorum.
"Gerçekten yapmalıyız," diye yanıtlıyor.

Başımı salladım. "Hayır, daha sonra doktora gideceğiz." "Bu gece
mi?" diye soruyor.

"Hayır." Kaşlarımı çatıyorum. "Onu bir dakika bile yalnız bırakmayacağım.
Bugün kendimi işe sürüklemek zorunda kaldım."

Adrian koltuğa uzandı ve kalbini tuttu. "Külkedimin bir bebeği olacak. Bu
şimdiye kadarki en iyi haber."

Dikkatim Cameron'a dönüyor. "Peki ya seks?" "Seks iyi."

Gözlerim soru sorar gibi onunkileri tutuyor.

Zaten sorumu bildiği için başını yana eğiyor. "Sert seks mi demek
istiyorsun?"

Kurnazca başımı sallıyorum.

"Sert ne kadar serttir?"

Çenemi meydan

okurcasına

kaldırıyorum.

"Sert, sert. Sert gibi mi?" diye soruyor.

Ona orantısız bir gülümseme veriyorum ve başımı yana eğiyorum, ona
gerçekten cevap vermiyorum.

"Kadın anatomisi hakkında pek bir şey bilmiyorum ama bunu
yapamayacağını biliyorum. İçine bir mantar koy, seni seks manyağı!" Adrian
ellerini tiksintiyle saçlarında gezdirirken tersliyor.

Gözlerimi deviriyorum.

Cameron bir an düşündü ve omuz silkti. "Bence sorun yok, ama belki
biraz yumuşatabilirsin."

"Oh." Kaşlarımı çattım. Kahretsin, Cumartesi sabahı ona sertçe verdim.
Ya çoktan zarar verdiysem?

"Zaten yaptın, değil mi?" "Belki de," diye mırıldandım.

"Peki o iyi mi?"

Omuz silkiyorum. "İyi görünüyor." "O zaman sorun yok."

Adrian'a dönüyorum ve o da omuz silkiyor. Ofisin kapısı açılıyor ve Jarvis içeri giriyor. "Oh, merhaba." Gülümsüyor.

"Selam, dostum."

"Hey," diye sesleniyor Cameron. "Kolların nasıl?" Cameron sırtıyor.

"Kemiklerinden sökülmüş." Adrian'ın çekmecelerindeki eşyaları dosyalamaya başlarken iç geçiriyor.

Genişçe gülümsüyorum ve çocuklara göz kırpıyorum. Cameron ve Murph Jarvis'i kanatları altına aldılar. Onu her yere götürüyorlar, hatta sabahın erken saatlerindeki spor seanslarına bile sürüklüyorlar. Bundan nefret ediyormuş gibi davranıyor ama onunla geçirdikleri zamanı sevdiğini biliyorum. Tash ve Didge bile genç arkadaşımıza hayran. Gülümsüyorum. Onları suçladığımı söyleyemem. Ben de ondan oldukça etkilendim.

"Tamam, ezikler. İşe gitmem gerekiyor." Cameron ayağa kalkarken iç geçirir. "Bana yemek mi pişiriyorsun Murphy?" diye sorar.

Murph'ün gözleri Jarvis'e kaydı. "Akşam yemeğine gelmek ister misin?"

"Elbette," diye cevaplıyor Jarvis rahatça.

Adrian bana baktı. "Siz de akşam yemeğine gelmek ister misiniz?"

Başımı sallıyorum. "Hayır, teşekkürler. Tash'i dışarı çıkaracağım."

Adrian aramızda *gizli bir* gülümsemeyle gülümsüyor ve ben başımı sallıyorum. "Bana ihtiyacın olursa ofisimde olacağım."

Koridorda yürürken Tiffany bana seslendi. "Bay Stanton?"

"Evet?"

"Randevunuz ofisinizde."

"Kim o?" Kaşlarımı çattım. "Henüz günlüğümü açmadım."

"Randevuyu haftalar önce aldı. Kendisi Avustralya Tıp Kurulu'ndan."

"O neden burada?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Aslında çok garip. Randevu bir isimle alınmıştı ama bugün geldiğinde başka bir ismi vardı."

"Adı ne?"

Masasına geri döner ve günlüğünü eline alır. "James Brennan."

Zeminin altımdan kaydığını hissediyorum ve sanki otomatik pilotta çalışıyormuş gibi ofisime doğru fırlıyorum, kapıyı aceleyle çekip açıyorum.

Sırtını bana dönmüş, pencereden dışarı bakıyor, üzerinde koyu renk bir gri takım elbise ve krem rengi gömlek. Yavaşça bana doğru döndü. "Merhaba evlat."

Şok kan dolaşımına karışmaya başlarken ona ters ters bakıyorum.

Yüzünü ilk kez görüyormuşum gibi hissediyorum. Birbirimize benziyoruz. Birbirimize benziyoruz. Benim boyumda duruyor, 1.80 boyunda. Saçları şakaklarında ağarıyor ve teni zeytin rengi. Ama ayna olan gözleri. Başımı eğiyorum ve boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Ona nasıl benzeyebilirim?

"Seni öldürmeden önce defol," diye fısıldıyorum. Kıpırdamadan duruyor, gözleri gözlerimi tutuyor.

"Babanla bu şekilde konuşamazsın."

"Sen benim babam değilsin."

"Ah." Alaycı bir şekilde gülümsüyor. "İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz, değil mi?"

Adrenalinin içimde pompalanmaya başladığını hissederken ona doğru bir adım atıyorum. Meydan okurcasına çenesini kaldırdı.

"Tanrım bana yardım et," diye fısıldadım. "Seni lime lime edeceğim." Bana ters ters bakıyor.

"Çık dışarı!"

"Hayır. Söyleyeceklerimi dinleyeceksin."

"Tabii ki dinleyeceğim."

"Buraya kendim için gelmedim. Sen benim oğlum olamayacak kadar Stanton'sın." "Bunun için şükürler olsun." Homurdanıyorum.

"Annen için geldim." "Bu ne cüret? Sana defol dedim."

"Onunla altı aydır konuşmuyorsun."

Düşmanca gözlerim onunkileri tutuyor.

"Ve bunun için kendine teşekkür etmelisin." Alay ediyorum.

"Ne yapmasını istiyordun? Zevkini başka yataklarda alan bir koca için tüm hayatını çürütmesini." Kalbimin atışını kulaklarımda duymaya başladım. "Gerçekten hak ettiği bu muydu?"

"Sen onun en iyi arkadaşıydın."

"Ve ona nasıl davrandığını gördüm." "Çık dışarı."

"Onu hiç sevmedi."

Ona bakamıyorum bile ve gözlerim halının üzerinde bir noktaya odaklanıyor. "Onu seviyorum, Joshua. Onu her zaman sevdim."

"Onu bu yüzden mi dövdün?"

Duraklıyor. "Biz..." Düşüncelerini ifade etmeye çalışır. "Değişken bir ilişkimiz olduğu doğru. Onu terk etmesi için kaç kez yalvardığımı bilemezsin - aşkımızı dünyaya duyurması için."

"Yalancı."

"O beni seviyor."

"Eğer seni sevseydi seninle gelirdi."

"Öyle mi?" Kaşlarını soru sorar gibi kaldırıyor. "İkimiz de biliyoruz ki kalmasının tek bir nedeni var."

Ona ters ters baktım. "Param için ona şantaj yaptın."

Başını sallıyor. "Hayır. Bana başka bir iş kurmam için borç verdi. Kısa vadeli bir krediydi."

"Siktir git. Yalan söylüyorsun. Peki ya Wilson? Onun kapısını çaldığını görmedim?"

"Listemde sırada Wilson var," diyor bana kuru bir sesle. "Ama seni üzen

onu. Sevgili Joshua Stanton." Alay ediyor. "Sevgisiz bir evlilikte yaşamak için bir ömür boyu mutluluğu feda etti... *senin* için. Yakın zamana kadar Wilson'dan haberi yoktu."

"Buradan çıkmak için yaklaşık on saniyeniz var yoksa sedyeyle gidiyor."

"Bana sandığından daha çok benziyorsun." Alaycı bir şekilde sırtıyor ve ben kaşlarımı çatıyorum. "Şiddete başvurmak iyi hissettiriyor, değil mi?"

Şiddet uzun zamandır en sevdiğim hobim. Tanrım, gerçeğin acısının iliklerime kadar işlediğini hissediyorum.

"Bazı günler, bir şey almazsan patlayacakmışsın gibi hissediyorsun. Öfke dışarı." Cevap veriyor.

Başımı eğiyorum. "Hayır." Kendi kendime mırıldanıyorum.

"Birini incitme arzusu seni canlı canlı yiyip bitirecekmiş gibi dışarı

."

"Kapa çeneni."
"Bir haftada kaç kez birinin kıcını tekmellersin, Joshua?" "Kapa çeneni!"
Bağırıyorum.

"Bir kadına bu kadar aşık olduğunuzu hayal edebiliyor musunuz? Doğru mu? Ondan bir çocuk sahibi olmak ve onun bunu dünyaya inkar etmesi için mi? Çocuğun başka bir adam tarafından satın alınması için mi?"

Kalbim çarpmaya başladı.

"Her lanet gün birbirimizin kollarındaydık, ama o her gece eve onun yanına gidiyordu. Bu beni öldürdü."

Ona bakıyorum.

"Ona karşı kontrolümü kaybettiğim için beni suçluyor musun? Natasha'nın başka biriyle evli olduğunu düşünebiliyor musun? Seni sevdiğini bildiğin halde çocuğunun başka bir adamın adıyla büyüdüğünü?"

Bebeğim aklıma geliyor ve gözlerim buğulanıyor. "Çık dışarı," diye fısıldıyorum.

"Evet, kavga ettik ama onu sevdim. Varlığımın her zerresiyle onu sevdim. onu."

Natasha'm ve bebeğimiz dışında her şeyi dışunebiliyorum. Bana ne sđylediđini hayal bile edemiyorum. Kontrolümü kaybetsem Natasha'ya vurur muydum? Hayır. Asla yapamam.

"Annenle konuş, Joshua. Sana ihtiyaçı var."

Acı kalbimi dağlıyor. Benim de ona ihtiyaçı var.

Ne diyeceğimi bilemiyorum, sđyleyecek sđzüm yok. Bulanık gözlerle ona bakıyorum. "Güle güle. Seni hiç tanımamak güzeldi."

Acı dolu gözleri benimkileri tutuyor. "Keşke ben de aynısını sđyleyebilseydim."

Dönüp ofisimden çıkıyorum, yemin ederim ki bu adamla son görüşmem olacak.

Son dosyaları yüklüyorum ve derin bir nefes alıyorum. Saat üç ve James'in ziyaretinden beri eve gitmek istiyorum ama kendime izin vermiyorum. Bana ulaşamıyor. Kapım açılıyor ve Natasha'nın güzel yüzü karşıma çıkıyor.

"Merhaba." Gülümsüyor.

Hemen ayağa kalktım ve ona doğru yürüdüm. "Seni saat dörtte alacağımı sanıyordum?"

Kollarını boynuma doluyor ve ben de saçlarını omuzlarının arkasına itiyorum. "İyi olup olmadığını kontrol etmek istedim." Dudakları benimkilerle buluştu.

Gülümsüyorum. "Ben iyiyim."

"şok oldun mu?"

"Evet."

"İyi gitti mi?"

Başımı salladım. "Hayır." Saçlarından bir nefes çekiyorum. "Ama onu ben öldürmedim, bu da bir şeydir."

Dili dudaklarımı hafifçe aralarken gülümsüyor. "Neden bugün fazladan iki korumam var?"

Elim içgüdüsel olarak karnına gidiyor. "Çünkü artık iki kişisiniz."

Elini benimkinin üzerine koyarken kaşlarını kaldırıyor. "Ciddi misin sen?"

"Öyleyim."

"Joshua, önümde dokuz ay var. Bütün bu süre boyunca zorba mı olacaksın?"

Gülümsüyorum ve onu nazikçe öpüyorum. "Yedi ay üç haftan kaldı ve henüz zorbalık görmeye bile başlamadın, Presh."

Onu elimden tutup masama götürüyorum, sandalyeme oturtuyorum ve kucağıma çekiyorum. Kokusunu derin derin içime çekiyorum ve gülümsüyorum. Dünyadaki her şey yeniden mükemmel görünüyor. Önce nazikçe, sonra daha derin öpüşüyoruz ve uyarılmamın artmaya başladığını hissediyorum. Her seferinde, bu güzel kadına daha yakın hissedemeyeceğimi düşündüğüm her lanet zamanda, yakınlığımızı yoğunlaştıran, başka bir seviyeye taşıyan bir şey oluyor.

Işınılıyorum.

"Ne?" Sırıttıyor.

"Oğullarımın iyi yüzücüler olduğunu söylemiştim."

Kıkırdıyor. "Kendine çok güvenen bir piçsin."

Kapı açıldı ve Adrian beni fark etmeden içeri girdi. Beni görünce adımlarının ortasında durdu. "N-natasha," diye kekeledi.

"Selam, bebeğim." Gülümsüyor.

Kadın onu öpmek için ayağa kalkar ve adam onu kucaklayarak sıkar. Geri çekilir ve onu kol uzunluğunda tutar ve baygın bir gülümsemeyle gülümser. Onu tekrar sıkıyor. "Oh, bugün çok güzel görünüyorsun," diye fışkırıyor.

Bana baktı, yüzü ciddiydi. "Ona söylemişsin." "Aferin

Murph," diye tıslıyorum.

Yüzünü buruşturuyor. "Ama çok heyecanlıyım. Söz veriyorum söylemeyeceğim.

kimse," diye kekeliyor.

"Cameron'a da söyledin mi?"

"Belki." İrkildim.

Gülümsüyor. "Sorun değil. Didge'e, anneme ve Abbie'ye de söyledim. Kendimi tutamadım."

Adrian rahatlayarak iç çeker ve karnını öpmek için eğilir. "Merhaba, içeride en sevdiğin amcan var. Yakışıklı olan." Yüzünde kocaman bir gülümsemeye kızın kalçalarından sarkıyor.

Ben sırtıyorum ve Natasha gözlerini deviriyor. "Bu uzun bir sekiz olacak aylar." Elini onun başına koyarken iç geçiriyor.

Natasha

Manzara geçip giderken arabada oturuyorum, kalbim göğsümde atıyor. Uzanıp Nicholas'ın elini tutuyorum ve o da güven verici bir hareketle elini sıkıyor. On iki haftalık hamileyim ve kıyamete neden olacağını bildiğim bir şey yapmak üzereyim. Nicholas ve ben, rehin tutulduğum sırada beni hayatta tutan genç çocuğu ziyaret etmek için Los Angeles'ın dört saat güneyindeki hapishaneye gidiyoruz. Cevaplamam gereken çok fazla soru, cevaplanmamış çok fazla şey var. Hayatımın yirmi dört saatini kaybettim ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım bunun peşini bırakamıyorum. Kapanışa ihtiyacım var. Bana ne olduğunu bilmem gerek. Nicholas bana Londra'dan telefonla terapi seansları veriyor ve ikimiz de bunun bana bir tür kapanış sağlayacağını düşünüyoruz. Benimle gelmek için üç günlüğüne Londra'dan kendi evine gitti. Joshua gittiğini bilmiyor ve korumalara bir dükkândan bebek arabası alacağımızı söyleyerek yalan söyledim. Önümüzde ve arkamızda birer araba var. Bugünlerde Kraliçe'den bile daha fazla korunuyorum. Max sürüyor ve bir şeylerin peşinde olduğunu biliyorum. Sürekli bana bakıyor ve kaşlarını soru sorar gibi kaldırıyor. Nicholas yanımdayken bebek arabası almak için dört saat araba kullanmayacağımı biliyor. Evde bir bebeğim varken bunu yapmak istemiyorum ve belirgin bir şekilde hamileyken de oraya gitmek istemiyorum. Başka bir hapishaneye nakledilebilir ya da şartlı tahliye edilebilir ve ben çok ihtiyacım olan cevapları asla alamam. Bunu şimdi halletmeliyim ki bebek doğmadan önce bununla başa çıkabileyim. Arabayı Max kullanıyor, bu yüzden Nicholas'a ne söyleyeceğimi bile tartışamıyorum. Burada oturmuş, ikimiz de alışverişe çıkmışız gibi davranıyoruz. Yaşadığımız Rus casusluğu olayı sinirlerimi daha da geriyor.

"Adres nedir?" Max ikinci kez soruyor.

Nicholas'ın gözleri benimkilerle buluştu. Ona adresi söyleyemem. Orada. Nereye gittiğimizi öğrenirse Joshua'yı arayacak. Kahretsin, bu berbat bir şey.

"Adres çantamda, şehre doğru yola çıkın, ben bulurum" diye cevap veriyorum endişeyle.

"Tamam." Gözleri dikiz aynasından bana bakıyor. Önümüzdeki arabaya sesleniyor. "Bir sonraki çıkıştan bin."

"Anladım," diye yanıtlıyor ses.

Çantamdan küçük bir not defteri çıkarıp Nicholas'a veriyorum, o da Harita uygulamasına adresi yazıp bakıyor.

"Aslında Max, hazır buradayken hızlıca bir iş arkadaşımı ziyaret etmek istiyorum." Nicholas gelişigüzel cevap verir.

Max'in gözleri aynada tekrar bana dikildi. "Nereye?"

"Onun işine gideceğiz."

"Nerede çalışıyor?"

Nicholas, "Buradan sağa dön," diye talimat verdi.

Önümüzdeki araba geride kaldı ve şimdi bizi takip eden iki araba var. Kalbim gerçekten çarpmaya başladı.

"Soldan ikinci." Nicholas cevap verir.

Görebiliyorum. Hapishanenin geniş çim alanı ve çitler. Kahretsin, bunu gerçekten yapacak mıyım?

"Natasha, benimle içeri gelebilirsin."

Kapıya vardığımızda Max düşünceli bir şekilde gözlerini kısıyor. "Hapishanede mi çalışıyor?"

"Evet, onu bizimle öğle yemeğine davet edeceğim." Max yavaşça içeri giriyor ve arabayı park etmek için otoparka gidiyor. "Ben de seninle geleceğim," diye kekeliyorum kapıyı açarken. "Hayır, gelmeyeceksin!" Max tersliyor. "Burada bekleyeceksin."

Paniğe kapıldım ve otoparktan hapishanenin ön kapısına doğru hızlı adımlarla ilerlemeye başladım.

"Natasha?" Max bağılıyor. "Buraya gel."

"İçeri giriyorum. Cevaplara ihtiyacım var, Max."

Yapbozu bir araya getirirken yüzü düşüyor. "Hayır!" diye bağırır.
Diğer muhafızların hepsi arabalarından inmeye başlar.
Nicholas peşimdeyken ön kapıya varıyorum ve pencereden dışarı baktığımda Max'in telefonla konuştuğunu görüyorum. Kahretsin, Joshua'yı arıyor.

Kalbim çok hızlı çarpıyor.
Nicholas resepsiyona doğru yürür. "Bir mahkûmla görüşmek için randevumuz var."

Gözlerim dışarıya dönüyor ve gardiyanların volta attığını görüyorum. Bana dokunmalarına izin verilmiyor ve beni fiziksel olarak buradan sürüklemeyeceklerini biliyorum.

Telefonum çaldı ve zıpladım. Lambo ismi ekranda belirdi ve ben Sessize al. Nicholas dönüp bana bakıyor ve başını sallıyor.

Hay sikeyim. Ellerimi saçlarımda gezdiriyorum.

Telefon çalışıyor ama hemen ardından tekrar çalışıyor. Bir mesaj geliyor.

LANET TELEFONUNA CEVAP VER!

Aman Tanrım. Beni öldürecek.
Tekrar çalışıyor ve cevap verirken gözlerimi kapatıyorum. "Merhaba," diye fısıldıyorum. "Neredesin lan sen?" diye bağırıyor.
"Cevaplara ihtiyacım var."
"Neredesin?" diye bağırıyor.
"Hapishanedeyim. Beni hayatta tutan çocuğu ziyaret ediyorum."
"Ne?" O kadar yüksek sesle bağırıyor ki telefonu kulağımdan uzak tutmak zorunda kalıyorum. "Bin şu lanet arabaya ve hemen buraya gel. Ne cüretle Bunu sen mi yaptın?"

Gözlerim yaşardı. Joshua bana bu kadar kızmayalı uzun zaman olmuştu. Onun ne kadar korkutucu olduğunu unutmuşum.

"Sakın içeri girmeyi aklından bile geçirme," diye homurdanıyor. "Ciddiyim! Tanrı yardımcım olsun, Natasha."

Korkumu yutuyorum. "Seni seviyorum." Telefonu kapattım ve kapattım. Onunla daha sonra ilgileneceğim.

Büyük kapı sürgüyle açıldı ve Nicholas bana döndü. "Hazır mısın?"

Uzun bir koridordan geçip bir odaya giriyoruz. Burası bana Jes'i ilk tanıştığımızda gördüğüm oda.

Nicholas yanıma oturuyor ve genç ocuk içeri alınıyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve oturmadan önce utanç içinde başını öne eğiyor.

O tavana bakarken ben de oturup ona bakıyorum. Şaka mı yapıyor bu? Beni cehenneme soktu ve gözlerimin içine bakacak cesareti bile yok.

Nicholas'ın telefonu çalar ve hemen açar. Kahretsin, bu Joshua'ydı.

O odada kilitli kaldığım süre kafamda yeniden canlanırken kıpırdamadan oturuyorum. Kafasını kaldırıp bakmıyor ve beni tanımıyor.

Ne korkak ama.

Öfke yükselmeye başlıyor ve kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes alıyorum. Nicholas'la sinirlenmemin bebeğimi tehlikeye atabileceğİ hakkında konuşmuştuk. Sakin kalmalı ve cevaplarımı alıp gitmeliyim.

"Neden?" diye

sordum. Yere

baktı.

"Sana lanet bir soru sordum. Cevap ver." "Sence

neden?"

Ona ters ters bakıyorum. Evdeki halinden çok farklı. Hapishane ona iyi davranmamış. Daha sert, daha soğuk.

"Bana reddedemeyeceğim kadar çok para teklif etti."

"Ne zamandır planlıyordunuz?"

Omuz silkiyor.

"Mürekkep!" Şak

diye söyledim. "Birkaç

ay." "Bana kim ilaç

verdi?"

Arkasına yaslanır ve gözlerini devirir. "Buraya özür dilemeye geldiysen, özür dilerim." diye alay ediyor.

İçimi öfke kaplarken öne doğru oturuyorum. "Sana özür dilemeye gelmedim, seni kendini beğenmiş küçük pislik. Beni o gemiye nasıl bindirdiğini öğrenmeye geldim."

Gözleri benimkileri tutuyor.

"Ve bana ne kadar çabuk  ylersen o kadar çabuk giderim. Bana kim ilaç verdi?"

"Bir garson."

"Garson kimdi?"

"Amelie'nin arkadaşlarından biri. Neredeyse imiyordun."

Omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti akarken kaşlarımı atıyorum. O düğünde beni izleyen ve zehir imemi bekleyen insanlar vardı.

Öfkemi yutuyorum. "Tekneye döndüğümde... ne oldu?" Bana cevap vermedi.

"Soruya cevap ver." Nicholas homurdanıyor.

"Siz geldiğinizde teknenin altında zaten iki dalgıç vardı." Kaşlarımı attım.

"Carl ve başka bir adam."

"Devam et."

"Geldiğiniz tekne hareket eder etmez gemiye tırmandılar." "Hemen mi?"

"Tekneye tırmanmalarını bastırmak için motorun sesine ihtiyacım vardı."

Aman Tanrım. İçimi korku kaplarken başımı ellerimin arasına aldım.

"Sen bayginken sadece on dakikalığına oradaydın." Gözyaşları içinde ona baktım.

"Sadece damarını kesmesi gerekiyordu ama bıçak çok keskindi.

Başparmağımı derin yara izimin üzerinde gezdirirken yanağıma bir damla gözyaşı düşüyor. Neredeyse beni tekrar kestiğini hissedebiliyorum.

"ok fazla kan vardı. Seni suya sokmadan önce sarmak için bandajları vardı."

Tüplü dalış kıyafeti giymiş adamların kanımı güvertenin her yerine bulaştırdığını ve kolumu bir bandajla sardığını hayal ederken kaşlarımı atıyorum.

"Onlar tekneye tırmandıktan on beş dakika sonra siz de teknedeydiniz."

Kaşlarımı attım. "Bunun gecenin bir yarısı olduğunu sanıyordum?"

Tanrım, muhafızların hepsi sadece iki yüz metre ötede sohbet ediyor olmalıydı.

Başını iki yana sallıyor. "Hemen yapılması gerekiyordu, yoksa duyulacaklardı."

"Sizi kıyıya kadar yüzdürdüler ve tanklarından oksijen verdiler."

Sanki anılar bana geri dönüyormuş gibi bir duygu dalgası duyularımı okşamaya başlıyor.

"İşte burada ben devreye giriyorum." Soru sormak için bir kaşımı kaldırdım.

"Ormandaki su kenarında bir atın arkasındaydım. ey seni arkasına yüklediler ve bizi eve götürürken sana baktım."

"Beni bir at yulafının arkasına mı diktin?" diye sordum. Aman Tanrım, bu saçmalığa inanamıyorum.

"Evet. Kanamayı durduramadım. Durdurmak zorundaydım." Nicholas destek için elimi tuttu.

"Eve vardığımızda sana kendi kanımdan naklettim."

O benim hayatımı kurtardı. Uzun bir süre ona baktım. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum gözyaşlarımın arasından.

İlk defa pişman görünüyor.

Bir an oturdum, sonra ne soracağımdan emin değildim. Bilmem gereken daha çok şey vardı ama artık burada olmak istemiyordum. Çaresizce ihtiyacım olan şey beni tekneye bindirme bilgisiydi. Bu iğrenç dehşeti daha fazla duymak istemiyorum. Ona son bir kez baktım ve ayağa kalktım.

"Gitmeye hazırım. Güle güle."
"Güle güle,
Natasha."

Sanki şeytan ruhumdan kurtulmuş gibi salona doğru yürüyorum. Nihayet nefes alabiliyorum.

BÖLÜM

Araba apartmanımızın yeraltı otoparkına girdiğinde hava henüz kararmıştı. Tam bir telsiz sessizliği vardı. Joshua aramadı, yani belli ki hapishaneden ayrıldığımı ve eve dönmekte olduğumu biliyor. Arabayla dolaşırken onu asansör girişinin yanındaki kaldırımda dururken görüyorum.

İki koruma arkada duruyor ve Ben, Joshua'nın arabasına yaslanmış durumda.

Hepsi beni bekliyor. Ne zamandır orada duruyor? Elleri takım elbise pantolonunun ceplerinde ve yüzündeki ifade öldürücü. Korkumun arttığını ve terimin koltuk altlarımı yakmaya başladığını hissediyorum. O gece Jesten'i dairemde bulduğundan beri onu bu kadar kızgın görmemiştim.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Max nefesinin altında. "Çok iyi olacak." Bir nefes veriyorum ve Nicholas güven verici bir şekilde elimi tutuyor. Nicholas

Yarın Londra'ya dönüyor.

"Benimle geldiğin için teşekkür ederim," diye fısıldadım. "Bunca yolu beni desteklemek için geldiğiniz için gerçekten minnettarım."

Gülümsüyor. "Yapılması gerekiyordu. Daha iyi hissetmene sevindim."

Max arabayı park ediyor ve ben yavaşça iniyorum. Joshua olduğu yerde hareketsiz duruyor. Hiç yapmadığı bir şey. Her zaman bana doğru yürür ve sonra beni geri yürütür. Çok kızgındı. Ona doğru yürüyorum ve gözleri yüzümden ayrılmıyor.

"Merhaba," diye
kekeliyorum. O hiçbir
şey söylemiyor.

İlk konuşan Nicholas oldu. "Joshua."

Joshua elini kaldırır ve onun sözünü keser. "Sakın konuşma. Gir içeri

"Seni bayıltmadan önce arabana bin ve onu becer."

Gözlerim açıldı. Lanet olsun, öldüm ben.

Nicholas onun işaretini alıyor ve beni öpmek için eğiliyor. "Ara beni," diye fısıldıyor garip bir şekilde, sonra da otoparkı geçip arabasına doğru ilerliyor. Joshua dönüp asansöre doğru yürüyor ve düğmeye basıyor.

"Nicholas'a kaba davranma," diye kekeleyerek onu takip ediyorum.

Başı dönüyor ama dilini tutuyor ve ölüm sessizliğinden sonra konuşuyor. "Canım ne isterse onu yaparım."

Max ve Ben'le birlikte asansöre biniyoruz ve sessizce duruyoruz. Onlar etraftayken çok garip oluyor. Sanırım Bridget'lere koşturmak istiyorum. Joshua beni bile korkutuyor. Gözlerim asansörler geçerken kadrani izliyor. Kahretsin, asansörden inmek istemiyorum. Kapı nihayet açılıyor ve Joshua elini uzatıyor. Gözlerim Max'e *takılıyor* ve o da başını sallıyor. *Bana ihtiyacın olursa burada olacağım.* Teşekkür ederek gülümsedim. Joshua kapıyı açıyor ve ben içeri giriyorum, kapı kapanıyor ve anahtarları duvara o kadar sert fırlatıyor ki alçıpan da bir delik açılıyor. Korkuyla sığıyorum ve başımı endişeyle sallamaya başlıyorum. "Joshua, lütfen anla..."

"Neyi anladın?" diye
bağırıyor. "Cevaplara
ihtiyacım vardı," diye
ağlıyorum.

Gözleri kısıldı. "Benim de birkaç cevaba ihtiyacım var." Küçümsüyor.
Sesindeki zehri görünce irkildim. Tanrım, onu hiç böyle görmemiştim.

"Hangi noktada Natasha, bir hapishaneye gidip
seni öldürmeye çalışan biri..." Sesi soğuk ve sakin ve korkumu yutuyorum. "İyi
bir fikir miydi?" diye bağırıyor.

Gözyaşlarım dökülüyor.

Yüzüme bir nger tutuyor. "Sakin ha! Sakın su işleri saçmalığına başlama."

Kıpırdamadan duruyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum. Alt dudağım
titriyor. "Joshua, sakın ol," diye fısıldıyorum.

"Sakin ol?" diye bağırıyor. "Sakinleşmek mi? Bugün bebeğimin hayatını
tehlikeye atan bencil bir yalancıyla evliyim."

Yüzüm düştü. "Sana ilk kez yalan söylüyorum."

"Sakinleşmenin çok ama çok ötesindeyim."

"Bebeğin hayatı risk altında değildi," diye anlatmaya çalışıyorum. "Öyle değil miydi?" diye bağıyor.

"Ne yaptığımı biliyordum."

"Tıpkı Ben'e gitmesini söylediğin teknedeki gece gibi." Düşüncelerini toparlarken başını sallıyor. "O gece de ne yaptığını biliyordun, değil mi? O gece de korunmaya ihtiyacın yoktu, değil mi Natasha?"

Gözlerim kapanıyor. Bu konuyu açmak zorundaydı, değil mi?

Gözyaşlarım dökülüyor ve başımı sallıyorum. "Hayır. Gitmeme izin vermeyeceğini biliyordum." "Çünkü seni korumaya çalışıyorum!" diye o kadar yüksek sesle bağıyor ki geri sığıyorum. "Beni korkutuyorsun," diye fısıldıyorum.

"Korkmalısın amına koyayım."

Yüzüm düşüyor. "Kes şunu," diye nefes alıyorum.

Uzun bir süre bana bakıyor ve sonra gözlerini kapatıyor.

"Kendimi korkutuyorum," diye cevap veriyor soğuk bir şekilde. Yüzüme iyice yaklaşıyor. "Bugün bana yalan söyledin. Bugün bana ihanet ettin." Hırlıyor.

Gözyaşlarım dökülürken başımı sallıyorum. "Hayır, Joshua, bunu asla yapmam."

Benden uzaklaşıp duvarı yumrukluyor ve duvar onun altında parçalanıyor.

St.

"Kes şunu," diye bağıyorum.

Dönüyor ve kontrol etmeye çalışırken vahşi gözleri benimkileri tutuyor.

"Lütfen anla," diye fısıldıyorum.

"Şunu anla. Şu anda senin yanında olamam." Anahtarlarını aldı. "Nereye gidiyorsun?" Sızlanıyorum.

"Senden uzakta."

"Hayır. Joshua, gitme," diye bağıyorum. "Nereye gidiyorsun?"

Dönüp daireden çıktı ve kapıyı çarptı. Yüzüm buruşur, gözyaşları dökülür. Oh Tanrım. Şimdi yaptım işte.

Yatağıma düştüm ve feryat ettim.

"Saat gecenin ikisi ve Bridget'le birlikte salonda saati izliyoruz. Joshua

eve gelmedi ve nerede olduğunu bilmiyorum.

"Hangi cehennemde o?" Bridget kaşlarını çatar. "Onun saçmalıklarından bıktım artık." "Çok kızgındı, Didge; onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim."

Gözlerini deviriyor. "Aklından ne geçiyordu? Neden ona söylemedin?"

Üzüntüyle omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Kızacağını biliyordum ama bu kadar kızacağını beklemiyordum."

"Ne kadar deli, birden ona kadar bir ölçekte mi?" diye soruyor arkasına yaslanırken. "Yüz."

"Hmm."

"Nerede olduğunu düşünüyorsun?" diye sordum. "Bir yerlerde sarhoş oluyor."

"Cameron'ı tekrar ara." Telefonumu ona fırlatıyorum.

Telefonu alır ve onun numarasını çevirip hoparlöre verir. Cameron ve Adrian saat ondan beri onu arıyorlardı.

Telefonu açıyor. "Selam." Müziğin sesi yüksek ve telefondan gümbür gümbür geliyor. "Onu az önce buldum."

Elimi kalbimin üzerine koyup rahatladım. "O iyi mi?"

Titreyerek sordum. "Striptiz kulübünde."

"Ne?" Nefesim kesildi. Lanet olsun, o ölü bir adam.

Bridget'in gözleri irileşiyor ve sırtırken elini ağzına götürüyor. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" Cameron'a telefondan bağıyorum.

"Kapa çeneni!" diye tersliyor. "Yani sen gizlice hapishanedeki katilleri ziyaret edebiliyorsun ama o lanet olası bir striptiz kulübüne gidemiyor mu? Kafanı içeri çek."

"Lanet olası bir bebeği olacak!" Öfkeyle bağıyorum.

"Son baktığımda sen de öyleydin," diye karşılık veriyor. Tanrım, kardeşine olan sadakati çok sinir bozucu. "Sana adresi mesaj atacağım, gel ve onu al." Telefonu kapatıyor.

Telefonu öyle bir güçle kapattım ki neredeyse cam ekranı kıracaktım. "Bu ne cüret?" Homurdanıyorum.

Bridget gülümsemek için alt dudağını ısırır.

Ayağa kalktım ve hışımla yatak odama girip kıyafetlerimi giydim. "Acele et,"

Bağırıyorum.

"Pijamalarımı giydim," diye
sesleniyor. "Giyin o zaman,"
diyorum ona.

Hırkamı çekiyorum. "Tanrı yardımcım olsun, eğer bir striptizciye bu
kadar baktıysa, onu çıplak ellerimle öldüreceğim."

"Harika," diye yanıtıyor Bridget, soğukkanlılıkla.

"Kulağa eğlenceli geliyor." "Hiç komik değil,
Bridget."

"Kim gülüyor?" diye kuru bir şekilde cevap veriyor.

Yarım saat sonra korumaların bizi takip ettiği küçük bir striptiz kulübüne
giriyoruz. Max yorum yapmadı ve biliyorum ki vampirleşmiş Jerry Springer'in
dönüşüne bayılıyorlar. Gözlerim odayı tarıyor. 'U' şeklindeki odanın ortasında
küçük bir sahne var ve bir kız bir direğin etrafında dans ediyor, direğin üzerinde
kıvranıyor.

Garson kızların hepsi üstsüz ve şu anda iç çamaşırı giymiş bir hamamböceği
bile benden daha seksi görüldüğü için kıskançlığımın arttığını hissediyorum.

"Yemin ederim, boynunda en ufak bir çatlak görürsem yavaş, acılı ve kanlı
bir şekilde ölecek."

"Onu bulduğumuzda ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum," diye cevap veriyorum gözlerim etrafta gezinirken. "Ben
uçurumun kenarındaki bir eşğim. Her şey mümkün."

"Evet, bunu anlıyorum." Kaşlarını çatıyor.

Gözlerimiz taramaya devam ediyor ve sonra köşede Cameron'ın bir
garsonla konuştuğunu görüyorum. Onun önünde, Joshua bankın ucunda
oturmuş bira içiyor, Adrian ise ondan daha aşağıda.

Joshua'nın gözleri gösteride ama izlemediğini biliyorum. Kilometrelerce
uzağa, boşluğa bakıyor.

Masaya doğru yürüyorum ve yanındaki koltuğa çöküyorum. Gözleri önce
bana, sonra tekrar önüne kayıyor.

"Evine git, Natasha." İç çekiyor.

"Hayır."

Beni görmezden gelmeye devam ediyor.

Elimi koluna koyuyorum ve o omuz silkiyor. "Dokunma bana."

"Bana ne olduğunu bilmem gerekiyordu Joshua ve gitmeme izin vermeyeceğini biliyordum."

Soğuk gözleri benimkileri tutuyor ve başını arkaya eğip birasını içiyor.

"Bebeğim, bunu kendim için yapmam gerekiyordu."

"Peki ya benim ihtiyacım olan şey?"

Masanın üzerindeki elini tutuyorum. "Neye ihtiyacın var?" "Neye ihtiyacım olduğunu çok iyi biliyorsun."

Öfkeyle tükürüyor. "Joshua," diye fısıldıyorum.

"Güvende olduğunu bilmem gerek. Artık mesele sadece sen değilsin Natasha.

Senin bu lanet olası tavırlarından bıktım."

Elini tutup arkasından öpüyorum. Gözleri aşağıda ve suçluluk duygusu içinde

Beni. Bugün onu incittim. Gözyaşı dökerken elini tutup yanağıma götürüyorum.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum. "Öyle hissettirmiyor."

Başımı yana eğiyorum. "İstiyorum. İstedığimi biliyorsun. Lütfen eve gidelim ve bu konuyu konuşalım."

"Hayır."

"Bugünkü tartışmamızda neden çekip gittin? Kalıp bunu benimle konuşmalıydın."

Gözleri benimkileri tutuyor. "Bilmek istemezsin."

Bu da ne demek şimdi? "Evet, istiyorum."

"O kadar öfkeliydim ki sana yakın olmak için kendime güvenmiyordum." Kaşlarımı çattım. "Neden?"

Başını arkaya yaslıyor ve düşünürken birasını içiyor. "Belki de James Brennan'a sandığımızdan daha çok benziyorumdur."

Kalbim sıkışıyor. "Joshua." İç çekiyorum. "Beni asla incitmezsin ve bunu kesinlikle biliyorum. Asla kontrolünü kaybetmezsin."

Perili gözleri benimkileri tutuyor.

"Ayrılmakla bunu kendine kanıtladın. Bana kızgın olduğun için kendini hırpalama. Kızgın olmak için çok iyi bir nedenin vardı."

Birasından bir yudum daha alır.

"Joshua, on dakika içinde teknedeydim, muhafızlar hâlâ uyanıktı.

Bir şey hatırlamanıza imkan yoktu, herkes etraftayken kimse bir şey olmasını beklemiyordu."

Kaşlarını çattı. "Bunu sana o mu söyledi?"

Başımı sallıyorum ve yüzü düşüyor. Bunu durduramayacağını bilmesi gerekiyor. e sahnedeki kız bir vibratörle kendine verirken mikrofona inlemeye başlıyor ve Bridget ile Adrian'ın dehşet içinde güldüklerini duyuyorum. Ellerimi karnımın ön tarafına koyuyorum. "Kulaklarını kapat bebek Stanton, baban bizi bir kedi salonunda takılıp sahte orgazmlar dinletiyor."

Joshua'nın yüzünde şaşkınlık ifadesi

belirir. "Bunu neden yaptın?" diye fısıldar.

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. O zamanlar iyi bir plan gibi görünüyordu." "Seni üzebilirdi. Her şey olabilirdi."

Elini öptüm. "Bir daha asla böyle bir şey yapmayacağım, söz veriyorum."

Kocaman göğüslü, üstsüz bir sarışın gelip Joshua'nın masadaki boş bira şişesini almak için eğiliyor. Ona pis bir gülümseme veriyor ve o da bana kaşlarını kaldırıyor.

Ona bakıyorum, yüzüm dimdik. "Buzz o, Sarışın, bu bar taburesini kıcına sokmadan önce," diye onu uyarıyorum.

Suratını asar ve yoluna devam eder.

Dudaklarında bir gülümseme izi beliriyor. "Kıcına bir bar taburesi mi sokayım?" diye tekrarlıyor.

Sırıtiyorum. "Muhtemelen öyle olurdu."

Bardağına gülümsüyor ve onu yakaladığımı biliyorum. "Beni eve mi götürüyorsun, bebeğim?"

Yenilgiyle başını sallar. "Kafamla oynamayı bırak, Natasha."

Eğildim ve onu nazikçe öptüm. "Bu benim işim." Elimi kısa siyah saçlarına sürüyorum.

Kaşlarını çatıyor, dudakları dudaklarıma değiyor.

"Kadınlar kocalarının striptiz kulüplerindeki gecelerini her zaman mahvederler."

fısıldadı. "Bu olağan bir durum Bay Stanton. Alış buna. Bunu yapacağım. tekrar."

Gülümsüyor ve kendi kendine başını sallıyor. "Bir kez şovu durduran, her zaman şovu durdurur."

"Bebğim, şovun eve gittiğimizde başlıyor. Bunu telafi edeceğim." Omzunu öptüm.

Ayağa kalkarken elimi tutuyor. "Hamile kadınların her zaman azgın olmaması gerekir."

Sırıtiyorum. "Çoğu hamile kadının garajında bir Lamborghini bulunmaz."

Beş ay sonra.

Bebek Stanton'ın çocuk odasına bakarken ellerim kalçalarımda duruyorum. Kendimle gurur duyuyorum. Willowvale'deyiz ve yeni mobilyaların sonuncusunu da yerleştiriyorum. Tadilatlar tamamlandı ve artık bitişik dört yatak odası arasında bir kapı var, böylece gelen kalabalığa daha yakın olabiliyoruz.

Çocuk odası beyaz mobilyalar, krem halı ve nane dokunuşlarıyla krem rengindedir ve boz kahverengi ve nane rengi perdelerle tamamlanmıştır. Perdelerle aynı kumaştan bir çift büyük, krem rengi, berjer koltuk ve sedir pencerenin yanındaki köşede duruyor. e oda büyük ve ferah. Adrian ve ben tasarladık ve tabii ki dergilerde gördüğüm her şeyden daha güzel görünüyor. Bu ev için ne kadar harcadığımı söylemeyeceğim bile. Bebek beyni bana tüm bütçe anlayışımı kaybettiriyor. Ya öyle ya da güzel şeylere sahip olmaya alışıyorum. Her iki durumda da, tamamen şımartıldım.

e banyoların tamamı yeniden düzenlendi ve büyük bir eğlence havuzu yapıldı. Yaklaşık dört hafta sonra bebek doğar doğmaz buraya geri taşınacağız, bu nedenle tüm işlerin buraya kalıcı olarak gelmeden önce yapılmasını istedik. Hamileliğim boyunca buraya Perşembe günleri geliyor ve hafta sonlarının çoğunda kalıyorduk. Burası artık benim evim gibi ve bundan nefret ediyorum.

Pazartesi sabahları ayrılıyor. Buna inanamıyorum. Dört hafta içinde bir bebeğim var ve ne yapacağımı bile bilmiyorum.

e köpek havlıyor ve pencereden dışarı baktığımda erkeğimin sabah ata binmek için ahırdan çıktığını görüyorum. Kendi kendime gülümsüyorum. Bu jodhpurs beni öldürecek. Bu hamilelik boyunca Joshua tarafından gerçekten çok sevildim. Aslında hayır. Bu hamilelik boyunca bana tapıldı. Joshua bana doyamıyor ve fiziksel olarak birbirimize o kadar uyumluyuz ki, bu korkutucu. Ağır hamileyim - kocaman - ve kendimi şişman ve rüküş hissetmeyi hayal ettiğim bir zamanda Joshua bana kendimi gezegendeki en güzel kadın gibi hissettiriyor. Onun gibi bir adam beni her şeyimle sevdiği için nasıl bu kadar şanslı olabildim?

Kapıya doğru yürür ve içeri bakar. Islak, binici kıyafeti içinde ter içinde ve yenilebilir görünüyor.

"Merhaba, benim güzel Presh'im."

Gülümsüyorum. "Beğendin mi?" Elim karyolaya yeni koyduğum yatak örtüsüne uzatıyorum.

Sıcak bir şekilde gülümsüyor.

"Seviyorum."

"Yolculuğunuz nasıldı?"

Beni kollarına aldı ve şefkatle öptü. "İlk yolculuğum iyiydi." "Sadece iyi mi?" Dudakları boynuma inerken fısıldıyorum.

"İkinci sürüşüm çok daha iyi olacak." Elleri karnımın üzerinde sevgiyle dolaşüyor.

"Benim bir at olduğumu mu ima ediyorsun?" Sahte bir korkuyla sordum. "Hayır, sana yatağında çıplak ihtiyacım olduğunu ima ediyorum." "Sen bir seks manyağsın. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Gülümsüyor ve eğilip karnımı öpüyor. "Sen böyle görünürken nasıl olmayayım?"

Dizlerinin üzerindeyken beni öperken bana gülümsüyor ve ben de elimi başının arkasında gezdiriyorum.

"Nasıl görünüyorsun?"

"Kıvrımlı ve yuvarlaksın ve benim için sürekli ıslaksın. Boşalabilirim

Sadece şu anda sana bakarak. Hiç bu kadar görsel olarak tahrik olmamıştım. hayatım şu anda olduğum gibi."

Dudakları annelette pijamalarımın arasından meme ucumu ağzına alıyor. "Sadece dört hafta daha hamile kalacağım Joshua." Gülümsüyorum.

Gözlerim zevkten kapanıyor.

"Seni kalıcı olarak hamile bırakabilirim."

Kıkırdıyorum ve beni yatak odamıza götürmek için ayağa kalkıyor, beni yatağı yatırıyor ve pijamalarımı çıkarmadan önce yastıkların üzerine koyuyor. Bacaklarımı açtı.

Elimi tutup öpüyor, sonra iki yumruğumu ağzına alıp emiyor ve elimi tutup bacaklarımın arasına koyuyor. "Ben duş alırken kendini benim için ısıt."

İki yumruğumu bedenime sokup yavaşça geri çıkarırken gözleri kararıyor. Gözlerim kapanıyor. Tanrım, o çok ateşli.

"Daha derine," diye fısıldıyor. "Daha hızlı görmek istiyorum."

Hızlanmaya başlıyorum ve kolayca içeri kayarken nemlendiğimi hissediyorum. "Oh, siktir, evet." İnliyor.

Gözlerim jodhpurs'un içinden görebildiğim büyük ereksiyona kayıyor ve o da kendini yeniden düzenliyor.

"Duş," diye mırıldanıyorum.

Gözleri kaybolan parmaklarımda sabit kalırken kaşlarını çatıyor. "Bu iyi hissettiriyor mu?" diye fısıldıyor.

"Aletin hissedeceğı kadar iyi değıl. Acele et."

Tıslayarak onaylıyor ve yataktan atlıyor ve ben duşun açıldığını duyuyorum. Bir dakika sonra açıldığını duyuyorum ve gülümsüyorum. Kendini kurularken odaya geri dönüyor, sonra yatağın kenarında dizlerinin üzerine çöküyor.

"Biraz açıklığı ihtiyacım var, bebeğim."

Hmm, ağzı beni yavaşça, nazikçe, taparcasına yalarken gözlerim kapanıyor. O benim tadıma, hissime doyamıyor ve ben de ona yeterince yaklaşamıyorum. Onun beni sarmasına, içime girmesine ihtiyacım var.

"Sana ihtiyacım var," diye fısıldıyorum.

"Henüz değıl. Buna ihtiyacım var." Dili beni uzun ve sert bir şekilde yalamaya başladı ve benim

eli içgüdüsel olarak başının arkasını kavırıyor. "Gel. Gelmeni istiyorum Dilimi. Sana yumuşak ve açık ihtiyacım var, Presh." Saldırısına on cennet dakikası boyunca devam ediyor.

Dişleriyle klitorisimi ısıyor ve ben sıçradığımda beni emmeye başlıyor ve o kadar güçlü bir orgazmın içine düşüyorum ki yatakta sallanıyorum.

"Hmm." Orgazmımın tadına bakarken inliyor. "Tadın çok güzel."

Aman Tanrım, bu adam ilahi.

Duruyor ve gözleri gözlerimi tutarken iç bacağımla öpüyor. "Beni nasıl istiyorsun?" diye fısıldıyor.

Gülümsüyorum. Hamile kaldığımdan beri pozisyonlarımızın kontrolü bende. Beni incitebilecek bir şey için baskı yapmak istemediği için her zaman nasıl istediğimi seçiyorum.

Elimi yanağına koyuyorum. "Seni öpmek istiyorum. Sana sarılmak istiyorum."

Başını çevirip avucumun içini öpüyor ve yavaşça arkama geçip alttaki kolunu başımın altına koyuyor. Üst bacağımla kaldırıp ayağımı üst uyluğuna yerleştirirken yavaşça ve şefkatle öpüşüyoruz. Beni parmaklarıyla aralıyor ve yavaşça vücudumun derinliklerine doğru kayıyor.

Bu his karşısında ikimiz de gözlerimizi kapatıyoruz. Eli yuvarlak karnıma düşüyor ve onu tutuyor. Küçük bir aşk kakonu gibi. Kendimi çok güvende, çok sevilmiş hissediyorum. Yavaşça geri çekiliyor ve sonra omzumun üzerinden beni öperken tekrar içime itiyor.

"Çok iyi hissediyorsun," diye fısıldıyor kalçaları beni otomatik pilotta pompalarken. Dudaklarının dudaklarımda, büyük aletin vücudumun içinde ve elinin karnımda koruyucu bir şekilde durduğunu hissetmek çok fazla. Titremeye başlıyorum ve beni sıkıca tutup hızını artırıyor, eli karnımdan hiç ayrılmıyor.

"Beni çok iyi beceriyorsun bebeğim," diye nefes alıyor.

Vücudu ayrılıp yeniden girerken uyarılmamın sesi havada ağır bir şekilde tokatlanıyor. On mutluluk dolu dakika boyunca birlikte kıvranıyor, ikimizin de umutsuzca ihtiyaç duyduğu zevki veriyor ve alıyoruz.

"Dayanamıyorum." Dudakları benimkilere karşı titremeye başladığında beni itiyor. Sıkışıp orgazm oluyorum ve elini kalçama götürüp beni sikinin derinliklerine çekiyor, böylece orgazmının sarsıntısını hissedebiliyorum. Onun

eli karnımdan ayrılıp yanağıma geliyor ve bana bakarken beni tutuyor bana sevgiyle baktı.

"Sana tapıyorum," diye fısıldıyor.

Gözlerim buğulanırken gülümsüyorum. Sevişme böyle yapılır. "Bu iyi, çünkü seni seviyorum."

"Kahve ister misin?" Cameron soruyor. "Çay, lütfen," diye yanıtlıyorum.

"Sıcak çikolata, teşekkürler," diye mırıldanıyor Didge telefonunu karıştırırken. Arabamızın kaputunda oturmuş Joshua'nın Polo oynayışını izliyoruz. Bugün Pazar öğleden sonra ve Bridget ile Cameron benimle burada buluştular. Doğruca Willowvale'den geldik ve bu onun bir süre için son maçı. Joshua onlara dört hafta sonra bebek doğana kadar müsait olmadığını söyledi. Ona gecikeceğimi söyledim ama bana inanmadı. Adrian çalışıyor, görünüşe göre kar altında kalmış ve gelememiş. Tuvalet gitmem lazım ama tam bir dram. Dört tane korumayı yanımda sürüklemem gerekiyor ve ben giderken hepsi dışarıda bekliyor. Paparazziler her yerde ve objektiflerin üzerimde olduğunu neredeyse hissedebiliyorum. Joshua ve benim birlikte fotoğraflarımızı çekebilecekleri tek yer burası ve doğal olarak, yaklaşan doğum hikayesi yüzünden peşimize düşüyorlar. Adrian stilistik işini yepyeni bir seviyeye taşıdı. Artık her hafta gelip bana kıyafet denetiyor ve telefonuyla her kıyafetin fotoğrafını çekiyor. Daha sonra bunları inceleyerek fotoğrafım çekileceği zaman ne giymem gerektiği konusunda beni yönlendiriyor. Beni benden daha iyi gösteriyor. Bugün üzerimde deve rengi bir kot pantolon, aşağıya doğru sarkan beyaz keten bir gömlek, kısa kahverengi botlar ve saçlarımın dağılmasına izin veren kahverengi bir şapka var. Korkunç yara izimi gizlemek için standart kalın bileziklerimi taktım. Bebeğim doğar doğmaz lazer gibi bir şey yaptıracağım. Hayatımdan çıkmasını istiyorum.

Alanın diğer tarafındaki tuvaletlere bakıyorum ve sonra korumalar arkamdaki arabada oturuyor. Tanrım, gittiğim her yerde korumaları görmek çok sinir bozucu.

"Yine tuvalete gitmem gerekiyor," diye mırıldanıyorum.

"Yine mi?" Bridget kaşlarını çatar.

"Biliyorum, değil mi? Bebek Stanton bir şeyin üzerinde oturuyor." İçimi çektim, etkilenmemiştim.

Gülümsüyor, karnımı okşuyor ve telefonuna geri dönüyor. Tutmaya çalışıyorum ama gerçekten gitmem gerekiyor.

"Cam dönmeden tuvalete gideceğim." "Gelmemi ister misin?" diye soruyor başını kaldırmadan.

"Hayır. Sorun yok." Ayağa kalkıp Max'e el sallıyorum ve o da hemen yanıma geliyor. "Tualete gitmem gerek."

"Tamam, elbette." Dönüp diğer muhafızlara işaret ediyor. Sonra başımı öne eğiyorum ve önümde iki, arkamda iki adamla birlikte banyoya doğru yürüyorum. Gerçekten de iş işten geçti ama bu yüzden Joshua ile tartışmaya bile değmez. Yürürken kameraların tıkırtılarını duyabiliyorum. Tanrım, karaya vurmuş bir balina gibi görünüyor olmalıyım. Dünyada kim bu fotoğrafları görmek ister ki? Banyoya gidiyorum ve benden önce gelen iki kadınla birlikte kuyruğa giriyorum. ışıklar sönük olduğundan sadece lavabonun üstündeki küçük pencerelerden gelen ışık var. Ve sonra onu hissediyorum, sıcak ve bacağımdan aşağı akıyor. Gözlerim açılıyor. Lanet olsun, altımı ıslatıyor olmalıyım. Durdurmaya çalışıyorum ama yapamıyorum ve akmaya devam ediyor.

Aman Tanrım.

Aman Tanrım.

Önümdeki kadın susuyor ve ben de kabine girip kendime bakıyorum. Kot pantolonumun iç bacaklarında kocaman ıslak lekeler vardı. Vay anasını. Hala geliyor, bu yüzden pantolonumu yırtıp oturuyorum ama durmuyor. Vay anasını. Fıçının dibine vurdum. Dışarıda çekim için bekleyen paparazziler varken herkesin içinde altımı ıslattım.

Sadece ben, bu bok sadece benim başıma gelebilir.

Dehşet içinde ellerimi sıkıyorum. Ne yapacağım ben şimdi? Ayağa kalkıp kendime bakıyorum ve iki bacağımın içi de ayaklarıma kadar ıslak.

Oh. Benim. Lanet olsun. Tanrım.

Ne yapacağım, ne yapacağım?

Bridget'e

mesaj

atıyorum.

Cameron'a bir şey söyleme.

Tuvalete git. Bir felaketle
karşı karşıyayız.

Hemen mesaj atıyor.

Ha?

Ben de cevap yazdım.

Hemen buraya gel!!!!!!

O da cevap yazıyor.

Yoldayım, drama kraliçesi

Ellerimle ağzımı kapatarak kabinde duruyorum. Buradan çıkmayı düşünürken bile yüzüm kızarıyor.

"Merhaba." Bridget'in sesini duyuyorum ve kapıyı açıp etrafa bakıyorum.

"Buraya gel." Kazağını tutup onu da yanımdaki odaya çektim,
Tuvaletlerde başka kimse olmadığı için
minnettarım. "Ne yapıyorsun, seni
meyveli kek?"

"Şuna bak." Pantolonumu göstererek bağırdım.

Yüzü dehşet içinde düştü. "Ne oldu böyle?" "Altımı ıslattım," diye fısıldıyorum öfkeyle.

Dehşet içinde ağzı açık kalıyor ve sonra kıkırdamaya başlıyor. "Aman Tanrım. Çok komik."

"Bu hiç komik değil," diye öfkeyle haykırıyorum.

Ellerini ağzının üzerine koyar. "Ne yapacağız?" Karnıma doğru eğiliyor ve karnımı işaret ediyor. "Yaramaz bebek." Fısıldıyor.

Ellerimi kalçalarımın koydum ve tiksintiyle başımı geriye attım.

"Erkek olmalı." Sırıttıyor. "Bunu ancak bir erkek yapar." "Hiç yardımcı olmuyorsun," diye inliyorum.

Ayağa kalkar ve bir süre düşünür. "Dışarı çıkıp Max'e arabayı getirmesini söyleyeceğim."

Düşünürken bir an için ona baktım. "Ama çişimi fotoğraflayacaklar

pantolon ve yarın tüm dergilerin kapağında olacak."

Yüzünü buruşturuyor. "Evet, sanırım."

Telefonunu çıkarır ve birine mesaj atar.

"Kime mesaj atıyorsun?" Kaşlarımı çattım.

"Cameron."

"Cameron'ın bilmesini istemiyorum," diye kekeliyorum panik içinde.

"Cameron bir doktor, seni aptal. Her zaman altına sıçan insanlar görür."

Utanç içinde ellerimi yüzüme kapatıyorum. "Bu berbat bir şey," diye fısıldıyorum. Cameron'a mesaj atıyor.

Mayday, mayday

Natasha altını ıslattı ve

tuvalette sıkışıp kaldık.

Bir süre bekliyoruz. "Keşke Adrian burada olsaydı." Fısıldıyorum.

Sonunda mesaj attı.

Ne?

Bridget mesaj atıyor.

Pantolonunu ıslattı ve şimdi kötü sırlılık ne

yapacağız?

Bir süre bekliyoruz ama cevap yok. "Ne yapıyor lan bu?" Bridget tersledi.

"Acil bir durum var." Gülümsemesini gizlemek için alt dudağını ısırıyor ve ben de çaresizce ona bakıyorum.

"Kabul etmelisin ki... bu oldukça komik." Gülümsüyor. "Çok

komik," diye mırıldanıyorum kuru bir sesle.

"Alo?" Cameron'ın sesini duyuyorum. Kahretsin, kızlar tuvaletinde.

Kabini açtım ve onu içeri çektim. Üçümüz de burada sardalye gibi sıkışmıştık. Dehşet içinde bana bakıyor. "Altını ıslatıyormuşsun da durduramıyormuşsun gibi hissettin mi?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Hayır. Sadece bacaklarımda sıcak bir ıslaklık hissettim.

Öleceğim

utanç. Joshua'yı getir." Ellerimi yüzümün üzerinde tutarken yenilgiyi kabul ediyorum.

Bir kadının tuvalete girdiğini duyuyoruz ve hepimiz sessiz kalıyoruz. Cameron kıkırdamalarını tutmaya çalışan Bridget'e yumruk atıyor. Davetsiz misafir sonunda gidiyor.

Telefonum Max'ten gelen bir mesajla bipliıyor.

Neler oluyor?

Cameron neden orada?

Dostum, bu korkunç. Ona söylemeliyim. Mesaj atarım.

Kimseye söyleme ama pantolonumu ıslattım.

O da mesaj atıyor.

Arabayı getireceğim.

Cevap
veriyor
um.

Evet, lütfen.

Cameron düşünürken gözlerini kısar. "Tash, altına işediğini sanmıyorum." Kaşlarını çatıttım.

"Sen neden bahsediyorsun?" Bridget tersler. "Ne yapmış gibi görünüyor, seni aptal?"

"Muhtemelen amniyotik sıvıdır. Sanırım suyun geldi."

Gözlerim büyüdü. "Daha çok erken."

Bridget nefes nefese kalıyor ve sonra karnıma doğru eğilip onu işaret ediyor. "Yaramaz bebek, orada kal. Henüz pişmedin."

"Bebeğime yaramaz demeyi kes," diye uyarıyorum onu, eğilirken kafasının arkasına bir tokat atıyorum.

"Evet, öyle" diyor.

Ellerimi dehşet içinde havaya kaldırdım. "Joshua'yı getirin. Joshua'yı alın... hemen."

Cameron saatine bakar. "Maçın bitmesine sadece yedi dakika kaldı, eğer onu çekersen gazeteciler peşine düşer ve hastaneye kadar peşini bırakmazlar."

"Doğru," diye cevaplıyor Bridget.

Telefonumdan bir mesaj geliyor ve ben de okuyorum. Yine Max.

Arabaya gitmek için Bridget'le pantolon değiştir.

Bridget'in yüzü düşer. "Ewww, senin amniyotik lanet pantolonunu giymeyeceğim."

Kotumu yırtmaya başlıyorum ve Cameron ortaya çıkan gösteriye kaşlarını çatıyor. "Lütfen Bridget," diye yalvarıyorum.

"Aman Tanrım," diye homurdanıyor, morti ed. "Cameron, bir şeyler yap," diye fısıldıyor.

"Onun lanet kotunun içine girmiyorum," diye yanıtıyor. Max'ten bir mesaj daha gelir.

Doğru, kapıda

Ve arabanın motor sesini duyuyorum. Pantolonumu tekrar yukarı çekiyorum. "Hadi kaçalım o."

Kabinden çıktık. Cameron elimi tuttu ve dışarı fırladık. banyodan Max'in benim için tuttuğu açık araba kapısına girdim. Kapıyı çarparak kapatıyor. Cameron'a "Tanrım, ya ıslak pantolonumu çekerlerse?" diye bağırıyorum.

"Joshua dava açacak," diye mırıldanıyor, dikkati dağılmış bir halde. Max ön koltuğa oturur ve Bridget de onun yanına atlar.

Mekânın diğer tarafına, Joshua'nın çıkış kapısından yeni çıktığı yere doğru geri dönüyoruz. Cameron arabadan atlayıp ona doğru koşuyor, Joshua dinliyor ve sonra gözleri arabanın içinde bana bakıyor. Sakin davranmaya çalışıp başını sallarken içinde bir endişe pırlıtısı görüyorum. Jasper'a doğru yürüyor, bir şeyler söylüyor ve sonra arabaya geri dönüp arkaya atlıyor.

"Daha çok erken," diye söyleniyor. Cameron onun diğer yanına atlıyor. Başımı sallıyorum. "Biliyorum, daha bir ay var."

Max diğer güvenliği arar. "Nereye?"

diye sorar güvenlik görevlisi

kayıtsızca. "L.A. Memorial

Hastanesi."

BÖLÜM

Joshua'nın eli bacağımdayken arabanın arka koltuğunda gergin bir şekilde oturuyorum. Bridget ara sıra beni kontrol etmek için arkasına bakıyor, Cameron ise telefonunda bir şeyler arıyor. Sanırım Google'da bebeğin hangi gelişim evresinde olacağını araştırıyor. Gözlerimi kapatıyorum. Zamanı gelmedi. Hazır değilim, hastane çantamı bile hazırlamadım.

Anneme ve Abbie'ye mesaj atmak için telefonumu çıkarıyorum.

Felaket.

Polo'da pantolonumu ıslattım.

Cameron suyumun geldiğini düşünüyor.

Hastaneye gidiyorum, sizi haberdar ederim.

Kahretsin, annem doğum için iki hafta sonra geliyor. Onu gerçekten burada istedim. Sen gerçekten yaramaz bir bebeksin.

Bir numara çevirmeye başladım. "Kimi arıyorsun?" Joshua soruyor. "Adrian'ı aramam gerek."

"Ne için?"

"Yanımda hiçbir şey yok," diyorum panik içinde.

Kaşlarını kaldırıyor ama ben hoparlörü açarken akıllıca dilini tutuyor.

"Selam bebeğim," diye cevap veriyor Adrian.

"Aman Tanrım, Adrian. Bir kâbus görüyorum," diye ağlıyorum. "Ne görüyorsun?"

"Polo oynarken altımı ıslattım ve şimdi Cameron bunun amniyotik sıvı olduğunu düşünüyor ve hastaneye gidiyoruz."

"Ama... daha yirmi dokuz gününüz var."

Gülümsüyorum. Tabii ki tam günleri biliyordu. "Biliyorum. Ya beni ıslak pantolonla çekerlerse?"

Joshua gözlerini devirir. "Kimin umurunda?" diye araya girer. "Bizim daha büyük sorunlarımız var."

Adrian düşünürken duraklar. "Sorun değil, sadece görüntülerin fotoşoplandığını söyleyen bir açıklama yayınlayacağız."

"Bunu yapabilir misin?" Umutla soruyorum.

"Tabii ki yapabiliriz. Evin önünden geçip üstümüzü değiştirdikten sonra hastaneye gideriz."

"Tamam." Başımı salladım. İyi düşünmüşsün.

"Hayır!" Cameron tersledi. "Acil olarak hastaneye gitmeli ve bu doğumu durdurmalıyız."

Joshua'nın endişeli gözleri Cameron'a kaydı. "Bu erken saatte sorun nedir?"

"Bebeğin ciğerleri hâlâ gelişiyor ve nefes almakta zorlanabilir." Yüzüm düşüyor ve Bridget koltuğun üzerinden uzanıp elimi tutuyor. "Tash, bu sadece yanlış bir alarm. Herkesin yanlış alarm hikâyeleri vardır, değil mi Cameron?" Kız, *"Kapa çenenin, onu korkutuyorsun"* der gibi ona bakıyor.

"Evet, evet, elbette," diye kendini düzeltiyor Cameron.

Bir an düşündüm. "Adrian, bizim eve gidip bana bir çanta hazırlar mısın lütfen?"

"Tabii ki bebeğim."

Bir an düşündüm. "Banyodan pembe sabahlığımı ve geceliğimi getirebilir misin?"

"Evet, başka?"

"Umm." Bir an düşündüm, başka neye ihtiyacım var? Bridget daha sonra gidip kişisel eşyalarımı getirebilir. Gözlerim Polo kıyafetleri içindeki Joshua'ya takılıyor. "Joshua'ya da kıyafet getirebilir misin?"

"Tamam, seninle orada buluşuruz." "Teşekkür ederim."

Joshua tekrar elimi tutuyor ve göz kırpmıyor.

Midem bulanıyor. Ya bir şeyler ters giderse? Ya bebek gelişmemiş mi?

"Her şey yoluna girecek Presh," diyor Joshua usulca beni teselli ederken.

Endişeyle başımı sallıyorum ve başımı omzuna koyuyorum. Kolunu bana doluyor. Büyük karnımı ovuyorum. Lütfen orada uslu dur ve kaçmaya çalışmayı bırak. Ben hazır değilim, sen de değilsin.

Tarihin en yavaş yolculuğundan sonra nihayet hastaneye vardık ve kapıda elinde bir önlükle bekleyen iki hemşire bulduk. "Bunu giy, canım."

Teşekkür ederek aldım ve kıyafetlerimin üzerine giydim. Şüphesiz Adrian önceden arayıp bunu organize etmiştir.

Joshua, Bridget ve Cameron'la birlikte hastanenin doğum bölümüne gelene kadar paytak paytak yürüyorum. Masadaki genç hemşire bizi görüyor ve yüzü şok içinde düşüyor.

"O-oh," diye kekeliyor kendini toparlamadan önce. "Yani... Merhaba. Yardımcı olabilir miyim?" Belli ki Joshua hayranı.

Joshua ona ters ters bakıyor.

"Bayan Stanton'ın doktorunu görmesi gerekiyor. Derhal Dr. Walton'a çağrı atın!" Cameron tersledi.

"Evet, efendim."

Yaşlı, nazik bir ebe dışarı çıkar ve gülümser. "Merhaba canım, benim adım Nancy. Burada neler oluyor?"

Cameron araya girmeye çalışırken, Cameron onu durdurmak için elini kaldırıyor. "Ben mi konuşuyorum?" Soru sorarcasına kaşlarını kaldırıyor. "Natasha," diye mırıldanıyorum usulca.

"Ben bir doktorum," diyor Cameron, az önce kovulduğu için sinirli bir şekilde.

Sıcak bir şekilde gülümsüyor ve elimi tutuyor. Gülümsememi engellemek için alt dudağımı ısırıyorum. Belli ki bu yaşlı ebeler genç doktorlardan bir bok almıyor. Onun kim olduğu umurunda bile değil.

"Merhaba, Natasha. Neden buradasın canım?"

"Um." Sinirlerimi yutuyorum. "Sanırım suyum gelmiş olabilir ama

çok erken."

"Kaç haftalık oldun?"

"Kırk altı hafta."

Sakince gülümsüyor. "Anlıyorum." Bu ebe çok iyi, gerçekten çok iyi. Cameron ve Joshua'nın arasına bakıyor. "Peki babası kim?"

"Ben," diye tersliyor Joshua, herhangi bir şüpheyi bırakmayacak şekilde. Kadın yine gülümsüyor. "Peki senin adın ne?"

Bridget ve ben bakıştık. Kim olduğumuzu bilmiyor. Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun.

"Joshua," diye yanıtlıyor.

"Ve bu senin ailen mi?" Bridget ve Cameron'a bakıyor ve ikisi de başını sallıyor.

"Tamam, bazı testler yapmak için seni Joshua ile birlikte buraya götürelim. Ailen bekleme odasında bekleyebilir."

Cameron ve Bridget bize gergin bir şekilde el sallıyor ve bekleme odasında oturuyorlar.

Nancy bizi bir hastane odasına götürüyor ve yan taraftaki banyo kapısını açıyor. "Banyoya gir canım, giysilerini ve iç çamaşırlarını çıkar, sonra da bu önlüğü giy." Dolaptan bir önlük alıyor ve bana uzatıyor. Endişeyle başımı sallıyorum ve dediğini yapıyorum. Onu giydim ve yataktaki yerimi aldım. Bir el arabası getiriyor ve monitöre bağlı pedleri karnıma takıyor. Bebeğin kalp atışları hafif bir ses çıkarmaya başlıyor. "Ah, işte orada. Güzel, güçlü, küçük bir kalp atışı." Nancy gülümsüyor.

Rahatlamış gözlerim Joshua'ya odaklanıyor ve o da iki saat sonra ilk kez gülümseyerek elimi sıkıyor.

"Doktor yolda, geldiğinde sizi muayene edecek." "Tamam," diye mırıldandım.

"İşte zil." Yatağın üstünden bana bir kontrol zimbirtisi uzattı. "Bir şey ihtiyacın olursa beni ara."

İkimiz de gülümseriz. "Teşekkür ederim." Odadan çıkıyor.

Joshua ve ben sonsuza dek sürecekmış gibi görünen bir süre oturduk. Joshua yatağın yanındaki sandalyede otururken sessiz ve dalgındı.

Endişeyle odaya bakıyorum. "İncelediğimiz odalara benzemiyor, değil mi?"

"Hmm." Joshua derin düşünceler içinde inliyor.

"Kaplıca banyomuz yok. Spa banyomuz olması gerektiğini sanıyordum."

"Hmm." Joshua, ayağa kalkıp masanın ucunda yürümeye başlarken tekrarlar

Yata

k. "Sence kaplıcaya girebilecek miyiz?"

Bana cevap vermiyor, onun yerine ellerini saçlarında gezdiriyor. sinirli bir şekilde.

"Beni dinliyor musun?"

"Hmm."

Koridorda bir kargaşa ve birinin ağladığını duyuyoruz.

Joshua'nın yüzü düşüyor ve beti benzi atıyor.

"Acaba aşağıda neler oluyor?" Fısıldıyorum. "Git ve gör." Joshua kaşlarını çatı. "Ne?"

"Kapıyı aç ve kimin ağladığına bak. Doğum yapan bir anne olup olmadığını bilmek istiyorum."

"Oh, Tanrı aşkına, bunu yapmayacağım. Sen kendi işine bak!" diye sinirli bir şekilde çıkışır.

Nancy'nin sesini duyuyoruz. "Odaya geri dön canım, sorun yok."

Daha fazla gözyaşı ve bir kapı çarpması duyuyoruz.

Joshua sandalyesine geri otururken sabırsızca ayağımı yatağa vuruyorum. Klasik düşünme pozuyla işaret parmağını dudaklarının üzerinde ileri geri hareket ettiriyor. Sessizce çıldırıyor.

e oda sessiz ve hareketsiz. "Çok sıkıcı, değil mi?" Mırıldanıyorum.

Joshua nefesini üflüyor ve gözlerini deviriyor.

"Sence doğum sancısı mı çekiyorum?"

Soruyorum. "Natasha" diye iç geçirdi.

Arsızca gülümsedim. "Evet, Lamborghini'm mi?"

"Neden biraz uyumuyorsun? Rahatlamazsan çok uzun bir gün olacak."

Yüzümü buruşturuyorum. "Sanki uyuyabilirmişim gibi." Ayağımı yere vurmaya devam ediyorum.

Yatağında oturup etrafıma bakarken heyecanlanıyorum.

Hayal kırıklığı içinde başının arkasını kaşıyor. Bana çıkışmak ve 'kapa çeneni, düşünüyorum' demek istediğini biliyorum ama dilini tutuyor.

"Yemek yedin mi?" diye

sorar. "Hayır, böyle

iyiyim."

"Aç mısın?"

"Hayır."

"Gücüne daha sonra ihtiyacın

olacak." "Biliyorum," diye

gelişigüzel cevap veriyorum.

"Gözlerini kapat ve dinlen, Presh." Elini uyluğuma sürüyor.

Yaramazca gülümsüyorum. Onunla biraz oynayacağım. "Belki de seks yapmalıyız Joshua. Harika olur, değil mi? **Aklımı** başımdan alır."

Yüzü dehşet içinde düştü. "Natasha. at aklımdan geçen en uzak şeydi ve *sen* her zaman düşündüğüm şeyi pekiştirdin."

Genişçe gülümsüyorum. "Peki sen hep ne düşünürdün?"

"Sen iyi niyetli bir seks manyağısın."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Birini tanımak için biri gerekir. Ben en iyisinden öğrendim."

Joshua gözlerini kapatıyor ve burnunun kenarını çimdikliyor. Tanrım, bu kadar stresliyken onu kızdırmak çok eğlenceli.

Uzun bir süre sonra Dr. Walton yanında bir hemşireyle içeri girer.

"Merhaba, Joshua ve Natasha." Sakince gülümser.

Joshua ayağa kalkar ve onun elini sıkar.

"Merhaba." "Merhaba," diyorum

gülümseyerek.

Karnıma bağlı monitörden gelen çıktıyı okumaya başladı.

Gülümsüyor. "Beklediğimizden biraz daha erken, değil mi?"

"Evet." Başımı salladım.

Joshua nefesini tutuyor. Her an morarmasını bekliyorum. "Sadece seni

muayene edeceğim." Bir çift eldiven giyiyor. "Çekin

"Bacaklarını geri çek, Natasha."

Elbisemi belime kadar çekiyor.

Joshua irkiliyor ve başını öne eğiyor, artık açıkça korkuyor.

"Ben iyiyim, Joshua." Elimi ona uzatırken gülümsedim. Bir kez başını salladı. Bu onun *sus işareti* oldu.

Joshua ve ben nefeslerimizi tutarken doktor eline kayganlaştırıcı sürüyor ve içeri girip etrafı yokluyor.

Genişçe gülümsüyor ve eldivenlerini çıkarıyor. "Evet, canım, suyun geldi."

"Ah," diye mırıldanıyorum, gerçekten de yanlış alarm olduğunu düşünmüştüm. Joshua kaşlarını çattı. "Çok erken değil mi? Durdurabilir miyiz?"

"Hayır, her şey yoluna girecek. Amniyotik sıvı kaybolduktan sonra doğum planına geçmemiz gerekiyor."

Kaşlarımı çattım. Kahretsin.

" e bebek nispeten büyük, bu nedenle bu aşamada herhangi bir sorun göremiyorum.

Aslında gecikmek daha tehlikeli."

"Tamam." Başımı salladım.

"Şimdi iki seçeneğiniz var." e Dr. devam ediyor.

"Ne?" Joshua çok hızlı sorar.

"Henüz hiç kasılma yaşamadın, değil mi?" Başımı sallıyorum. "Hayır."

"Ya senin doğal yollardan doğum yapmanı bekleyeceğiz, ki bu biraz zaman alabilir, bu kadar erken olduğuna göre."

"Ne kadar uzun bir süre?" Joshua kaşlarını çatar.

Omuz silkiyor. "Söylemesi zor, ama hiç genişlememişsiniz, bu yüzden on iki saate kadar olduğunu varsayıyorum."

Joshua'nın yüzü dehşete kapılır. "Doğuma girmeden on iki saat önce mi?"

"Evet."

"Diğer seçenek nedir?" Joshua gözleri benimkilere kayarken soruyor. "Sana serum takıp süreci hızlandırabiliriz." "Beni uyarmak mı?" Ben soruyorum.

"Evet."

Gözlerim Joshua'ninkileri tutuyor ve onun zavallı yüzündeki endişe kararımı veriyor.

Bu işin bitmesini istiyorum. Bebeğimizi kollarımızda istiyorum.

"Eğer bebek için sorun olmayacağından eminseniz, doğum yaptırmak istiyorum, lütfen?" "Evet, tabii ki." Dr. Walton gülümsüyor.

Joshua boğazındaki yumruyu yutuyor, kusacakmış gibi görünüyor ve bana sakın olmamı ve rahatlamamı mı söylüyor?

Dr. Walton hemşireye döner. "Lütfen Natasha'yı bir doğum süitine nakledin ve bir indüksiyon ayarlayın."

"Evet, Doktor." Gülümsüyor.

Bana geri döndü. "Natasha, benimle ağrı kesici hakkında konuştuğunu biliyorum."

"Hiç istemiyorum," diye cevap veriyorum. Joshua gözlerini kapatıyor.

"İndüksiyon daha hızlı ve daha güçlüdür. Bunu tamamen göz ardı etmemenizi öneririm. Anestezist burada ve epidural uygulayabilir."

"Hayır, teşekkürler." Gülümsemeye zorluyorum. Hiçbir şerefsiz omurgama iğne batırmayacak. Korku hikayelerini duydum.

Joshua ellerini gergin bir şekilde tekrar saçlarında gezdirir.

Dr. Walton sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Birkaç saatliğine eve gidiyorum ve sizi kontrol etmek için geri döneceğim."

"Ah, hayır!" Joshua tersledi. "Seni hep burada istiyorum."

Doktor sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Joshua, bu ne. Köşede oturuyorum ve bu anlık bir şey olmayacak. Zamanımız var ve gecenin çoğunda burada olacağım. Koridorun sonunda doğum sancısı çeken başka bir hastam daha var."

"Ne zaman döneceksin?" Joshua tersler.

"Gecenin geri kalanı için saat sekiz gibi döneceğim. Rahatlamalısın, bu doğal bir süreç ve senin stresli olman kimseye yardımcı olmaz. En azından karına."

Joshua'nın endişeli gözleri benimkilere kaydı. Yumuşakça gülümsüyorum ve elimi ona uzatıyorum. "Sorun yok bebeğim," diye fısıldıyorum.

Endişeyle başını sallıyor. "Tamam."

Doktor ayrılır ve hemşire sıcak bir şekilde gülümser. "Şimdi doğum odasına gidiyoruz. Yanınızda bir çanta var mı?"

"Arkadaşımlın bekleme odasında."

Gülümsüyor. "Gidip çantayı al ve masaya geri dön, doğum odasına gireceğiz."

Sinirlerimi yutuyorum. "Tamam," diye fısıldıyorum.

O odadan çıkıyor ve Joshua beni öyle sıkı kucaklıyor ki nefes almakta zorlanıyorum.

Başının tepesine doğru fısıldıyorum,

"Rahatla." "Bundan hoşlanmıyorum," diye nefes alıyor.

"Joshua. Burada güçlü olanın sen olman gerekmiyor mu?" Nazikçe öperim

Onu

Endişeli gözleri benimkileri tutuyor ve yanağını avucumun içine alıyorum. "Biz hallederiz bebeğim," diye fısıldıyorum.

"Bundan hoşlanmıyorum," diye tekrarlıyor usulca.

"İstemediğini biliyorum ama her şey yoluna girecek."

Başını salladı ve yataktan inmeme yardım etti.

bekleme odası.

Cameron volta atıyor, Adrian ayakta duruyor ve Bridget oturuyor. Hepsi bize doğru koşuyor.

"Aman Tanrım," diye sıçradı Adrian. "Neler oluyor?"

"Doğum sancısı çekiyorum."

"Siktir." Bridget yüzü düşerken kekeliyor. "Bokun acıtması gerekirdi."

"Kapa çenenı," diye tersliyor Joshua.

Cameron Joshua'nın sırtına bir tokat atar. "Bir yolculuğa hazır ol, eski dostum. Vajinaları yepyeni bir esneme ışığında görmek üzeresın."

Bridget ve ben kıkırdıyoruz ve Joshua'nın yüzündeki kan çekiliyor.

"Hiç komik değil Cameron," diye tükürür Adrian. "Ne olacaksın, bebeğim. Sen tanıdığım en sert hatunsun." Kocaman kollarını bana doluyor ve beni sıkıca kavıyor.

Gülümsüyorum. "Biliyorum." Ve bu doğru. Şu anda kendimi yenilmez hissediyorum. Getir onu. Getir şu lanet şeyi ve bana bebeğimi ver.

Adrian bana gece çantamı uzattı. "İkinize de kıyafet hazırladım ve bebek için de birkaç kıyafet koydum."

Parlak bir şekilde gülümsüyorum. "Bebek Stanton'ı şimdiden şekillendiriyor musun?"

Bana göz kırptı. "Tabii ki."

Bridget bana sarıldı. "Oh, Tash. Seni seviyorum. Her şey yoluna girecek. Bana ihtiyacın olursa diye burada bekliyorum," diye fısıldıyor saçlarıma.

Başımı sallıyorum ve doğumda Joshua'dan başka kimseyi yanımda istemediğim için biraz kötü hissediyorum. Bu çok değerli bir an, sadece onunla paylaşmak istediğim bir an.

Cameron kollarını bana doladı. "Ağrı yönetimi, civciv. Cesaret için madalya yok." Beni yanağımdan öpüyor ve Joshua'nın elini sıkıyor.

Başımı sallıyorum ve sahte bir gülümseme takınıyorum. "Annemi hemen aramak istiyorum." Annemin numarasını çeviriyorum.

"Merhaba sevgilim," diye cevap veriyor ve bugün ilk kez gözlerim doluyor. Onu gerçekten burada istiyordum.

"Merhaba anne. Suyum geldi ve sancım başladı." "Oh, harika olacak. Keyfini çıkar."

Başımı salladım ve biraz daha iyi hissettim.

"Seni seviyorum, sevgilim. İyi şanslar ve en kısa zamanda beni ara. Ben telefonun yanında oturacağım."

"Tamam." Gözlerim yaşarırken tereddüt ediyorum. "Seni seviyorum."

Sanki korkumu hissetmiş gibi tekrar konuştu. "Tash, iyi olacaksın. Korkma. Git ve bebeğini al."

Yenilenmiş bir amaçla başımı sallıyorum. "Hoşça kal anne." Telefonu kapattım ve diğerlerine döndüm.

"Hadi yapalım şu işi," diyorum ve arkamı dönüp resepsiyona doğru yürürken hepsi arkamdan bana tezahürat yapıyor. Kendimi Rocky Balboa gibi hissediyorum.

Hemşire bizi koridorda yönlendiriyor ve sonunda koridorun sonunda bir kapı açıyor. Joshua ve ben koyun gibi içeri giriyoruz; bu çok korkutucu. Eğer bu duvarlar konuşabilseydi, eminim dehşet verici hikâyeleri olurdu.

Yatağın üzerine dört havlu yerleştirdi. "Eminim siz ikiniz, biz sizi seruma bağlamadan önce duş almak ve kendinizi daha rahat hissetmek istersiniz."

Gözlerim kirli polosunu giymiş Joshua'ya takılıyor ve gülümsüyorum.

"Teşekkür ederim."

Başını sallar ve ilk kez ne giydiğini hatırlar gibi olur.

O odadan çıkıyor ve ben banyoya giriyorum. "Oh, bak! Bir spa banyosu."

"Bunu unutabilirsin," diye mırıldanıyor Joshua diğer odadan. "O spa banyosuna girmeyeceğiz."

Gülümsüyorum. O kadar haklı ki, kanlı bir banyoda oturmaktan daha kötü bir şey düşünemiyorum.

Duş alıyorum, elbisemi giyiyorum, sonra yatağa giriyorum. Joshua da duş alıp yeni kıyafetlerini giyiyor ve yatağın yanına oturup elimi tutuyor. Sessiz, çok sessiz.

Hemşire içeri giriyor, kanülü elimin arkasına yerleştiriyor ve ilacı seruma koyuyor. Kalp atışlarım o kadar güçlü ki, daha doğum başlamadan kalp krizi geçirmemem bir mucize olacak. Beni tekrar kalp atış hızı monitörüne bağlıyor ve bir kez daha bebeğimizin kalp atışlarının büyüsunü duyuyoruz.

Sonunda kadın gidiyor ve Joshua elimi tutup arkasından öperken rahatlamış bir nefes veriyor.

"Şimdi bekleyeceğiz," diye fısıldıyor.

Gülümsüyorum. "İsimler konusunda emin miyiz?" diye soruyorum. Yüzü düşüyor. "Artık onları sevmiyor musun?"

"Evet, bu kadar çok insan tanımıyor olsaydı yardımı olurdu. Sinir bozucu."

I

İç çek.

Joshua gülümsemesini engellemek için alt dudağını ısırır. Ön koşullarından biri

aynı isimde kimseyi tanımıyor olması. Bunun ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Her şeyden bir tane biliyor.

Kapı açıldı ve uzun boylu genç bir adam içeri girdi. "Merhaba." Ellerimizi sıktı. "Ben Jeremy Seymour. Asistan anesteziyim."

"Merhaba."

"Sadece seninle epidural yapmak istedim."

"Hayır, ben **i y i y i m**, teşekkürler," diye cevap veriyorum. Lanet olsun, gerçekten de bu boku boğazınıza zorla sokmaya çalışıyorlar.

Sıcak bir şekilde gülümsüyor. " at's ne. Sadece bilmeni isterim ki Ona sahip olabileceğiniz küçük bir pencere var ve o da geçtikten sonra artık çok geç." Başımı salladım. " Teşekkür ederim. Bunu doğal yollardan yapmaya gerçekten odaklandım."

e doktor sıcak bir şekilde gülümser. "Elbette. İyi şanslar."

Doktor bizi huzur içinde bırakıyor.

Josh elimi tuttu. "'Tash, herkes bundan bahsedip duruyor, belki de sen yapmalısın. Cam'in dediği gibi, sonunda cesaret madalyası yok."

Gülümsüyorum. "Josh, ben düşündüğünden daha güçlüyüm." "Biliyorum," diye itiraf ediyor endişeyle.

"Güven bana. Bunu yapabilirim."

Yedi saat sonra

"Ahhhhh, bana lanet bir epidural getirin. *Hemen* getirin!" Yatakta acı içinde kıvrılırken çığlık atıyorum. Joshua terden sıırılsıklam ve sadece stresten dört kez kustu. bu doğal özgür aşk ve tüm o parıltılı doğum değil. bu şeytanın kendini bedenimden söküp attığı bir şeytan çıkarma ayini.

Başımı Joshua'ya doğru çılgınca sallıyorum. "Hayır. Hayır. Beni eve götür, Josh.

Beni eve götür. Beni eve götür. Beni eve götür."

"Bebeğim," diye fısıldıyor Joshua. "Sakin ol."

"Bu lanet olası bir kaaaay değil!" Çığlık atıyorum. "Natasha."

"Artık bebek istemiyorum. Artık bebek istemiyorum. Senin olsun," diye fısıldıyorum çılgınca. Terden sıırılsıklam oldum ve gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. Lanet olsun. Acıyor. Ölüm acısı gibi, acıtıyor.

"Epidural istiyorum. O adamı geri getirin. Onu geri getirin." Kapıyı işaret ediyorum ve başka bir kasılmanın geldiğini hissettiğimde paniklemeye başlıyorum.

Yüzümü buruşturdum ve sıktım. "Ahhhhh!" Bir topun içinde kıvrılırken ağlıyorum. " Bu çok saçma," diye ağlıyor Joshua. "Ona hemen epidural yapın!"

"Çok geç Joshua," der Dr. Walton ona. "Dokuz santimetre genişledi.

Neredeyse ıkınma zamanı."

Joshua'nın kocaman gözleri benimkilerle buluşuyor. Aman Tanrım. Ben öleceğim. Öleceğim.

bugün ölmek için.

Başımı sallamaya başladım. "Hayır, hayır, hayır." Dr. Walton sakince gülümsüyor.

Çılgın gözlerim Joshua'ninkilerle tekrar buluşuyor. "Bunu yapamam Josh," diye hıçkırıyorum. "Bu çok zor. Bunu yapamam. Beni bayılt, sezaryen yap."

Joshua'nın gözleri panik içinde benimkilerden doktorunkilere kayıyor. "Tuvalete gitmek istiyorum," diye anons ediyorum.

Joshua soru sorarcasına kaşlarını kaldırıyor ve ben de başımı sallıyorum. "Evet, gitmek istiyorum." Dr. Walton, "Hayır Natasha, bu aşamada yatakta kalmalısın," diye yanıtlıyor.

"Gitmen gerekiyorsa, sana bir yatak tavaşı getiririz." Kaşlarımı çatıyorum. Bu korkunç bir şey. Kendimden geçtim. Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Kontrolsüzce ağlıyorum.

Joshua odadaki doktor ve hemşireye bakar. "Bizi biraz yalnız bırakabilir misiniz lütfen?"

"Tabii ki."

İkisi de odadan çıkarken onları izliyorum.

Joshua eğilip başımı öpüyor. "Presh, lütfen ağlama."

"Josh," diye fısıldıyorum. "Bunu yapamam." Gözyaşlarım yüzümden serbestçe akıyor. "Lütfen beni sezaryenle almalarını söyle."

Joshua yüzümü tutuyor. "Beni dinle." Sesi sakın ve iddialı. Korkmuş gözlerim onu arıyor.

"Eğer bu bebeği bizim için doğurabilseydim, bunu yapacağımı biliyorsun."

Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. "Bunu başarabilirsin, Natasha."

Kalbim hızla çarparken ona bakıyorum ve nedense geçmiş aklıma geliyor.

zihnimde dolaşıyor. Beni tüm kalbiyle seven on dokuz yaşındaki yakışıklı üniversite öğrencisini görüyorum. en Yedi yıl sonra tanıştığım baskın adamı görüyorum.

"Bunu yapabilirsin," diye fısıldıyor kontrollü ve sadık kocam.

Başımı öne eğiyorum. Birlikte olmak için çok şey yaşadık, çok acı çektik ve yine de burada ilişkimizin zirvesindeyim ve bir ake gibi

parçalanıyorum.

"Bunu yapabileceğini biliyorum. Olduğunu bildiğim cesur kadın ol." Joshua fısıldıyor. Gözleri korku dolu, ama bundan daha fazlasını, sevgiyi görebiliyorum. Beni çok seviyor.

"Josh," diye fısıldıyorum korkumun içinden.

Beni susturmak için çenesini dudağıma dayadı. "Doğum dersinde ne öğrendiğimizi hatırla."

Başımı salladım.

Beni şefkatle öpüyor ve dilleri açık dudaklarımda geziniyor.

Saçlarımı agresif bir şekilde geriye çekiyor, böylece gözlerine bakmak zorunda kalıyorum ve bir mucize gibi, genellikle yatak odamıza sakladığı baskın jest anında paniğimi hafifletiyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor ve ben gözyaşlarımın arasından gülümsüyorum. "Bana çocuğumuzu getir."

Tüylerim diken diken oluyor ve başımı sallıyorum.

"Tereddüt etmeden, korkmadan, bebeğimizi doğur."

Gözyaşlarım **a k a r k e n** gülümsüyorum. O haklı, bunu yapmanın kolay bir yolu yok.

Bunu bizim için başka kimse yapamaz. Bu sadece ve sadece bana bağlı.

Kendimi toparlamam

gerekiyor. "Seni seviyorum,"

diye fısıldıyorum.

"Bunu yapabileceğini biliyorum." Beni tekrar öpüyor ve dudaklarımda tuzlu gözyaşlarımın tadını alıyorum.

"Korkma," diye fısıldıyor.

"Değilim," diye temin ediyorum onu yenilenmiş bir amaçla. "Edeceğim."

Ve sanki gökler açılmış gibi, artık netlik var. Sonunu görebiliyorum.

Bebeğimizi istiyorum.

Joshua kapıya gider ve doktoru tekrar içeri çağırır.

Gözlerimi kapatıyorum ve bir sonraki kasılmayı sessizce atlatıyorum.

Doktor.

Walton beni tekrar kontrol etti.

"Natasha, bir sonraki kasılmada ıkınmanı istiyorum."

Başımı sallıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve kasılma gelene kadar bekliyorum. "Şimdi, Natasha, şimdi ıkın."

Joshua

Natasha'nın yanındayım, elini tutuyorum. Gözlerini kapatıyor ve ıkınıyor. Sahip olduğu her şeyle ıkınıyor ve sanki bir mucize gibi bebeğimizin başı beliriyor. Aman Tanrım. Aşkımın yanında duruyorum ve düşünecek zamanım yok. Bir sonraki kasılma neredeyse hemen geliyor ve tekrar ıkınıyor.

"İşte böyle bebeğim," diye fısıldıyorum takdirle. On beş dakika boyunca ıkmaya devam ediyor.

"Harika gidiyorsun Presh," diyorum. "Devam et, bebeğim."

Beden dışı bir deneyim yaşıyormuşum gibi hissediyorum. Kendi özel dünyamda bunu yukarıdan izliyorum ve dehşete düşüyorum.

Kasılma geliyor. Tekrar ıkınıyor ve sonunda bebeğin doktorun ellerine doğru kaydığını görüyorum.

Natasha'yı kucaklıyorum ve o da rahatlamış bir şekilde ağlıyor.

"Başardın, Presh. Başardın."

Dr. Walton, "Joshua, gel ve kordonu kes," diye talimat verir.

Kalbim göğsüme çarpıyor ve göbek bağına kesmek için titreyen ellerimle makası tutuyorum. Tash'i tekrar kucaklıyorum, bunun olduğuna inanamıyorum.

Tash yarı gülüyor yarı ağlıyor ve ikimiz de bebeğe doğru bakıyoruz ve yüksek bir ılgılık duyuyoruz.

Duygularımın üstesinden geldiğim için gülümsüyorum.

"Küçük bir kız." Dr. Walton sıcak bir şekilde gülümsüyor.

"Bir kız mı?" Merak içinde fısıldadım. Doğumdan önce cinsiyetini bilmek istemiyorduk.

Hemşire onu bir battaniyeye sarıyor ve hemen tartıyor. "Altı kilo, erken doğan bir bebek için iyi bir boyut." Gülümsüyor.

Hemşirenin kollarındaki minik kıızı izlerken tamamen büyülenmiş bir şekilde duruyorum. Onu pembe bir battaniyeye sarıyor ve bana uzatıyor.

Kalbim durdu.

Bu bebek, Natasha'nın ve benim bu küçük parçamız... Karşı konulmaz sevgi duygusu vücudumdaki her hücreye sızarken söyleyecek sözüm yok. Gözlerim yataktaki kızıma takılıyor. Natasha'nın üstü başı dağınık ve terden sıırıslıklam ama hiç bu kadar güzel görünmemiştir.

Kıymetli küçük kundağı dikkatlice annesinin göğsüne yatırdım.

Natasha'yı tuttum ve ona sıkıca sarıldım. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum saçlarına. "Seni seviyorum, seni seviyorum," diye tekrarlıyorum onu sıkarken.

"Ben de seni seviyorum bebeğim," diye fısıldıyor gözyaşları arasında. Kızının alnını nazikçe öpüyor ve ona bakabilmemiz için nazikçe yeniden düzenliyor. Minicik, mavi gözleri ve dağınık sarı saçları var.

Bu gerçek mi?

Bu bizim bebeğimiz mi?

Sanki alacakaranlık kuşağındaymış gibi, bu mükemmel küçük pembe insan

Ben

"Joshua," diye fısıldıyor Natasha gözyaşlarının arasından.

İnanamayarak başımı sallıyorum, konuşamıyorum.

Doktor Natasha'yı kontrol eder. "Burada küçük bir onarım çalışması yapmam gerekiyor,

Natasha."

Endişeyle ayağa kalktım. "Sorun nedir?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Birkaç dikişe ihtiyacı var."

Yüzüm düştü. "Oh."

"Sorun değil," diye fısıldıyor beni rahatlatmak için elimi tutarken.

"Kızını al Joshua," diye talimat veriyor doktor.

Yüzüm düşüyor ve elim ayağıma dolaşüyor. Bu minik şeyi incitmeden nasıl tutacağımı bilmiyorum ama onu kollarıma alıyorum ve yatağın yanındaki sandalyeye oturup kollarımdaki küçük kıza bakıyorum.

Küçücük, çok küçük ve çok mükemmel. Gözlerim Natasha'ya kayıyor. "İyi misin, Presh?" diye soruyorum. Tanrım, bugün bu kadar çok şey yaşamak zorunda kalmasından nefret ediyorum.

Doktor ona bir iğne yapıyor ve o da başını sallayarak uykulu bir şekilde gülümsüyor. "Ben iyiyim, Josh."

Gözlerim tekrar kucağımdaki küçük insana takılıyor ve kaşlarımı çatıyorum, ona bakmak için battaniyesini biraz açıyorum ve sanki bir mucize olmuş gibi uzanıp minik elini işaret parmağıma doluyor. Tüm duygular beni ele geçirirken kalbimin göğsümde takla attığını hissediyorum. Gözlerim yaşlarla doluyor ve onun kıymetli küçük elini ağzıma götürüp arkasından öpüyorum.

Bu aşkın en yüksek hali.

Gözyaşlarım yüzümden akmaya

başlıyor "Mutlu yıllar," diye

fısıldıyorum.

Kalbimin çok fazla sevgiyle şiştiğini hissediyorum, patlayabilirim.

Başardık. Başardık. Bir bebek yaptık.

Gözlerim bunu yapan güzel, cesur kadına, bugün bana bu mutluluğu getiren kadına dönüyor. O kadar çok yol kat ettik ve o kadar çok mücadele ettik ki... kelimeler kifayetsiz kalıyor. Yıllar önce onun boşluğunu başka kadınlarla doldururken, tam da bu anın geleceğimde olduğunu... bu yüksek varlık seviyesine ulaşabileceğimi bir milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi.

İlişkımız başka bir stratosfere ulaşırken Natasha'yı dikkatle izliyorum. Bu kadını varlığımın her zerresiyle seviyorum.

"Adı ne?" Doktor sorar.

Gözlerim kucağımdaki kıymetli bebeğe kayıyor. "Jordana May Stanton," diye fısıldıyorum.

"Ne güzel bir isim." Doktor gülümser.

"Öyle," diye cevap veriyorum, ellerimdeki minik insan dikkatimi tamamen dağıtıyor. Doktor yirmi dakika sonra işini bitirdi ve ben bebeğimizi

Natasha. Hemşire onu beslemeye çalışıyor. Kıpırdamadan duruyorum ve nefes alıyorum. Mandalını takıp emmeye başlıyor ve altımdan zeminin düştüğünü hissediyorum. Bu en temel insani ihtiyaçlardan biri ama yine de şimdiye kadar gördüğüm en samimi ve güzel şey olabilir. Sevdığım kadının bir anneye dönüşmesini izliyorum. Gözlerim tekrar doluyor ve ellerimin tersiyle gözyaşlarımı siliyorum.

Natasha gözlerinde sevgiyle bana gülümsüyor. "Josh." Gülümsüyor. "Bak ne yaptık?"

"Seni çok seviyorum," diye fısıldıyorum yatağa oturup çocuğumuzu beslemesini izlerken. Yarım saat boyunca bebeğimizi izlerken sessiz ve hareketsiz kalıyoruz. Hayranlık içindeyim. Dünya üzerinde bu duyguyla kıyaslanabilecek hiçbir şey yok. Natasha onu bana geri veriyor ve ben de oturup kollarımda ona bakıyorum. Dışarı çıkıp herkese haberi vermem gerektiğini biliyorum ama bu anı bozmak istemiyorum. Bu asla geri alamayacağım bir zaman ve hepsi beklemek zorunda kalacak.

"Duş alabilir miyim?" Natasha sorar. "Mike Tyson'la on raunt dövüşmüş gibi hissediyorum," diye mırıldanıyor.

"Elbette," diye yanıtlar hemşire. "Ben-"

Hemşirenin sözünü kestim. "Natasha'yla ben ilgilenirim."

Jordana'yı küçük tekerlekli beşiğine yatırıp Tash'in yataktan kalkmasına yardım ediyorum ve sonra Tash'e yardım ederken beşiği itiyorum. Artık bakmam gereken iki kişi olması garip geliyor.

"Bebeği burada bırakabilirsin. Ben ona göz kulak olurum." Hemşire gülümser.

"İkisine de bakabilirim," diye cevap veriyorum. Şimdi koruyucu içgüdülerim her zamankinden daha fazla devreye girdi. İkisini de bir dakika bile yalnız bırakmayacağım.

Jordana'yı banyonun köşesine park ediyorum ve Tash'i duşa götürerek vücudundaki kanı nazikçe yıkamasına yardım ediyorum.

Çok şişmiş ve bir sürü dikişi var. "Bebeğim," diye fısıldıyorum, bu korkunç bir şey. "İyi misin?"

Başını salladı ve bana sıkıca sarıldı.

Dürüst olmak gerekirse ben de kendimi biraz kırılgan hissediyorum, tüm bu doğum olayı başka bir dünyaya ait.

Beni öpüyor ve sanki ilişkimiz daha yüksek bir samimiyet seviyesine ulaşmış gibi oluyor.

"Seni hiç bugünkü kadar sevmemiştim," diye fısıldıyorum.

Duşta tek başımıza birbirimizin kollarında duruyoruz, özverili bir şekilde engelliyoruz

öpüşürken ve mükemmel bir küçük kızın oluşumunu kutlarken dünyanın geri kalanını dışarıda bırakıyoruz.

Jordana May Stanton.

Dört Yıl Sonra

Natasha

"Jordy neden farklı kıyafetler giyiyorsun?" Küçük pembe bir balerin kostümüyle mutfakta dolaşırken soruyorum.

"Kirlendim," diye yanıtlıyor Küçük Hanım.

Joshua'ya başımı sallıyorum, o da sırtıyor. Bugün dördüncü kez dışarı çıkıyor. Jordana, nam-ı diğer Jordy, Jay ya da Jay kuşu... hmm, nasıl denir? Güçlü iradeli, tıpkı babası gibi.

Karınca kelimesine yepyeni bir anlam katıyor. O süper zeki ve süper otoriter.

Şu anda Jordy ve diğer iki çocuğumuzla birlikte Willowvale'de yaşıyoruz. Ellie dediğimiz Estella iki buçuk yaşında, oğlumuz Blake ise bir yaşında. Bu evde yetişkinlerden çok daha fazla küçük insan var ve buradan canlı çıkma şansımız yok.

İr zamanlar müze olduğunu düşündüğüm güzel konak şimdi oyuncaklarla, mama sandalyeleriyle ve bebek bezleriyle dolu. Joshua'nın odasının zemininde *Legolar* var ve pencerelerin her yerinde minik el izleri var. Ellie paytak paytak Joshua'nın peşinden gidiyor ve ellerini havaya kaldırıyor. Joshua hiç düşünmeden onu kucağına alıyor. Ellie sahip olduğumuz tek sakın çocuk ve Joshua onun evdeki tek drama içermeyen kişi olduğunu söylüyor. Baskın bir erkeğe ilgi duymak ve onunla evli olmak çok seksi... ama iki baskın çocuğunu yetiştirmek çok zor bir iş. Ellie kileri işaret ediyor ve Joshua gidip onun için açıyor. Onları birlikte izliyorum. Aslında, onu tüm çocuklarımızla birlikte izliyorum. Kocaman, kaslı bir adam, baba kelimesinden söz edildiğinde bir kedicik oluyor.

"Muz mu?" diye soruyor bir tanesini havaya kaldırırken.

Başını sallıyor. Uçları kıvrılan kumral saçları ve büyük

mavi gözlü. Diğer ikisinden daha açık tenli.

"Yogie," diyor küçük sesi ona.

"Yoğurt mu?" diye sorar.

Kadın genişçe gülümsüyor ve adam buzdolabından alırken başını sallıyor. Ona bir kâse uzatıyor ve mama sandalyesine oturtup yemesi için her şeyi önüne koyuyor.

Kaşıkla ağzına götürürken bir süre sevgiyle onu izliyor.

bir tanesi onu küçük burnunun etrafına sarmış.

Jordy ve Blake koyu renk saçları, koyu renk tenleri ve mavi gözleriyle Joshua'ya benziyorlar. kişilikleri de ona benziyor - güçlü iradeli ve kontrol edilemez. Joshua intikamını alıyor ve onları kontrol etmeye çalışmasını izlemenin her anına bayılıyorum. Bu sürekli bir irade savaşı.

Köpek havlıyor ve lastiklerin çıtırtısını duyuyoruz. Jordy'nin gözleri heyecanla açılıyor ve pencereden dışarı bakmak için evin önüne koşuyor.

"Mercy burada!" diye bağılıyor heyecanla.

Mercy... Murphy olarak da bilinir, Adrian Murphy'de olduğu gibi.

Jordy bir keresinde çocukların ona Murphy diye seslendiğini duymuş ve söyleyememiş, bu yüzden ona Mercy demeye başlamış ve bu isim kalıcı olmuş. Şimdi diğer çocuklar onun adının bu olduğunu düşünüyor.

Kapı açılır ve Jordy sevinçle ciyaklar ve onu kucağına alır, güler ve etrafında döndürür. Cameron arkasındadır ve bir canavar gibi kükreyerek onları koridorda kovalarken Adrian da kolunda kızla koşmaktadır.

"Korkutucu biri." Adrian gülüyor. "Sakla beni, Jordy. Sakla beni."

Cameron onları kovalıyormuş gibi yaparken yüksek sesle güler. Jarvis de elinde birkaç takım çantayla onları takip ediyor ve geniş mutfak alanına dalıyor. Mutfağı genişlettik ve şimdi bir oturma odamız daha var, çocuklarla her zaman burada olduğumuzu görüyoruz. Cameron, Blake'in üzerine atlıyor ve yoğurdunu yemeye devam eden Ellie'yi başından nazikçe öpüyor. Çocukların hepsi çocukların üzerine titriyor. Her hafta onları ziyarete geliyorlar, bizi değil, bundan eminim.

Bridget Avustralya'da yaşıyor ve Abbie de öyle. Bridget önümüzdeki hafta annemle birlikte ziyarete geliyor, gün saydığımdan falan değil. Annem burası ve Avustralya arasında yaşıyor. Buradaki köyden hoş bir adamla tanıştı.

Arkadaşım diyor. Cameron cerrah olmak için üniversiteye geri döndü ve Adrian Joshua için şirketi yönetiyor ve Los Angeles'ta yaşıyor.

Joshua dört gün evden, diğer günler de Los Angeles'ta çalışıyor. Burada küçük bir psikoloji muayenehanesi açtım ama haftada sadece iki gün çalışıyorum. Birgetta o günlerde Joshua'ya çocuklarla ilgilenmesinde yardımcı oluyor.

Ben, kardeşim Brock ile bir süre çalıştıktan sonra Güney Afrika'ya geri döndü. Oh, ve şunu dinle: Jesten kardeşimle çalışıyor.

Marx adlı güvenlik şirketinde birlikte çalışan iki eski Özel Kuvvetler mensubu var. Oldukça havalı, değil mi?

"Elbiseleri hatırladın mı?" Adrian'a sordum.

Gözlerini deviriyor. "Evet, gelmemizin sebebi bu, değil mi?"

Jordy'yi yere bırakıyor ve Jarvis Adrian için takım elbise çantalarını alırken o da üst kata koşuyor. Genişçe gülümsüyorum ve çantaları ondan alırken Jarvis'i yanağından öpüyorum. O hepimiz için çok değerli biri haline geldi ve Joshua onu hayatımıza soktuğu için ona minnettarım.

Joshua arkamda duruyor, kollarını belime doluyor ve şakağımı öpüyor. Dudaklarına karşı gülümsüyorum. Nasıl bu kadar şanslı olabildim? Cameron Blake'in etrafında dönüyor ve yüksek sesle gülüyor.

"Büyüyorsun, küçük adam." Genişçe gülümsüyor.

Blake ellerini Cameron'ın yüzüne koyar ve kahkahalarla ciyaklar ve sonra Joshua'yı görür ve dünyadaki her şey unutulur. Kollarını ona doğru uzatıyor ve küçük ellerini açıp kapatıyor. Joshua onu Cam'in elinden alıyor ve başının üstünden öpüyor.

"Baba, baba, baba." Gülümsüyor.

Adrian mutfak masasının üzerindeki takım çantalarını açar.

"Yani, elimizde bu var." Siyah bir elbise çıkarır ve Cameron ile Joshua birbirlerine gözlerini devirir. Jarvis gülümser ve salona doğru ilerler.

"Bu önemli!" Şak diye söyledim.

Bir hayır kurumu açtık: Stanton Ruh Sağlığı Enstitüsü ve önümüzdeki hafta ilk yıllık balomuzu düzenliyoruz. Ben konuşacağım ve çok gerginim. Harika görünmek zorundayım. Nicholas komitede yer alıyor ve Avustralya'daki çalışmalarından yola çıkıyoruz.

Siyah bir elbise çıkarıyor.

"Oh, vay canına." Gülümsedim ve onu kendime doğru tuttum.

"Muhteşem."

"Öyle, değil mi?" Adrian gülümsüyor. "Ama sanırım pembe olanı daha çok sevdim." Çantanın fermuarını açmaya başlıyor ama Jordy tarafından bölünüyoruz.

"Ata binmeye gidiyorum," diye anons ediyor. Tam binicilik takımını giymiş, jodhpurs, botlar, iki siyah örgüsü aşağı sarkan küçük bir kasket.

Herkes sırtıyor. Sırada ne var?

"Hayır, değilsin. Bu sabah zaten ata binmeye gittik," diyor Joshua. "Evet, biliyorum. Yine gidiyorum. Daha iyi olmak için pratik yapmalıyım baba."

Sırtıyorum, Joshua gibi, Jordy de atlar için deli oluyor.

"Hayır, gitmeyeceksin. Daha sonra tekrar gidebilirsin," diye yanıtlar Joshua. "Ben gidiyorum. Max beni götürecekt."

Arka kapıdan dışarı çıkar. "Jordana," diye arkasından

seslenir Joshua. "Hemen buraya gel." "Hayır!" diye bağıyor ahıra doğru yürürken.

Joshua nefesinin altında "lanet olası çocuk" diye mırıldanıyor ve hepimiz gülüyoruz. Onun peşinden gidiyor ve yolda tam bir stand up tartışması yaptıklarını duyuyoruz.

Sırtıyorum ve sürahiyi açıyorum. "Çay ister misiniz çocuklar?" Joshua'yı izliyorum

ve Jordy patikada ilerliyor. Altı çocuk planı onun ölümü olabilirdi ve tekrar hamile olduğumdan şüphelendiğimi bilseydi ölürdü.

"Evet, lütfen."

"Jordy hâlâ Willowvale'de kışını mı kırbaçlıyor?" Cameron sırtıyor.

Ben de gülümsüyorum. "Deniyorum."

Jordana öfke nöbeti içinde, gözyaşları içinde kapıdan içeri giriyor, onu Joshua takip ediyor.

Joshua sert bir şekilde, "Odana çıkabilirsin, teşekkürler," diyor.

Kollarını bir hu şeklinde kavuşturur. "Odama gidiyorum," diye ağlıyor.

"Ve kapımı çarpacağım."

Joshua'nın gözleri kısılr. "Sakın buna cüret etme." "Öyleyim!" diye bağıyor yanımızdan geçerken.

Cameron ve Adrian çaylarına gülümsüyorlar. Joshua'yı izlemek gerçekten

eğlenceli.

Dört yaşında tatlı bir kızla ayakta tartışmak. Çoğu Yetişkin adamlar ona karşı gelemmez.

"On altı yaşına gelene kadar bekleyemem, dostum. Donkey Kong gibi olacak." Cameron gülümsüyor.

Joshua titreme numarası yapıyor.

Hepimiz güleriz. Oyunlar başlasın.

Natasha

Gözlerim barda babası, annesi, Bridget, Cameron ve Stephanie ile birlikte duran Joshua'ya kayıyor. Stephanie, Joshua'nın babasının yeni kız arkadaşı. Çok güzel ve Scott'tan sadece dört yaş büyük.

Margaret bizi desteklemek için burada, her ne kadar daveti eniştesi James Brennan'a ulaşmamış olsa da. Mutlu olduğu için mutluyum ama söylediği yalanları asla unutamayacağım. Çok uzun süre devam etti. Çocuklarımın iyiliği için ona tahammül ediyorum ama geleceğin ne getireceğini kim bilebilir? Kayıinvalidemi küçümsediğimi görmelerini istemiyorum. Bu günlük bir mücadele, aileyi bir arada tutmak için ne kadar çok mücadele ettiğimizi bilmesem bırakıp gideceğim bir mücadele. Gözlerim hayretle zengin balo salonuna bakıyor. Bu dünyanın dışında bir şey. Başardığımız her şeyle gurur duyuyorum.

Stanton Akıl Sağlığı Enstitüsü'nün ilk yardım balosundayız ve ben Komitemle birlikte odanın içinde dolaşıyorum. Nicholas ve ben güçlerimizi birleştirdik ve iyi bir takım olduk.

e sesi sahneden yankılanıyor. "Natasha Stanton'a sahneye hoş geldin diyebilir miyim?"

e kalabalık alkışlıyor ve ben insanların arasından geçerek sahneye doğru gergin bir şekilde yürüyorum.

Mikrofonun arkasındaki yerimi alıyorum ve kalbimin gururla kabardığını hissediyorum. Bu benim yapmam gereken şey. Bu benim çağrım. Ruh sağlığının savunucusu olmak konusunda hissettiğim kadar hiçbir şey hakkında bu kadar güçlü hissetmemiştim.

Ağır dantelli siyah bir elbise giyiyorum ve saçlarım açık ve dolgun. Adrian bu küçük numarayla iyi iş çıkardı. Kendimi rahat ve huzurlu hissediyorum.

Gergin bir şekilde gülümsüyorum ve kalabalığa el sallıyorum. Herkes hafifçe gülüyor ve gözlerim kalabalığın içinde erkeğimi arıyor. "Merhaba. Bu gece geldiğiniz için hepinize bir kez daha teşekkür etmek istiyorum."

Bu benim gecedeki ikinci konuşmam. İlk konuşmamda insanlar gözyaşlarına boğulmuştu.

" e Stanton Ruh Sağlığı Enstitüsü'nün tek bir amacı vardır. Ruh sağlığı araştırmaları için savunuculuk yapmak, bakım sağlamak ve fon yaratmak. Sizin yardımınızla damgalamayı yıkabilir, umut ve kaliteli bakım yaratabiliriz."

Zarfı açtım ve bir sonraki satırı okurken genişçe gülümsedim. Aman Tanrım, gerçek r e s i m bu mu?

Başımı kaldırıp kalabalığın içindeki Joshua'ya bakıyorum ve gözlerim doluyor.

"Cömertliğiniz sayesinde bu gece on bir nokta iki milyon dolar topladığımızı açıklamaktan büyük memnuniyet duyuyorum."

Kalabalık alkışlıyor ve ben duygularımı gizlemek için çenemi göğsüme indiriyorum.

e komitesi ve ilgili herkes bu proje için çok sıkı çalıştı. Cameron, babası ve Joshua bunun başarılı olması için tanıdıkları herkesi aradılar. Hepimiz bu hayır kurumuyla gurur duyuyoruz.

Seyircilerle birlikte uzun süre ayakta alkışlamaktan başka bir şey yapamıyorum.

Elimi komiteye doğru kaldırıyorum ve kalabalık alkışlamaya devam ediyor.

"Stanton Ruh Sağlığı Enstitüsü'ndeki hepimiz adına size çok teşekkür ediyoruz. Bu geceki fon pek çok hayatı değiştirecek," diye gözyaşlarımın arasından anons ediyorum. Yavaşça eğildim, kalabalık alkışladı ve tezahürat yaptı ve ben de adamımın yanına gitmek üzere sahneden indim.

Ailemle birlikte geri dönüyorum ve mutlulukla gülümsüyorum. hepimiz para ödülünü kutluyoruz.

Cameron yanağımdan öptü. "Lanet olsun, Tash. On bir milyon!" diye fısıldıyor.

Babası Joshua'nın elini sertçe sıkar. "Aferin oğlum." Dönüp beni öpüyor. "Aferin, Natasha." Gülümsüyor.

Dudakları yanağımda hissettiğimde ve bir el yanağıma dolandığında tekrar genişçe gülümsüyorum

Belimden. Yakışıklı kocamı görmek için dönüyorum ve onu nazikçe öpüyorum. Dudaklar.

"Sesim iyi geliyor muydu?" Ben soruyorum.

"Mükemmel." Gülümsüyor. "Seninle gurur duyuyorum Presh," diye fısıldıyor.

Gülümsüyorum ve iki kolumu da boynuna doluyorum. "Formalitelere bitti. Lütfen bana bir içki getirir misin Lambo'm?"

Gülümsüyor ve elini arkama atıyor. Bana o çok iyi yaptığı bakışı atarken boynunu sertçe kırıyor.

Gözleri göğsüne doğru itilmiş olan göğüslerime kayıyor ve akşam yemeği takımının içinden sikinin vücuduma doğru sertleştiğini hissediyorum.

"Kendinize Pound Town'a bir bilet aldınız, Bayan Stanton," diye kulağıma fısıldıyor.

Dudaklarım onun dudaklarında oyalanıyor ve tatlı kokusu beni sarıyor.

"Lütfen," diye nefes alıyorum vücudumu onun ereksiyonuna doğru hafifçe sürerken. "Manzaralı yoldan gitmek istiyorum," diye fısıldıyorum.

Genişçe gülümsüyor. "Her zaman uzun yoldan gideceğiz, Presh." Beni tekrar öpüyor.

"Bunu biliyorsun, bebeğim." Sırıttıyorum.

Bu adama asla doyamayacağım. Bana getirdiği hayata.

Bana verdiği çocuklardan. Beni nasıl hissettirdiğini.

O beni sevdiği sürece, sihir hep var olacak.

Okuduğunuz için çok ama çok

teşekkür ederim Beni

tswanaauthor.com adresinde

bulabilirsiniz

Gelecek kitaplarımla Stanton Land'de devam edin

Marx Kızı

Anastas

Dr. Stanton

De Luca

Marx'ın Adamları Serisi -Jesten ve Brock

Bu kitap bir kurgu eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Copyright © 2015 by T L Swan

ISBN: 9780646955209

Tüm hakları saklıdır.

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.